NORMA MICHELSON

Șantaj

Traducerea și adaptarea în limba română de

LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

Lumina zilei scădea încetul cu încetul, fiindcă soarele dispăruse pe undeva, în spatele zgârie-norilor din Chicago. Nick Montgomery binecuvânta întotdeauna acest moment al zilei, când mobilele din biroul lui își pierdeau contururile precise și colțurile neprietenoase. Nu se făcuse încă cinci, dar Nick nu se simțea în stare să mai lucreze câteva ore în plus astăzi. Își aranjă hârtiile îngrămădite pe biroul de acaju, închise dosarele și se duse să-i dea secretarei un teanc de scrisori de expediat.

– Iată cadoul tău zilnic, Anna.

O privi cu coada ochiului. Ca în fiecare seară, încerca să se fardeze cât mai discret posibil, ținându-și trusa într-un sertar al biroului și aplecată deasupra oglinjoarei puse pe genunchi. Dar și de data asta, Nick o surprinse în flagrant delict de cochetărie.

– Hmm... credeam că mi-a intrat un fir de praf în ochi...

– Haide, Anna! Doar n-o să mă faci tocmai pe mine să cred așa ceva!

Înciudată de perspicacitatea lui Nick, secretara puse fără să se mai ferească trusa de machiaj pe birou și reîncepu să se privească în oglindă.

– Uită-te la tenul meu! Am patruzeci și cinci de ani și par deja de șaizeci!

– Nu-i adevărat, Anna, ești de-a dreptul încântătoare! De altfel, dacă miercurea nu ar fi ziua ta de ieșire cu Harvey, crede-mă că mi-ar fi făcut plăcere să te invit la cină.

– Dacă invitația ta ar fi serioasă, fii sigur că aș renunța imediat la partida de scrabble cu Harvey. Numai că nu te cred!

– Nu e prea drăguț din partea ta să vorbești astfel, Anna!

Dar în sinea lui, Nick știa că nu era sincer. De cinci ani de când lucra pentru el, o considerase de la început mai mult mamă decât femeie, și asta se datora fără îndoială atitudinii ei „mămoase". Ea îi încropea la repezeală câte ceva de mâncare când nu avea timp să se ducă la masă, ceea ce se întâmpla destul de des, îi aducea în regulat prăjituri făcute în casă și nu uita niciodată să-i ofere câte un cadou de ziua lui sau de sărbători. Așa că ajunsese să țină foarte mult la ea, o dragoste filială, lipsită de orice ambiguitate.

Secretara îi adresă un zâmbet afectuos în loc de răspuns și, cu un gest rapid, își aranjă coafura.

– Pleci mai devreme astăzi, Nick!

– Da, dar să nu sufli vreo vorbă cuiva. N-am avut timp să profit puțin de vara noastră indiană și cum în curând va veni frigul din Nord...

– Ai dreptate! Zilele astea sunt un adevărat dar al Cerului. Și pentru mine lacul Michigan reprezintă toamna,

una din cele șapte minuni ale lumii! Te invidiez, dar nu uita de întâlnirea pe care o ai mâine dimineață, la ora nouă fix.

– Cu cine?

– Cu reprezentantul firmei Waren, cea cu calculatoarele...

– Ah, da! Chestia aia cu spionajul informatic? O să ia plasă! Eu care n-am pus mâna în viața mea pe o tastatură! Dar ce să fac? Mâine la ora nouă voi fi aici. La revedere!

Nick nu luă ascensorul principal ca să evite orice întâlnire care l-ar putea reține în clădirea unde se aflau birourile DILARD, COLLINS, MONTGOMERY și ASOCIAȚII, sau D.C.M, cum erau cunoscute în lumea avocaților din oraș. Se uită la ceas și scoase un suspin de ușurare: pentru prima oară de multă vreme o să scape în seara asta de infernul orelor petrecute în blocaje de circulație. Ba chiar se va putea bucura de ultimele raze ale soarelui pe terasa lui, să admire reflexele roșiatice ale lacului Michigan în timp ce își făcea o friptură la grătar. Poate că va reuși să termine și romanul polițist început de atâta vreme, înainte să se cufunde în studierea unui nou dosar... Și de ce nu s-ar regala în fond cu sticla de Chianti pe care o pusese de câteva zile la rece, în așteptarea momentului ideal pentru a o bea în tihnă?

Nu era prea serios din partea directorului unui cabinet juridic de a-și părăsi primul biroul, gândi el, dar atâtea zile în șir petrecute cu nasul în dosare îi dădeau dreptul să cedeze, o dată, în fața unui mic capriciu. Deși avea treizeci și doi de ani, lui Nick îi plăcea câteodată să chiulească la fel ca un student...

Ușile ascensorului de serviciu se deschiseră la primul subsol al parcării. Se îndreptă grăbit spre Mercedes-ul gri. Pașii

lui răsunau în tăcerea subsolului. Rândurile formate de stâlpii de beton, rețeaua tuburilor de oțel care formau tavanul și lumina crudă a neonului alb, îi dădeau de fiecare dată impresia lui Nick că pătrunde în măruntaiele gigantice ale unui monstru, trezind în el amintirile lecturilor din copilărie: science-fiction și benzi desenate.

Când se aplecă să deschidă portiera, zări deodată un plic din hârtie cenușie pe scaunul lui. Se crispă brusc, stupefiat. Cum naiba ajunsese plicul acolo? Ar fi trebuit ca cineva să intre în mașină și, totuși, nu exista nici o urmă de efracție.

Deschise îngrijorat portiera și înșfăcă plicul. Era subțire și aproape că nu cântărea nimic. Nici o adresă. Își puse geanta diplomat jos și începu să deschidă plicul. Nu era nici ziua lui, nici întâi aprilie, așa că cine și de ce îi făcuse o asemenea chestie? Despăturind scrisoarea care se găsea înăuntru, Nick înțelese foarte repede că nu era vorba de o glumă amicală.

Mesajul era clar: „Părăsește Chicago sau presa va afla totul". Alături, niște fotografii. Santaj! Era șantajat! Și șantajistul procedase ca în romanele polițiste, decupând litere din ziare. Lui Nick îi plăceau la nebunie poveștile cu șantaj din romane, numai că aici nu era vorba de un roman ci de viața lui și de cariera lui.

– La naiba! exclamă el examinând fotografiile.

Văzu o siluetă care îi semăna perfect, în compania soției unuia din cei mai importanți clienți ai biroului de avocatură. Nu, șantajistul nu era un farsor și Nick înțelese că era amenințat de un scandal îngrozitor.

Puse la loc, în plic, scrisoarea și fotografiile, își luă geanta diplomat și trânti portiera mașinii, fără să se mai ostenească s-o încuie. În ascensor, simți că inima îi bate nebunește. Strânse cu nervozitate mânerul genții. Trebuia neapărat să-și revină înainte să-și facă din nou apariția în fața Annei: ea îl cunoștea destul de bine pentru a descoperi cel mai mic semn de îngrijorare pe chipul lui.

Se întoarse în biroul lui, sub privirea întrebătoare a secretarei. Nick nu-i răspunse decât printr-un clătinat din cap, ca pentru a-i spune că îi va explica totul la timpul potrivit. Intră în birou, închizând ușa în urma lui.

La firma de avocatură, biroul lui era cunoscut ca oferind cea mai frumoasă vedere panoramică asupra orașului și, de mai multe ori pe zi, Nick nu rezista plăcerii de a admira câteva clipe Chicago pe care-l iubea mai mult decât orice. Dar în minutul în care pătrunse în birou, se repezi la telefon, aruncându-și nepăsător geanta pe fotoliul de piele. Formă cele șapte cifre ale unui număr devenit familiar de doi ani, dar nu avu de data asta nici o vorbă curtenitoare pentru secretara care îi răspunse.

– Îmi pare rău, domnule, dar domnișoara Paris este momentan ocupată.

– Spuneți-i că sunt Montgomery și că vreau să-i vorbesc imediat.

***

O călugăriță coborî dintr-un Ford vechi, după ce îl parcase în spatele unui Cadillac splendid care aștepta să fie spălat de

periile mari ale unei spălătorii automate. Trântind portiera, întreaga caroserie reacționă la șoc printr-o serie de zguduituri îngrijorătoare. Imperturbabilă, călugărița întinse cheile tânărului care se îndrepta spre ea.

– Fă ceea ce trebuie, tinere!

– Dar, măicuță, pentru rabla asta e necesară o revizie generală, nu un spălat!

– Nu, nu, n-am timp, trebuie să ajung la aeroport într-o oră. Ca să-l iau pe Monsenior.

Îi strecură o bancnotă de cinci dolari în mână.

– Și o să mai primești una dacă o parchezi lângă Mercedes-ul gri. Dar grăbește-te, fiindcă Monseniorului nu-i place deloc să aștepte.

– Bine, măicuță.

Tânărul se execută, părând destul de surprins că vede o călugăriță dând dovadă de atâta autoritate.

Îndreptându-se spre sala de așteptare, ea trebui să se lupte cu rafalele de vânt care amenințau să-i smulgă boneta. Câteva persoane așteptau înăuntru, frunzărind liniștite revistele sau bând ceva în fața automatului. Un bărbat se uita cu ochii holbați la mașină, salivând discret în fața batoanelor de ciocolată de un dolar bucata. Dar privirea călugăriței se opri imediat la unul din clienți.

Avea totul din acei oameni grăbiți care nu se pot împiedica să-și consulte ceasul de două ori pe minut. Îl recunoscu imediat.

Văzându-l, simți un mic fior pe șira spinării, ca de fiecare dată când se găsea în fața lui. Părul lui foarte negru, ochii pătrunzători și tenul mat aveau ceva irezistibil. Și când se lăsa

purtată de imaginație, bărbatul ideal semăna foarte mult cu el: înalt, umeri lați, musculos, un chip care respira forță și inteligență datorită acestei priviri pătrunzătoare, întunecată și luminoasă totodată, și acestui zâmbet...

„Calm, fetițo! se mustră singură, nu e un bărbat de nasul tău!" Trase aer în piept și se apropie de el.

– Nu mai e cazul să te uiți la ceas, fiindcă am sosit.

Nick recunoscu vocea, blândă dar și ironică, dar fu incapabil să scoată vreo vorbă când îi descoperi ciudata deghizare. După câteva secunde își reveni: la urma urmei nu avea nici un motiv să fie surprins. Toate întâlnirile lor, de doi ani de când lucrau împreună, nu fuseseră de fiecare dată niște adevărate lovituri de teatru? Două lucruri erau sigure în privința Lissei Paris: era fără îndoială detectivul particular cel mai iscusit din Chicago și persoana cea mai excentrică pe care o cunoștea.

– Probabil că te-am smuls de la o afacere importantă, nu-i așa?

– Oh, nu, eram la biserica Saint-Paul. Am un preot nebun care își închipuie că e Michelangelo și crede că pictează Capela Sixtină. Problema e că își folosește crendicioșii drept modele și deturnează fondurile parohiei ca să cumpere pensule și vopsele. Le trebuia un flagrant delict ca să pună capăt acestei tragicomedii. Dar trebuie să-ți mărturisesc că începusem să mă plictisesc.

– Ah, și eu care credeam că e felul tău de a face penitență pentru facturile fabuloase pe care mi le-ai trimis după afacerea Melligan!

– Haide, Montgomery, a trebuit să-mi petrec toată noaptea în ploaie, am riscat să fac o pneumonie din cauza anchetei respective și tu îmi vorbești despre facturi fabuloase! Eu cred că meritam mult mai mult.

– Ei bine, cu suma pe care ți-am dat-o, sper că ți-ai plătit cel puțin o călătorie în Caraibe, la un hotel de patru stele!

– Te înșeli, nu e genul meu.

– Bine, să lăsăm asta. Unde ți-e mașina?

Ea îi arătă vechiul Ford, parcat în fața spălătoriei.

– Oh, nu, Lissa, nu-mi spune că ai venit cu rabla aia.

– Scuzele mele, dar a mea e la reparat, așa că a trebuit să împrumut una pentru această ocazie.

Nick nu se putu împiedica să zâmbească. Mașina Lissei Paris era tot o rablă bună de dus la cimitirul de mașini, dar ea se încăpățâna s-o ducă regulat la atelier ca s-o repare. Ce fată ciudată... gândi el.

Înfășurată într-o rochie groasă din pânză cenușie, care îi masca silueta elegantă, Lissa încălțase niște pantofi cu talpă ortopedică. Întreg ansamblul era complet lipsit de șic. În ciuda acestui lucru, Nick remarcă de data asta că picioarele detectivei păreau perfecte. De ce s-o fi înverșunând Lissa să le ascundă de fiecare dată când avea ocazia?

– Dacă înțeleg bine, am avut noroc că nu erai angrenată într-o afacere de fals contractual, fiindcă te-aș fi văzut apărând într-o uniformă oribilă! spuse el zâmbind.

– Îți amintesc că m-ai chemat și am venit imediat, așa că scutește-mă de sarcasmele tale, Nick!

Tânărul își regreta imediat ironia. Era adevărat că, de când o cunoștea pe Lissa Paris, ea îi făcuse cele mai mari servicii din lume. Putea s-o deranjeze la orice oră, ea era acolo, gata să preia o nouă afacere și să riște nebunește. Fără să se gândească, împins de nevoia de a-și exprima într-un fel

recunoștința, Nick o sărută pe obraz. Descumpănită, Lissa își aplecă imediat capul pentru a-și ascunde obrajii îmbujorați.

– Hai, spune-mi, ai vreo problemă? întrebă ea cu o voce înveselită. Un client nou?

– Nu, Lissa, de data asta clientul sunt eu.

Se pregătea să-i întindă plicul anonim, când se răzgândi brusc.

– Lissa, totul e strict confidențial.

– Am trădat eu vreodată secretul profesional, Nick? Ai avut vreodată vreun motiv să te plângi de mine?

Comportarea ei lăsa să se întrevadă o febrilitate pe care n-o ghicise niciodată în timpul convorbirilor telefonice. Pentru prima dată Nick remarcă blândețea privirii ei. Ochelarii urâți pe care îi purta în completarea deghizării ei, nu reușeau să disimuleze în întregime frumusețea ochilor ei verzi și migdalați, aceste două smaralde animate de o extraordinară vioiciune.

– Iartă-mi lipsa de delicatețe, Lissa, dar am avut o zi extrem de proastă. Uite ce-am primit adineauri... Șantajistul vrea să mă facă să cred că eu sunt cel din fotografii, dar nu sunt eu bărbatul.

Lissa începu să examineze fotografiile. Nick spunea adevărul: nu era persoana fotografiată în compania acelei femei.

– Mare păcat! Întotdeauna am visat să te văd fără cravată. În sfârșit, autorul acestui mic montaj te are la mână. Îmi pot permite să te întreb cine este încântătoarea doamnă?

– Karen Jerome, soția lui Philip Jerome, unul dintre clienții mei. Presupun că ai auzit vorbindu-se de procesul împotriva turnurilor Morgan?

– Da, și dacă nu mă înșel, Philip Jerome este arhitectul care trebuia să se ocupe de faza a doua a construcției, dar i-au dat elegant papucii. Despre asta e vorba, nu-i așa?

– Da, i s-au servit niște motive complet aiurea, fără să i se dea nici o despăgubire.

– Îmi închipui că știi ce se ascunde în spatele complexului unde sunt amplasate turnurile Morgan?

– Da, Lissa, dar procesul lui Jerome nu sperie câtuși de puțin Mafia. M-ar mira ca șantajul să vină din partea lor, dar ai putea investiga puțin și în direcția asta, nu-i așa? Te înțeleg însă dacă vrei să refuzi cazul.

Să refuze! Cum ar putea ea să refuze ancheta sub pretextul că Mafia terorizează pe toată lumea și că îți riscai capul imediat ce începeai să te amesteci în afacerile ei? Totuși, nu era în joc doar onoarea ei profesională. Îngrijorarea lui Nick, farmecul lui, blândețea vocii lui o făceau să nu se simtă în stare să-i refuze serviciul pe care-l aștepta de la ea.

– Cum aș putea spune nu clientului meu preferat?

– Știam eu că n-o să mă lași la nevoie, Lissa, dar fii atentă, sunt niște adevărați lupi. Dacă ți s-ar întâmpla ceva, aș regreta nespus.

– Nu-ți face griji pentru mine.

Tonul Lissei se schimbase pe neașteptate. Brusc, nu i se mai adresa ironic, aproape cinic, iar intonația ei trăda o ciudată slăbiciune.

– Găsește ce se ascunde în spatele acestei povești și îți ofer un bilet pentru Caraibe!

– Ceea ce îmi place la tine, Nick, este că știi să-ți exprimi recunoștința. Du-te și în curând vei primi vești de la mine! Ah, uitam, poți să-mi plătești nota la casă? Mi-am pus banii în tocul revolverului și nu cred că aș face o impresie prea bună ridicându-mi poalele ca să-l scot!

Nick izbucni în râs.

– Lissa, câteodată îmi spun că, lucrând cu tine, risc să devin la fel de nebun ca tine!

Nick o privi îndepărtându-se, în timp ce se gândea că, și de data asta, tânăra femeie îi redase curajul și puterea de a înfrunta realitatea. Vioiciunea și buna ei dispoziție erau extrem de molipsitoare. Bineînțeles că excentritățile ei puteau deveni obositoare cu timpul, dar ofereau cel puțin garanția împotriva plictiselii!

„Cine ești tu, Lissa Paris? se întrebă el. Vei sfârși prin a-ți da jos masca, pentru ca să-ți văd admirabilul chip?" Zâmbi la ideea că Lissa e un fel de Fantomas sau un Arsène Lupin modern, folosindu-se de deghizări trăsnite și transformând viața cotidiană într-un teatru permanent.

Ford-ul verde al Lissei ieși din raza lui de vedere. Nick își masă ușor ceafa, scoase un suspin din adâncul sufletului și se îndreptă spre casă pentru a achita cele două note de plată.

Capitolul 2

După rapida întrevedere pe care o avusese cu Nick, Lissa se întoarse să-și încheie misiunea la biserica Saint-Paul. Apoi se schimbă în ținută de oraș, o fustă plisată și o bluză verde, și se duse la garajul unde își lăsase mașina cu câteva ore în urmă.

Charlie Sanchez, vechiul și fidelul ei mecanic, o privi cu acel aer dezolat pe care îl adopta de fiecare dată când trebuia s-o anunțe că mașina ei nu era încă reparată, că îi mai lipsea o piesă sau că avusese prea mult de lucru în ziua respectivă, ca să se mai ocupe și de „hodoroaga" ei, după cum o botezase el.

La început, Lissa se simțea de fiecare dată ofensată, dar după câțiva ani, sfârșise prin a admite că mașina ei era o epavă, fără a se putea totuși decide s-o schimbe.

– Și de data asta ai dat prioritate Cadillac-urilor, Charlie! O să vezi tu că va veni o vreme când colecționarii o să se bată pentru mașinuța mea!

Lissa plecă deci tot cu Ford-ul vechi pe care i-l împrumutase Sanchez, consolându-se cu gândul că beneficia astfel de

un radiocasetofon mai bun. Puse o casetă de jazz și, în ciuda blocajelor de circulație, se bucură la auzul unui vechi succes care îi plăcea în mod deosebit: The man I love. Un fel de melancolie o cuprinse încetul cu încetul, dar, cu un gest brusc, Lissa apăsă pe buton pentru a accelera derularea casetei. „De ce sunt întotdeauna atât de sentimentală?" se întrebă ea enervată.

La un stop, lângă piața Gianmarco, un miros de prăjeală și bulion îi gâdilă plăcut nările. Sosise în cartierul ei, Cartierul italienesc, denumit la Chicago, ca și la New York, „Mica Italie".

Lissa parcă și făcu repede câteva cumpărături înainte de a ajunge la apartamentul ei, situat la cinci minute de acolo. Lissei îi plăcea cartierul pentru ambianța lui călduroasă, aproape familială. Aici negustorii flecăreau neobosiți pe trotuare, copiii se jucau pe străzi și clădirile erau legate între ele prin sute de frânghii pline de rufe și împodobite de banderole și drapele cu culorile Italiei. Aici domnea în permanență o atmosferă de sărbătoare și această ambianță atenua din oboseala și plictiseala zilelor lungi de muncă.

Lissa învățase în cele din urmă italiana și stătea adeseori de vorbă cu vecinii ei. Locuia aproape de optsprezece ani în același apartament. Stătuse la început cu Fred Paris, unchiul care o luase s-o crească atunci când rămăsese orfană. Detectiv renumit, acesta o învățase totul despre meseria pe care o iubise cu pasiune și care îi provocase în cele din urmă moartea.

Intrând în casă, Lissa fu primită de mieunatul pisicuței gri care veni să i se frece de picioare.

– Știu, știu, Arabella! Din nou te-am lăsat toată ziua singură, dar ce vrei, cineva trebuie să câștige bani în casa asta și cred că sunt mai în măsură s-o fac decât tine, nu-i așa?

Cum se făcuse ora șase, Lissa dădu drumul la televizor ca să asculte știrile. Imediat ce se așeză, pisicuța sosi pe canapeaua albastră și i se cuibări în brațe.

– Ce părere ai despre noul prezentator, Bella? Un pic cam prea serios, după părerea mea. S-ar zice că poartă întregul glob pe umerii lui. Of, ziariștii ăștia! Tipul e de-a dreptul sinistru. Vino, o să pregătesc o cină pe cinste pentru amândouă. Ce-ai zice de o salată de pește pentru început? Și pe urmă un escalop cu sos de ciuperci...

Acestea fiind spuse, se ridică și trecu în bucătărie. Era una din acele mici și frumoase bucătării în stil american, pe care o tejghea, ținând loc și de bar, o despărțea de salon. Mobilele erau din lemn alb și plăci de faianță albastră acopereau pereții, asortându-se cu perdelele și canapeaua din salon. Lissa o decorase cu mâna ei, vrând să-i ofere lui Fred un interior plăcut, dar de când locuia singură, i se întâmplase de mai multe ori să se întrebe la ce îi folosea un apartament atât de frumos, o dată ce nu primea pe nimeni.

Își turnă un pahar de Charetto și tăie niște roșii, continuând să asculte informațiile.

– Încă o afacere cu droguri! Toată lumea are probleme, chiar și Nick Montgomery! Dacă l-ai fi văzut, Bella, părea de-a dreptul disperat!

După ce termină cu pregătirile, se îndreptă spre baie ca să-și desfacă oribilul coc pe care îl făcuse special pentru

deghizarea de dimineață. Apoi se dezbrăcă și își puse un halat galben. Când reveni în bucătărie, părul ei șaten se revărsa în bucle pe umeri, iar ea se simțea în plină formă. Televizorul nemaioferind nimic interesant, îl stinse și începu să aleagă un disc.

– Ce ai zice Bella de un blues, în timp ce mâncăm acest escalop ce pare delicios?

Se pregătea să-și atace felul preferat de mâncare, confortabil instalată pe canapea, când privirea, se opri pe plicul care depășea puțin marginea poșetei.

– Bella, știi tu ce se află în acest plic?

Dar pisica lingea fundul farfuriei, fără să se sinchisească să-și ridice ochii spre ea.

– Lasă-mă să-ți spun, confidențial bineînțeles, că Nick e băgat până la gât într-o treabă murdară. E șantajat, vor să-l facă să părăsească Chicago. Bine că nu-i cer să se ducă pe planeta Marte! Nu cunosc pe nimeni care să fie atât de atașat de acest oraș! Simt că povestea asta îmi taie pofta de mâncare.

Dând deoparte farfuria, își mai turnă un pahar de vin. Bietul Nick! Ce făcuse ca să ajungă în situația asta? De doi ani de când lucra pentru el, nu-i cunoștea nici un antecedent susceptibil de a-l transforma în victima unui șantajist.

Lissa avea numeroși clienți dar, ciudat, prefera misiunile pe care i le încredința avocatul. Când îi spusese glumind că e clientul ei favorit, știa prea bine în fundul sufletului ei că nu era chiar o glumă. În afara competenței incontestabile din domeniul juridic și onestității lui profesionale, era bărbatul cel mai seducător pe care îl întâlnise vreodată. În

cei doi ani, îl văzuse triumfând în afaceri spinoase, care ar fi rupt gâtul altora, și ajunsese să aprecieze din ce în ce mai mult bărbatul care se ascundea în spatele avocatului de renume.

Dar uite că pierdea din vedere caracterul strict profesional al relației lor! Presupunând că el ar fi plăcut-o – lucru de neconceput, la care nici nu trebuia să se gândească măcar – nu se jurase că nu se va mai lăsa niciodată antrenată într-o poveste de dragoste? Sentimentele nu-i făcuseră destule necazuri ca să se păzească de acum încolo de orice legătură serioasă? Era mai bine să se dedice trup și suflet meseriei, riscurile la care se expunea fiind în mod sigur mult mai mici.

– Nu ești de acord cu mine, Fred? se adresă ea cu melancolie fotografiei unchiului ei, așezată pe o măsuță.

Însă, în ciuda eforturilor ei, nu se putea împiedica să nutrească o afecțiune deosebită față de Nick. Va fi posibil, în acest caz, să continue să lucreze pentru el fără să amestece munca și sentimentele? Categoric nu, gândi ea. Dar cum să-l anunțe că nu va mai putea colabora cu el? Nick îi va cere în mod sigur explicații...

Ideea că el i-ar putea împărtăși sentimentele nici nu-i trecu măcar prin minte. Alungând aceste gânduri tulburătoare, ea ajunse la concluzia că va trebui să-și cenzureze cel mai mic elan de afecțiune și să țină în frâu acea parte din ea care cerea și altceva decât urmăriri și anchete. Dar va reuși să mai facă asta mult timp fără să se trădeze?

Se forță să revină la probleme mai serioase. De ce îl amenințau pe Nick? Șantajul avea în mod sigur legătură cu

afacerea turnurilor Morgan. Turnurile Morgan... Nick nu avea de unde să știe, dar în realitate acest element făcea sarcina Lissei mai ușoară dar și mai delicată.

Fiindcă ea îl cunoștea pe omul care se găsea în fruntea complexului Morgan. Acum câțiva ani îi făcuse un serviciu lui Mario De Palma, care în schimb o asigurase că va ști să-și arate recunoștința: în ziua când o va putea ajuta, ea nu va trebui decât să i-o ceară. Problema era că ea își promisese să nu recurgă niciodată la serviciile lui, fiindcă Mafia era monstrul pe care îl ura mai mult decât orice pe lume.

Gânditoare, Lissa înfipse furculița într-o felie de roșie. Bineînțeles că Fred îi spusese de o mie de ori că trebuie să lase deoparte conștiința când o afacere urgentă pretinde asta. Și situația lui Nick n-o obliga să pună pe tapet acest sfat? Bineînțeles că da!

Gata, se hotărâse, primul lucru pe care-l va face mâine dimineață va fi o vizită la Mario De Palma.

***

A doua zi de dimineață, la ora zece, Lissa intră în holul hotelului Morgan și se îndreptă spre recepție. Recepționerul fiind plecat pe moment, Lissa avu timp să aprecieze luxul decorului. Pardoseala era din marmură roz și pereții acoperiți alternativ de picturi orientale și de oglinzi venețiene.

Constată, fără să se simtă surprinsă, că oamenii de afaceri erau mai numeroși decât turiștii, hotelul fiind situat în inima centrului financiar al Chicago-ului. De altfel și ea se îmbrăcase pentru această împrejurare într-o ținută sobră și

elegantă, cu un taior gri deschis, o bluză de mătase roz și pantofi negri. Își făcuse un coc puțin mai clasic decât de obicei. Mai multe priviri îndreptate spre ea îi indicară că alura ei de femeie „la patru ace" avea efectul scontat. La drept vorbind nu se simțea prea în largul ei în această ținută, dar misiunea ei pretindea să facă niște concesii pe care era obligată să le accepte.

– Cu ce vă pot ajuta? o întrebă curtenitor recepționerul.

– Aș dori să-l văd pe domnul De Palma.

– Aveți stabilită o întâlnire?

– De când trebuie să stabilești întâlniri cu un vechi prieten?

– Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar domnul De Palma nu primește persoane neanunțate în prealabil.

– Spuneți-i doar că sunt Lissa și veți vedea ce va răspunde.

Recepționerul formă un număr de telefon, dar puse aproape imediat la loc receptorul. După câteva clipe, un bărbat cu o statură impresionantă ieșea din ascensorul particular și se îndrepta spre Lissa.

– Urmați-mă.

Gratificându-l pe recepționer cu un mic surâs ironic, Lissa se luă după bodyguard.

– Regulamentul cere să vă perchiziționez, domnișoară.

– Nu pari să-ți amintești de mine, Rocco. Adu-ți aminte că ultima oară când ai vrut să mă percheziționezi, asta nu prea ți-a purtat noroc.

Bodyguardul roși atât de puternic, încât intră brusc în lift fără s-o lase să treacă înaintea lui. Lissa își amintea prea bine că Rocco, acum câțiva ani, neștiind cine este ea, o

percheziționase cu forța și într-un mod cu totul lipsit de delicatețe. Aflând asta, De Palma îl umilise în fața Lissei, adresându-i niște cuvinte teribil de jignitoare.

Urcară până la ultimul etaj fără să-și mai adreseze vreun cuvânt. Ușile ascensorului se deschiseră spre o încăpere imensă de un alb strălucitor, în prelungirea căreia să găsea o terasă pe măsură. Un bărbat cu părul alb își lua aici micul dejun. Dar imediat ce o zări pe tânăra femeie, sări de pe scaun, gata să răstoarne cafetiera aburindă.

– Lissa!

Terasa lui Mario De Palma dădea spre Washington Park, oferind o vedere panoramică asupra turnurilor înalte care făcuseră din zona de nord a Chicago-ului un paradis arhitectural. Lissa recunoscu turnurile Sears și unicul zgârie-nori al lui John Hancock, care își înălțau parcă până la cer zidurile din beton și sticlă, ziduri în spatele cărora se încheiau cele mai mari contracte de pe Coasta de Est.

Lissa veni să se așeze lângă Mario De Palma și își scoase ochelarii de soare.

– De mult timp visez la clipa revederii, Lissa. Ești frumoasă foc!

– Ce să faci, Mario! Degeaba se spune că lumea e mică, Chicago e un oraș atât de mare! Și pe urmă, e adevărat că noi doi nu frecventăm aceeași lume...

– Mi-ai lipsit mult. Când o să mai lucrezi pentru mine?

– Ei bine, să zicem că atunci când Papa îl va binecuvânta pe scumpul de Rocco!

– Ah, acum te recunosc, nu te-ai schimbat deloc! La fel de ironică și de spirituală! Vrei să mănânci cu mine?

– Nu, mulțumesc, dar tu continuă.

– Servește-te măcar cu o ceașcă de cafea, o excelentă rețetă italienească.

– De acord, dar neagră te rog, îi spuse ea chelnerului.

– Ia și puțină frișcă, puțin zahăr! Câteva kilograme în plus n-o să-ți strice, ești cam firavă!

Lissa recunoștea comportarea părintească pe care Mario De Palma o avusese întotdeauna față de ea.

– Ei, Lissa, cum îți merg afacerile?

– N-am de ce mă plânge. Dar ale tale?

Bărbatul înghiți cu lăcomie o bucată de brioșă cu dulceață.

– Oh, ale mele n-au mers niciodată atât de bine! Dar presupun că n-ai trecut doar ca să-mi spui bună dimineața?

Lissa ezită înainte să-i răspundă, temându-se să nu pară prea agasantă și să-l supere în vreun fel pe Mario De Palma. Totuși, ea fusese întotdeauna foarte directă cu el, îndrăznind chiar să-i spună ceea ce gândea despre Mafia. Așa că se decise să-i vorbească fără ocolișuri.

– Acum câțiva ani, Mario, mi-ai spus că ai dori să-ți exprimi într-un fel recunoștința. Mai este valabil și acum?

– Bineînțeles. Doar ai salvat viața nepotului meu. Cum aș putea uita asta? Sunt încântat să-ți pot face un serviciu.

Încurcată, Lissa bău o gură de cafea înainte de a continua. Nu-i prea stătea în obicei să ceară ceva; de fapt, în general, lucrurile stăteau invers.

– După câte văd eu, Lissa, îți vine destul de greu să mă rogi ceva.

– Ei bine... Știi, Mario, că nu privesc cu ochi prea buni „relațiile tale de afaceri", de fapt nu ți-am ascuns niciodată asta, nu-i așa?

– Știu, dar întotdeauna mi-a plăcut candoarea ta, Lissa. Și cred că e singurul lucru pe care meseria ta dură, bărbătească, nu ți l-a răpit. Dar spune-mi, ce e cu umbra asta care întunecă frumoșii tăi ochi?

Lissa surâse, dădu la o parte ceașca de cafea și își sprijini coatele pe masă.

– Uite despre ce e vorba, unul dintre clienții mei a fost invitat să părăsească Chicago.

– Și presupun că nu are nici o intenție s-o facă?

– Absolut nici una. S-a născut în acest oraș și e înrădăcinat aici. Cuvântul nu mi se pare exagerat.

– Și cred că ghicesc că nu a fost rugat cu prea multă amabilitate să plece, ci că a fost amenințat?

– Da, a fost șantajat. A primit niște fotografii compromițătoare, dar sunt niște colaje.

– Este un mijloc eficace de presiune, deși destul de banal. L-ai identificat pe șantajist?

– Nu, dar clientul meu are o idee. Vezi tu, Mario, femeia care apare alături de el în fotografii este soția unuia dintre clienții lui, un anume Philip Jerome.

– Ah...

Figura bătrânului se întunecă. Sprâncenele lui groase se încruntară.

– Dacă înțeleg bine, clientul tău se numește Nick Montgomery, avocatul lui Jerome... dar, Lissa, chiar crede că eu mă aflu la originea acestui șantaj?... Și tu, tu ce crezi?

– Eu cred că șantajistul ar putea fi unul dintre apropiații tăi, care a acționat fără să te consulte.

– Îmi place judecata ta, Lissa, dar dă-mi voie să-ți spun că am jucat cu cărțile pe masă cu acest Philip Jerome: l-am angajat, nu mi-a plăcut proiectul lui și l-am concediat. O chestie simplă. Pentru rest, a fost treaba avocaților, nu m-a mai privit pe mine.

Lissa se juca încurcată cu ochelarii de soare, fără a îndrăzni să-l privească în față pe Mario De Palma.

– Nu știu dacă trebuie să mă simt ușurată sau dezamăgită, Mario.

– Te înțeleg, Lissa, dar va trebui să cauți o altă pistă. În orice caz, șantajistul a făcut totul ca să mă iei drept el. Spune-i lui Montgomery al tău că, începând de acum, dușmanul lui e și dușmanul meu.

Vocea i se înăsprise și pronunțase ultimele cuvinte pe un ton aproape amenințător, ca și cum era vorba de o punere în gardă. Și ce voia să spună prin „Montgomery al tău"? Îi ghicise sentimentele pentru unul din clienții ei?

– Nu va accepta nici un ajutor din partea ta.

– Nici nu mă îndoiesc de asta, face parte din aceeași categorie cu tine, dar, cu toate astea, spune-i că poate conta pe mine.

Lissa se ridică. Întrevederea se terminase. Îi adresă lui Mario De Palma un zâmbet confuz dar și recunoscător și se îndreptă spre ușa capitonată.

– Și nu uita să-i spui clientului tău că nu trebuie să-și caute tare departe dușmanii! De obicei fac parte dintre cei apropiați, crede-mă... am o experiență bogată în acest sens. A rrividerci, Lissa!

Îi zâmbi pentru ultima oară înainte de închiderea ușilor ascensorului. Acest ultim sfat făcea parte din numeroasele

lucruri pe care le învățase de la unchiul Fred. Totuși, o frază a lui Mario De Palma o tulburase: „Face parte din aceeași categorie cu tine", îi spusese el referindu-se la Nick. Lissa știa asta, dar faptul că i-o spusese și De Palma reprezenta pentru ea o confirmare, o promisiune periculoasă care o lega și mai mult de Nick. Când ascensorul se deschise la parter, trase aer în piept și își alungă acest gând din minte.

***

Când nu avea stabilită vreo întâlnire pentru prânz, lui Nick îi plăcea să se ducă la clubul lui de sport. Dar când Lissa îi telefonase în dimineața respectivă ca să-i propună să se întâlnească în sala cu aparate la prânz, ideea i se păruse ciudată. Ce lovitură de teatru pregătea de data asta? Era îngrijorat și nu se simțea în stare să suporte o punere în scenă rocambolescă atunci când niște amenințări atât de periculoase planau deasupra capului lui. Ea îi spusese la repezeală că avea niște noutăți pentru el fără să vrea să-i explice nimic la telefon și Nick ardea de nerăbdare. Așa că era destul de încordat când ajunsese la club.

Era încă devreme și totuși, trecând prin fața sălii de aerobic, Nick constată surprins că era deja aglomerată, mai ales de femeile care își schimbaseră taioarele și pantofii cu toc cu tricourile și colanții fluorescenți care le puneau în valoare siluetele mai mult sau mai puțin perfecte.

Lissa sosise deja? Nick era curios să știe cum făcuse asta fără să aibă carnet de membru. Când își exprimase îndoiala

la telefon, ea îi răspunsese că nimic nu era mai simplu și că era de ajuns să se poarte ca și cum nu exista nici o problemă.

Intră în vestiarul bărbaților și își puse repede șortul și tricoul verde. Câțiva oameni de afaceri și avocați din cartier se schimbau și ei înainte să se lanseze într-o partidă de tenis sau squash, sportul la modă în ultimul timp.

– Ei, Nick, ești pregătit pentru un set de tenis?

– Nu, nu astăzi, Greg, dar data viitoare cu plăcere.

După care se îndreptă spre sala de culturism, echipată cu o mulțime de aparate de la cele mai simple la cele mai perfecționate. Optă pentru bicicletă. În felul acesta Lissei n-o să-i vină greu să-l repereze.

O femeie mai în vârstă transpira pe rupte lângă el, în speranța că o să scape de câteva kilograme în plus. Brusc un gând îi trecu prin minte lui Nick după ce o privi: și dacă Lissa se deghizase în cocheta sexagenară pentru a trece neobservată? Era în stare de orice, la urma urmei! Totuși, i se părea imposibil ca Lissa să fie brusc atât de mică și grăsuță.

Nick pedala conștiincios aruncând priviri discrete prin sală când, la ușă, îl zări pe profesorul de gimnastică în compania unei încântătoare brunete într-un body turcoaz. Fără îndoială o novice pe care o ducea să viziteze aparatura clubului. „Profesorii au câteodată noroc" își spuse el privind-o admirativ pe tânăra femeie. Se miră că îi mai trec prin minte asemenea gânduri frivole când amenințarea șantajului plana deasupra capului lui, dar fusese ceva mai puternic decât el.

„O să-și întoarcă o dată capul și spre mine?" se gândi el studiind-o pe tânăra care își strânsese părul într-o coadă de

cal. Dacă n-ar fi avut întâlnire cu Lissa, Nick ar fi riscat s-o invite la cină. Își plecă privirea ca să vadă numărul de kilometri afișați pe contoarul bicicletei: 11,7.

– Nick! Nicholas Montgomery! Chiar tu ești!

Ridicându-și capul la auzul acestei voci familiare, se opri brusc din pedalat. Frumoasa brunetă se oprise chiar în fața lui.

– Nu te mai holba la mine, o să-ți explic mai târziu, îi șopti ea luându-l de gât.

– Lissa?!

– Da, eu sunt, Lissa Paris! Nici nu mă așteptam să-ți amintești numele meu! Când ne-am văzut ultima oară? Cred că la căsătoria lui Bill cu Gina, nu-i așa? În iunie trecut, la vila din Beverly, îți amintești?

– Hmm... da.

Nick se simțea și mai încurcat decât profesorul de gimnastică; acesta rămăsese pironit în fața lor, privindu-i uimit.

– David, îmi permiți să fac câțiva kilometri pe bicicletă alături de scumpul meu prieten Nick?

– Dar nu ți-am arătat toată aparatura...

– Oh, rămâne pe data viitoare. De altfel, te așteaptă o mulțime de începătoare la ușă!

Profesorul plecă amărât și dezamăgit că o pierduse din mână pe cea mai frumoasă „recrută" a zilei ceea ce îi amuză pe Nick și Lissa.

– Lissa, e de necrezut!

– Ce e așa de necrezut?

– Tu! Nu te-am văzut niciodată în această ținută. Și pe deasupra te-ai rujat și ți-ai făcut ochii!

– Ei și? După câte știu eu, multe femei fac asta!

Lissa încerca să-și păstreze sângele rece, dar observațiile lui Nick o tulburau nespus.

– Dar pe tine nu te-am văzut niciodată fardată. Îți petreci timpul deghizându-te și, iartă-mă dacă ți-o zic pe față, urâțindu-te.

Îi privi talia, picioarele, uitându-se la ea de parcă o vedea pentru prima dată.

– De ce încerci mereu să pari urâtă? Nu te înțeleg.

– Și n-o să înțelegi nici acum, maestre Montgomery, fiindcă nu e nici locul nici momentul să discutăm despre asta.

Febrilitatea tonului ei nu-i scăpă lui Nick. Era fără îndoială prima oară când era în defensivă în fața lui, brusc dezarmată și vulnerabilă, și Nick trebui să recunoască faptul că răsturnarea raportului obișnuit de forțe îi procura o mare satisfacție.

– Atenție, scenariul tău prevede că ești bucuroasă de revederea noastră!

– Cred că m-am manifestat destul în acest sens.

– Dar vechii prieteni nu se sărută?

Lissa îl privi pătrunzător, înțelegând că el era mai stăpân pe situație decât ea. Apoi, ca un automat, se aplecă spre el și îl sărută repede pe obraz.

– Asta nu se cheamă sărutat.

Și înainte ca ea să fi avut timp să reacționeze, o trase spre el și își lipi buzele de ale ei. Lissa fu atât de surprinsă de elanul lui, încât fu gata să-și piardă echilibrul și trebui să se agațe de umerii lui ca să nu cadă. Degetele îi alunecară pe pielea bronzată a lui Nick.

Niciodată Lissei nu i-ar fi putut trece prin minte o asemenea scenă, dar plăcerea resimțită depăși ceea ce și-ar fi putut imagina.

Dar fu o sărutare scurtă. Deja Nick îi dăduse drumul și restabili distanța care îi separa. Privind-o drept în ochi, el zâmbi, dar Lissa crezu că deslușește un ușor rictus al gurii lui.

– Uite că am reușit să-mi iau revanșa pentru toate dățile în care m-ai antrenat în scenariile tale abracadabrante!

– Dar...

El aruncă o privire peste umărul ei și constată că mai multe persoane îi priveau. Atunci începu să pedaleze ca și cum nimic nu se întâmplase.

Iar Lissa făcea tot posibilul să se comporte normal, dar era încă prea tulburată de ceea ce se petrecuse. Puțin sânge rece, își spuse ea, și va deveni stăpână pe situație. Dacă se așteptase, elaborând scenariul de la clubul de sport, că-l va surprinde pe Nick, în schimb nu-și imaginase nici o clipă că va fi cea mai surprinsă dintre ei doi.

Nick fixa ecranul electronic al bicicletei, dar în realitate, în minte nu avea decât imaginea Lissei în body turcoaz. Niciodată nu și-ar fi putut închipui că e atât de feminină.

– Ei, ce vești ai? o întrebă el privind-o pe furiș.

O surprinse mușcându-și buza de jos.

– Nu ți-a trimis De Palma plicul ăla.

– Ia te uită! Ești sigură de asta?

– Mă așteptam la reacția ta: acum că mă consideri o femeie ca toate celelalte, începi să-mi pui la îndoială informațiile. Sunt sigură, fiindcă l-am văzut în dimineața asta cum te văd și cum mă vezi.

– Te-ai dus să-l vezi pe Mario De Palma? Dar de unde îl cunoști?

– E o poveste lungă și, după cum îți închipui, nu te privește. Tot ceea ce contează este că mi-a spus că afacerea Jerome nu-l mai privește și că avocații lui se ocupă de rezolvarea litigiului, în spiritul legii, bineînțeles.

– Dar fotografiile? Despre fotografii ce-a spus?

– Crede că șantajistul tău a făcut totul ca să-l incrimineze pe el, motiv pentru care m-a însărcinat să-ți transmit că, de acum, dușmanul tău este și al lui. E chiar dispus să te ajute.

– În viața mea n-aș...

– I-am zis că o să-i refuzi ajutorul.

Brusc, fraza lui Mario De Palma îi reveni în minte: „Face parte din aceeași categorie cu tine".

Nick se simți și mai dezarmat ca înainte. Dacă pista De Palma fusese o pistă falsă, trebuia să reia totul de la zero și nu mai avea nici o idee. Părea atât de derutat încât Lissa rezistă cu greutate dorinței de a pune mâna pe umărul lui pentru a-și exprima astfel afecțiunea și sprijinul.

– Pentru moment, o să încerc să pun mâna pe autorul fotografiilor, sau mai exact pe cel care a făcut colajul. Tu nu trebuie să faci nimic, lasă-mă pe mine.

– Oricum n-am nici o idee, mă simt complet pierdut.

– Să sperăm că următoarea mișcare a șantajistului tău ne va lumina puțin.

– Și dacă nu mai face nici o mișcare?

– După câte văd eu, n-ai părăsit Chicago, și el nu a făcut încă nici o mișcare, dacă nu cumva...

Lissa se întrerupse brusc, dezolată că a dat glas ideii funeste pe care o aveau în mod sigur amândoi în minte, dar

despre care nu avusese nici unul curajul să vorbească. Șantajistul chiar avea intenții criminale la adresa lui Nick, după cum lăsase să se înțeleagă în scrisoarea de amenințare?

– Mai am ceva să-ți spun: încearcă să te gândești la anturajul tău, la persoanele cu care ai de-a face zi de zi. În genul ăsta de cazuri, adeseori dușmanii se ascund printre cei apropiați. Gândește-te bine, nu cunoști pe nimeni care să te urască din motive personale?

Nick se gândi cu groază că poate unul din prietenii lui îl șantaja. Ipoteza Lissei nu era deloc absurdă, dar era prea dureroasă ca s-o ia în considerare.

– Atenție, nu-ți spun asta ca să începi să-i bănuiești pe toți cei care te înconjoară și pe care îi iubești, adăugă ea ca să-l mai liniștească.

– Da, bineînțeles... Bun, atunci ne mai rămâne altceva de făcut decât să așteptăm? Ai vreo idee?

Lissa avea una, dar scena sărutului o împiedica să i-o propună în acest moment. N-ar mai fi îndrăznit nici în ruptului capului să-i spună la ce se gândise în drum spre clubul de sport.

– Aveam o idee, dar cred că e ridicolă.

– Spune-o totuși!

– Nu... nu...

– Te rog, Lissa.

Ea încercă s-o reformuleze în minte, tremurând la ideea că el o să-i râdă în nas auzindu-i propunerea. După o clipă de ezitare, respiră adânc și spuse pe nerăsuflate.

– Dacă am simula o legătură de dragoste?

Capitolul 3

Năucit de ceea ce auzise, Nick nu izbucni în râs. Îi propuse Lissei să părăsească clubul și să meargă să discute într-un loc mai liniștit. Se îndreptară spre vestiare ca să se schimbe și se întâlniră în fața intrării.

Spre marele regret al lui Nick, Lissa apăru în ținută de oraș, pantalon și cămașă sport. În timp ce el îi dădea un telefon secretarei ca s-o anunțe că va lipsi mai mult decât prevăzuse, ea îl aștepta în hol. Era neliniștită, temându-se de momentul care urma: Va trebui să facă față unui tête-à-tête cu Nick, în cursul căruia va fi nevoită să-și mobilizeze toate forțele pentru a-i dovedi seriozitatea ei profesională, fără a-și trăda nici o clipă afecțiunea pe care i-o purta.

Lissa îl lăsă să conducă până la un restaurant situat în nordul orașului. Când sosiră, șeful de sală îi conduse la o masă care părea să fie masa obișnuită a lui Nick.

Locul era încântător. Paravane japoneze împărțeau sala în mai multe saloane mici. Nick și Lissa se găseau în colțul

cel mai retras al restaurantului. Lissa începu să se uite la tot ce-i cădea sub ochi: tablouri de bun-gust agățate pe pereții capitonați în velur roz, chelnerițele care erau într-un continuu du-te-vino cu tăvile lor, scrumiera din metal argintiu plasată în mijlocul mesei, totul numai ca să evite privirea lui Nick.

Li se propuse un aperitiv. Lissa, care în general nu obișnuia să bea nimic în timpul zilei, comandă vin, în speranța că acesta o va ajuta să se destindă puțin, în timp ce Nick ceru un whisky cu gheață. Pe urmă, le fu și mai greu să comande mâncarea, fiindcă nici unuia dintre ei nu-i era foame. Totuși, pentru a nu se da de gol, Lissa comandă primul fel de pe meniu: o budincă de spanac, legumă pe care n-o prea aprecia în mod deosebit. Nick comandă o friptură cu cartofi prăjiți și salată verde, deși simțea că nu va putea înghiți nimic.

– Ce-ar fi dacă mi-ai vorbi despre ideea aceea...

Dar regretă imediat că a fost atât de direct. Nu dăduse deloc dovadă de delicatețe, în momentul în care Lissa ar fi avut mare nevoie de așa ceva. Remarcase cât de încordate îi erau trăsăturile, cât de nervoase gesturile. La tribunal, profita adeseori de nervozitatea persoanelor pe care le interoga fiindcă asta făcea parte din meseria lui, dar în particular făcea totul pentru a menaja și respecta sensibilitatea oamenilor. Pentru a destinde puțin atmosfera, el încercă să glumească.

– Înțelege-mă și pe mine, o femeie frumoasă tocmai mi-a făcut o propunere și mi se pare normal să o rog să-și precizeze ideea pentru a evita o neînțelegere!

– N-a fost o propunere ca o „ipoteză" de lucru.

Lissa făcea tot posibilul ca să-și respecte linia de conduită care îi recomanda să păstreze o rezervă strict profesională și să nu-și trădeze sentimentele. Pentru acest motiv se hotărâse în acea dimineață să poarte niște haine cu o croială severă, aproape lipsite de eleganță, pentru a dezice orice tentativă de seducție.

Iar Nick păstra vie în mintea lui imaginea frumoasei brunete pe care o văzuse apărând printre aparatele de întreținerea musculaturii. Era posibil ca Lissa să nu fie conștientă de farmecul ei? Fără nici o îndoială. Dar în mod ciudat, și alura ei severă i se părea diferită în acest moment. Sigur, hainele încercau să-i ascundă frumusețea, nu s-o pună în valoare și ea își șterse orice urmă de machiaj. Dar asta nu-l împiedica pe Nick s-o privească acum cu alți ochi. Lissa i se părea plină de vino-ncoace.

– Lissa, fii drăguță și ia totul de la început.

Tânăra încercă să-și păstreze calmul în ciuda tulburării care punea stăpânire pe ea puțin câte puțin.

– De acord. Cum înclin să cred că șantajistul face parte din anturajul tău, trebuie să găsesc un mijloc să-ți frecventez prietenii și colaboratorii apropiați.

– Da, așa e. Dacă am simula o legătură de dragoste, prezența ta alături de mine ar fi perfect justificată.

– Exact. La început mă gândisem să mă dau drept verișoara ta, dar nu iei peste tot după tine o simplă verișoară, după părerea mea.

Expresia Lissei devenea din ce în ce mai însuflețită pe măsură ce îi expunea lui Nick planul ei de acțiune. Punea atât

de mult suflet în explicațiile ei, încât nici nu remarcă la început prezența chelneriței care venise să le aducă aperitivele. Dar Nick o întrerupse și o invită să ciocnească pentru strânsa lor colaborare.

– Pentru viitorul nostru tandem! îi spuse el vesel.

Lissa se mulțumi să ridice paharul, simțindu-se brusc jenată de amintirea sărutului lor de la sala de sport. Aluzia lui Nick nu era, în mod sigur, inocentă.

– Ai avut o idee excelentă, Lissa, și fii sigură că îmi dau seama de eforturile pe care va trebui să le depui pentru punerea ei în scenă.

Nick o privi bând, cu un aer malițios.

– Trebuie să te previn că, în general, mă tem de asemenea farse fiindcă fac parte dintre cei care cad destul de ușor în plasa jocului respectiv.

Lissa fu gata să se înece cu o a doua înghițitură de vin, dar Nick, nevrând s-o pună și mai mult în încurcătură, se decise să schimbe subiectul.

– De fapt, cine ți-a spus despre căsătoria Ginei cu Bill?

– Secret profesional.

– Presupun că ai făcut deja o mică anchetă în privința mea?

Dar Lissa nu-i răspunse. Era adevărat, strânsese câteva informații despre viața particulară a clientului ei, un demers obișnuit înainte să preia o anchetă.

Agenta ei se afla în legătură directă cu birourile de informații din oraș și îi era de ajuns să telegrafieze ca să afle, câteva minute mai târziu, starea civilă a clientului său, situația profesională și altele. Avusese niște scrupule în

privința lui Nick dar, la urma urmei, nu era un client la fel ca oricare altul? Și pentru ea nu era o misiune ca oricare alta?

– Sper că legătura noastră îmi va da ocazia să aflu despre tine tot atâtea câte știi și tu despre mine. Va trebui deci să mă pui puțin la curent cu viața ta, altfel risc să fac numai gafe.

Lissa știa prea bine ca Nick enunțase acum o condiție indispensabilă pentru succesul stratagemei lor, dar nu se simțea încă pregătită să-i dezvăluie unele aspecte ale vieții ei personale. Așa că fu foarte mirată să vadă că Nick nu ezita să-și mute pionii pe câmpul de bătaie.

– Probabil știi că, de mai mult timp nu există nici o femeie în viața mea.

În timp ce vorbea, Nick se întreba totuși dacă ea aflase ceva despre legătura lui cu Maureen și circumstanțele lamentabile ale rupturii lor. Îi dezvăluise un aspect important al vieții lui personale, în timp ce ea tăcea mâlc. Asta făcea parte din jocul obișnuit al Lissei care întorcea reflectoarele asupra celorlalți în timp ce ea rămânea ascunsă în conul de umbră. Care o fi fost viața ei sentimentală? Sigur că n-o va lua la întrebări... va aștepta să-și deschidă sufletul singură.

– Sunt invitat sâmbătă la o serată organizată în vederea sponsorizării cercetării medicale. N-ar fi o ocazie bună să începem mica noastră farsă?

– Abia vineri? N-am putea începe mai devreme?

Graba ei îl amuză pe Nick.

– Deja nu te mai poți lipsi de mine?

– Îți reamintesc pur și simplu că nu avem timp de pierdut. Un șantaj e în primul rând un ultimatum și un ultimatum înseamnă că timpul se măsoară în minute.

Nick aprecie exactitatea cu care își expusese ea una din regulile de lucru. Această femeie își cunoștea meseria și o făcea cu o competență de netăgăduit.

– Poate că o să te dezamăgesc, dar să știi că nu prea mă duc la cocteiluri.

– Ei bine, va trebui să faci un efort fiindcă așa se pot afla o groază de lucruri.

– Am înțeles, șefa!

– Te rog să iei lucrurile în serios, Nick.

– Iartă-mă! O să-mi consult imediat agenda ca să văd care sunt petrecerile la care sunt invitat până vineri. Ce naiba, îți găsesc eu un mic cocteil sau un mic dineu!

– Va trebui să mă pui la curent cu felul cum se îmbracă lumea în cercurile pe care le frecventezi; e foarte important, fiindcă nu prea sunt obișnuită cu recepțiile și dineurile. Cred că-mi va lua o zi întreagă să colind prin magazine.

– Cumpără-ți tot ce vrei și trimite-mi facturile. Dar așteaptă... am o idee mai bună: dacă te-aș însoți la cumpărături? Mâine dimineață de exemplu n-am decât o singură întâlnire de afaceri. Am putea merge pe strada Wallis, fiindcă la Nacy's rochiile sunt superbe.

Elanul lui de generozitate o descumpăni. Îi va veni și așa destul de greu să se privească în oglinzile cabinelor de probă sub privirile scrutătoare ale vânzătoarelor ca să mai aibă de înfruntat și privirea tulburătoare a lui Nick. În plus, se părea că el se pricepe mai bine decât ea în acest domeniu, ceea ce nu făcea decât s-o intimideze și mai mult.

– Nu, e drăguț din partea ta, dar prefer să fac singură acest gen de cumpărături.

– Cum vrei.

Nick făcu un semn chelneriței și mai comandă două pahare. Atmosfera începea să se destindă, dar simțea nevoia să mai bea câteva guri de whisky, și, lucru ciudat, Lissa nu ripostă.

– Lissa, mi se pare că mai există o mică problemă... Să fii iubita mea te autorizează, să-mi frecventezi prietenii și cunoștințele, dar nu mi se pare potrivit să te prezint și relațiilor mele strict profesionale. Cel puțin, nu imediat.

– Ești pe cale de a-mi sugera în mod delicat că nu trebuie să pun piciorul la firma ta?

– Da.

– E imposibil.

– E foarte jenant, dar experiența m-a învățat că nu trebuie să amestec niciodată viața profesională cu viața particulară.

– Doar n-o să mă ții la distanță?

– Parcă aud o femeie geloasă!

– Te rog, Nick.

– Sunt foarte serios când îți spun asta. Colegii îmi cunosc principiile și, dacă de pe azi pe mâine, o femeie de care n-au auzit nimic își va face apariția în biroul meu, își vor fi pune tot felul de întrebări, te asigur.

– Se vede că n-ai fost niciodată însurat...

– Iartă-mă, dar nu văd nici o verighetă pe mâna ta stângă.

– A fost o vreme când am purtat una.

Nick nu-i răspunse imediat. Lissa tocmai îi dăduse, din vârful buzelor, prima informație despre viața ei personală.

– Îmi pare rău, nu știam.

– Căsătoria n-a fost o reușită, așa că am preferat să trec la altceva și îmi merge mult mai bine de atunci.

Chipul Lissei se întunecase brusc și o umbră de tristețe stinsese strălucirea ochilor ei. Nick ar fi vrut să-i arate afecțiunea lui, simțind că zgândărise o rană prost cicatrizată. Un val neașteptat de emoție îl cuprinse.

Brusc, se simți atras de Lissa și fu conștient de sensibilitatea ascunsă sub masca ei de răceală și cinism. O legătură subtilă se născuse între ea și el, o legătură pe care poate că era singurul...

– Bun, dacă am continua, Lissa?... Când te muți la mine?

– Dar nici n-a fost vorba de așa ceva!

Și Lissa reflectase la această eventualitate înainte de a o respinge cu hotărâre, gândindu-se că o conviețuire în comun ar complica și mai mult situația în loc s-o ușureze. Cum să păstreze distanțele, dacă ar trăi sub același acoperiș, ar cina împreună și ar dormi doar la câțiva metri unul de celălalt? Și ce-ar face ea cu Bella? Cine i-ar uda florile? Sugestia lui Nick antrena după ea o serie de schimbări cărora nu se simțea pregătită să facă față.

– Mie mi se pare, Lissa, că planul nostru de acțiune pretinde să avem o viață comună și aș merge chiar mai departe, spunând că e prima cerință pe care trebuie s-o îndeplinim, altfel oamenii nu vor lua legătura noastră în serios!

Lissa era încurcată la culme. În acea clipă ar fi vrut să renunțe la tot și să părăsească în fugă restaurantul. Situația pretindea din ce în ce mai multe concesii din partea ei, cerându-i să se implice personal în această afacere.

De la moartea lui Fred și de la ruptura ei cu Alan, era pentru prima dată când se simțea atât de dezarmată, incapabilă să se ascundă în spatele ironiei. Niciodată nu și-ar fi închipuit că Nick ar putea s-o deposedeze astfel de toate armele ei; de doi ani de când îl cunoștea, reușise întotdeauna să mențină raportul în favoarea ei.

– Haide, Nick, nu pot să-mi fac așa tam-nesam valizele și să vin să mă instalez la tine! Am viața mea, alți clienți, diverse obligații, o pisică!

– Asta pică de minune! Nu ți-am spus niciodată că am un succes nebun pe lângă copii și animale? Iată o informație suplimentară în privința mea. Ia notă!

Dar se părea că Lissa n-avea deloc chef de râs. Încercă să se destindă masându-și tâmplele. Nick remarcă faptul că ea nu avea unghiile date cu ojă, la fel cu femeile pe care obișnuia să le frecventeze, și acest mic detaliu lipsit de importanță îl înduioșă.

– Lissa, am nevoie de tine. Nu ne cunoaștem prea bine, dar am mare încredere în tine și cred că vom deveni prieteni.

Chelnerul sosi la masa lor cu felurile comandate. Lissa n-avea nici un chef să mănânce budinca de spanac pe care i-o pusese sub nas.

– Ei, Lissa, accepți?

– Se pare că n-am de ales.

– Când te muți?

– De mâine... dar uită ce ți-am spus în privința pisicii. O să-i zic portăresei să se ocupe de ea câteva zile.

– Te temi să nu se atașeze prea mult de mine, asta e, nu-i așa?

– Da, mă terorizează ideea asta, replică ea ironic.

Nick se aplecă peste masă ca să-i ia mâna. Îi sărută cu delicatețe podul palmei.

– Îți mulțumesc, Lissa.

Din fericire, în același moment, sosirea inopinată a chelnerului îl obligă pe Nick să dea drumul mâinii ei care începuse să tremure.

***

Lisa sosi acasă la Nick miercuri după-amiază, având în mână o valiză cu strictul necesar. Întâi se gândise să ia două sau trei valize, apoi se răzgândise. Va putea să-i spună mereu că îi lipsește ceva și să aibă astfel un motiv să mai dea o fugă pe acasă.

Când portarul imobilului îi dădu cheile, conform dispozițiilor lui Nick, îi zâmbi pe sub mustață cu o ironie pe care Lissei nu-i veni deloc greu s-o interpreteze. Fără îndoială că o lua drept o nouă amantă care se va instala pentru câteva zile aici, ca apoi să-și ia tălpășița pentru a lăsa locul liber unei noi „achiziții"!

Își lăsă valiza lângă ușă și rămase acolo un moment ca să studieze noul decor unde se va desfășura actul doi al piesei.

Pereții și mocheta apartamentului erau gri pal. De acolo unde se afla ea, putea vedea un imens living, aproape nemobilat. O canapea tapițată în piele de culoare albastră ocupa centrul încăperii.

Făcu câțiva pași în direcția salonului. Câteva plante verzi erau aranjate pe balcon. Apoi Lissa admiră fascinată biblioteca

enormă a lui Nick. Se apropie de ea și, cu capul dat pe spate, începu să citească titlurile cărților: Istoria dreptului modern, Structurile juridice în Statele Unite, Politică și Instituții, Mafia și Procesul, Pe aripile vântului! Ultimul titlu o făcu să tresară. Nick avea deci și alte preocupări în afara pledoariilor și codurilor de legi!

Acest apartament emana o liniște extraordinară și tânăra rămase uluită de ordinea impecabilă care domnea în el.

Își scoase adidașii ca să se bucure de plăcerea de a simți cum i se cufundă picioarele în mocheta groasă și se îndreptă spre geamul mare.

Vederea, superbă, dădea spre lacul Michigan. Razele soarelui păreau să alunece de pe un mal pe celălalt. Lissa rămase câteva clipe în fața geamului, ca fermecată. Nu-și putea imagina o priveliște mai frumoasă ca aceasta.

Nu rezistă totuși dorinței de a descoperi și restul apartamentului înainte de sosirea proprietarului său și se îndreptă spre bucătărie. Îmbrăcată în întregime în marmură, era ultramodern utilată. Probabil că lui Nick îi plăceau mâncărurile sofisticate. Și acolo, ordinea și curățenia o impresionară încă o dată. Înainte să iasă din bucătărie, o etajeră cu cărți de bucate îi reținu atenția. Câteva rețete scrise de mână, conștiincios clasate, completau colecția. Lissa nu și-ar fi închipuit niciodată că Nick are asemenea talente!

O luă pe culoarul lat care ducea spre camere. Trecând prin fața dormitorului lui Nick, nu se putu împiedica să-l studieze dar fără să îndrăznească totuși să intre. Era aproape în întregime alb, cu excepția draperiilor lucrate dintr-o catifea

groasă de culoare neagră. Cuvertura întinsă pe pat nu avea nici o cută și fiecare obiect era pus cu grijă la locul lui. Într-o ramă mare crem erau adunate mai multe fotografii care, de departe, păreau să fie niște fotografii de familie, dar nu îndrăzni să se apropie. În fundul camerei zări o grămăjoară de rufe și zâmbi la gândul că era singurul lucru pe care Nick uitase să-l aranjeze.

Nick îi rezervase camera de oaspeți, fără să fi avut timp s-o debaraseze în întregime de niște lucruri de-ale lui care mai erau acolo. Era o cameră de un albastru ca cerul, cu un pat mare în centru și teancuri de cărți și caiete de ambele părți. Romane polițiste și benzi desenate erau așezate pe vrafuri de dosare. Dezordinea asta o mai liniști. Cu inima ușoară, se duse la ușă ca să-și ia valiza și se întoarse în această încăpere care urma să fie camera ei. Se schimbă în ceva mai comod, o pereche de blugi și un tricou, ca să-și aranjeze lucrurile. Din fericire mai avea câteva ore până la sosirea avocatului.

***

Când Nick intră, cam peste vreo oră, fu întâmpinat de vocea melodioasă a Ellei Fitzgerald. Lissa care nu uitase să-și aducă discurile preferate, o acompania de undeva din casă în gura mare pe cântăreața de jazz. Nick surâse. Și lui care îi fusese teamă, constată cu plăcere că nu-i trebuise mult timp ca să se simtă ca la ea acasă.

Își petrecuse toată seara din ajun aranjându-și lucrurile, golind scaunele, dând cu aspiratorul și ștergând mobilele de

praf, pentru a o primi cum se cuvine, și fu el însuși impresionat de ordinea și curățenia care domneau în apartament.

Se gândise să pună un buchet de trandafiri în camera ei, dar temându-se de ridicol, renunțase în cele din urmă. În schimb, cumpărase o sticlă de vin alb înainte să ajungă acasă, fiindcă știa că Lissa preferă vinul alb.

Intrând în salon se împiedică de o pereche de adidași albi care nu-i aparțineau. Era clar: Lissa se simțea ca la ea acasă. Discul se terminase, dar Lissa continua să cânte în celălalt capăt al apartamentului. Traversă culoarul și se postă în pragul camerei de oaspeți. Tânăra se pregătea să-și agațe hainele în dulap și nu-și dădu imediat seama de prezența lui Nick.

– Îmi pare bine că te găsesc aici!

– Ah! Ce m-ai speriat!

Se întoarse brusc spre el, încetând să mai cânte și fu cât pe-aci să scape rochiile din mână.

– Îmi pare rău, Lissa.

Foarte jenată, Lissa se uită la blugii ei decolorați, comparându-i cu impecabilul costum fin al lui Nick. Își prinsese părul cu o agrafă mare roșie care îi dădea, după cum își închipuia ea, aerul unei menajere bună la toate, așa că abia îndrăzni să-l privească pe Nick în ochi.

– De ce te-ai întors atât de devreme?

– Am crezut că ai nevoie de o mână de ajutor, dar văd că m-am înșelat. Rochiile tale arată splendid!

– Cred și eu, la prețul cu care le-am cumpărat! Cred că o să regreți că mi-ai dat mână liberă, atunci când o să primești facturile. Nacy's „a ta" nu cunoaște deloc valoarea

banului! Privește șifonul ăsta, n-o să ghicești niciodată cât a costat! O sută de dolari! Doamne, Dumnezeule!

Nick îi răspunse printr-un zâmbet amuzat. Nacy's „a ta". Se părea că aceasta îi dăduse niște sfaturi, fiindca Lissa nu știa probabil unde să găsească toalete elegante. Înțelese atunci că Lissa nu prea obișnuia să-și cumpere de îmbrăcat. Maureen bătea toată ziua magazinele și nu ezita să plătească sume nebunești pentru un flecușteț de mătase.

– Îmi pare rău, Lissa, că trebuie să-mi suporți hârțoagele, dar e singurul loc unde le pot ține.

– Oh, nu-i nimic, dar fără să vreau să fiu indiscretă, pot să aflu ce ai acolo?

– Bineînțeles, însă o să râzi de mine. Când părinții mei au plecat să se instaleze în Florida, mama a ținut neapărat să-mi păstrez caietele de la liceu și cursurile de la universitate. Va trebui să le triez într-una din aceste zile, dar drept să-ți spun, încă n-am avut curajul s-o fac.

– Am aflat un lucru util. Părinții tăi locuiesc deci în Florida. Îi vezi deseori?

– Încerc, fiindcă sunt singurul lor copil.

– În acest caz, ai fost probabil un copil răsfățat.

– Da, dar nu le-am dat prea mult de furcă.

Atenția lui Nick fu atrasă de numeroasele flacoane și tuburi de cremă îngrămădite pe măsuța joasă. Lissa probabil că le cumpărase acum, fiindcă se mai aflau încă în cutiile lor, ceea ce îl făcu pe Nick să înțeleagă că în mod normal ea nu recurgea la alchimia modernă a cosmeticelor.

– Cred că ai devalizat o întreagă parfumerie, pe cuvântul meu!

– Nu, dar i-am cerut sfatul unei cosmeticiene care mi-a recomandat o cremă de zi, una de noapte, o mască de frumusețe, o cremă specială pentru gât, o loțiune tonică și alte lucruri al căror nume le-am uitat.

Brusc, se așează în genunchi și se uită sub pat.

– Ai pierdut ceva?

– Da, adidașii.

– Sunt în salon. E primul lucru pe care l-am văzut când am ajuns acasă.

– Oh, nu!

Lissa își lăsă privirea în jos, ca un copil prins pe picior greșit.

– Ar fi mai bine să-ți spun imediat: sunt cam dezordonată, când nu e vorba de meseria mea.

– Nu-ți face griji din cauza asta! Lasă aranjatul pentru o clipă și vino să bei un pahar de vin alb cu mine.

Lissa ar fi vrut să treacă întâi prin baie, să-și dea cu puțină apă pe față și să se pieptene, dar Nick o luă de mână și o trase pe culoar.

– Ce-ai zice să asculți o sonată de Brahms, ca să ne mai distrăm puțin?

Lissa nu îndrăzni să-i spună că ea nu asculta niciodată muzică clasică, preferând de departe ritmurile dinamice ale muzicii de jazz.

– Am impresia, Lissa, că nu obișnuim să ascultăm aceeași muzică, sau mă înșel cumva?

– Dacă înțeleg bine, nu-ți place jazz-ul?

– Ba da, dar numai din când în când. Acestea fiind zise, ce-ar fi dacă am trece la lucruri mai serioase? Niște fructe de mare la cină ți-ar surâde? Sunt specialitatea mea.

Lissa se gândi la cărțile de bucate descoperite ceva mai devreme. Se văzu imediat mâncând un fel de mâncare pregătit de mâna lui, special pentru ea, stând în tête-à-tête cu el, la el acasă, și fu cuprinsă de panică.

– Hmm... n-are rost să-ți bați capul, spuse ea grăbită, am putea comanda pizza la cutie.

– Dar să știi că lumea se linge pe degete după ce mănâncă din specialitățile mele!

– Nu, nu, te asigur că în seara asta prefer o banală pizza.

– Cum vrei tu, Lissa, păcat însă să bem vinul bun pe care l-am adus cu o mâncare atât de obișnuită.

– Un vin bun rămâne un vin bun, indiferent de mâncarea care îl însoțește.

– Ne-am înțeles! Mâncăm pizza!

Nick se îndreptă spre telefon pentru a face comanda. În acest timp, Lissa rămăsese pironită locului încurcată și tulburată. Situația părea și mai delicată decât își închipuise.

– Una mijlocie sau una mare?

– Cea mai mică. Altfel n-o să mai pot intra în nici una din noile mele toalete!

– Cu ceapă?

– Da, bineînțeles, cu multă ceapă chiar! O pizza fără ceapă e ca o prăjitură fără zahăr!

– Și nu faceți economie la ceapă, îl auzi ea spunând peste câteva clipe, când dădea comanda.

Capitolul 4

După două zile, când Nick veni s-o anunțe că era timpul să plece, Lissa se bucură la gândul că începuse cu adevărat să-și joace bine noul ei rol: în comparație cu ieri, se simțea în sfârșit pregătită să facă față unei recepții.

Aceasta avea loc într-unul dintre cele mai mari hoteluri din oraș, la Northern, în saloanele de la ultimul etaj, renumite pentru forma lor circulară care oferea o priveliște panoramică și turnantă asupra Chicago-ului.

Primul subsol al parcării fiind deja complet, Nick își îndreptă Mercedes-ul spre cel de-al doilea nivel.

– Cred că suntem ultimii sosiți.

– Nu e grav, nu? întrebă Lissa.

De fapt nu era nemulțumită că ajunge târziu, cu gândul că se va face mai puțin remarcată. În ajun se duseseră foarte devreme la un vernisaj și nu-i plăcuse că privirile invitaților o fixaseră când își făcuseră intrarea în galerie. În seara aceasta însă simțea că are mai multă încredere în sine, fiindcă își

făcuse deja oarecum o idee despre lumea pe care o frecventa Nick și, oricum, să facă pe femeia de lume i se părea mai ușor decât să mai rămână o dată singură cu el, acasă.

Prima lor seară petrecută în apartament fusese extrem de plăcută. Vorbiseră mult timp, bând deliciosul Chablis, și totuși ea se simțise tulburată și își pierduse de tot cumpătul când Nick tăcuse și o privise fix.

Tânărul bărbat sfârși prin a găsi un loc la cel de-ai treilea nivel. Ieșind din mașină, Lissa trânti cu nervozitate portiera.

– Nu mai fi atât de încordată, Lissa, doar ai văzut aseară că nu e atât de îngrozitor!

– Oh, nu, aș zice chiar că prietenii tăi sunt niște adevărați mielușei și acea Mary Remington a fost numai miere cu mine! O adevărată comoară.

– Ce vrei, va trebui să te obișnuiești, fiindcă, după părerea mea, cocteilurile sunt un adevărat model de ipocrizie!

– Nu-ți face griji, voi ști să-mi joc de minune rolul. M-am prins cum stau lucrurile.

De fapt, Nick fusese surprins s-o vadă conversând cu amabilitate, cu acea abilitate lingușitoare cu Mary Remington. Lissa se comportase ca și cum își petrecuse întreaga viață în mijlocul fastului marii burghezii. Fără a-i cunoaște bine trecutul, Nick putea să afirme că ea nu se născuse într-o familie bogată și nici nu frecventase tineretul care își petrecea timpul prin cluburile de sport și la serate. Totuși, înțelesese un lucru în privința ei, sesiza repede ceea ce se petrece în jurul ei și știa să se adapteze imediat anturajului când datoria profesională i-o impunea.

Mergând alături de Nick, Lissa se simțea precum Cenușăreasa însoțită de Prinț. Nick purta cu o dezinvoltură

uimitoare smochingul lui negru, în timp ce ei i se părea că e caraghioasă și împopoțonată în rochia de tafta albastră. Nu era obișnuită cu felul acesta de toalete și în mod sigur, în ciuda efortului ei, stângăcia nu-i va trece neobservată. În ascensor, nu se putu împiedica să se mai uite o dată în oglindă și îngrijorarea ei nu-i scăpă lui Nick.

– Ești fermecătoare în seara asta și rochia îți vine de minune.

Privirea lui alunecă în decolteul adânc al rochiei și tânăra femeie se înroși ca o adolescentă.

Din fericire, ușile ascensorului se deschiseră la parter pentru a primi noi pasageri.

– Nick!

Un bărbat corpolent și complet chel, însoțit de soția lui, urcă în ascensor.

– Aș fi putut paria că ai ajuns deja, cu bolidul tău! Eu am luat un taxi fiindcă scumpei mele soții nu-i place să conducă noaptea, dar șoferul era novice în meserie și s-a rătăcit de o mie de ori înainte de a consimți să se lase ghidat! Dar cine este această încântătoare tânără?

Nick înlănțui talia Lissei cu brațul ca pentru a o încuraja. Farsa începea deci.

– Lissa dragă, ți-i prezint pe Winston și Maggie Dillard; Winston este unul din asociații mei.Winston și Maggie, dați-mi voie să v-o prezint pe cea mai minunată dintre femei, Lissa Paris.

– Dar nu știam că ți-ai găsit pe cineva după ruptura cu Maureen...

Cunoscând nedelicatețea naturală a soțului ei, Maggie Dillard arboră imediat o mină încurcată, privind-o pe Lissa.

– Nu-i nimic, se grăbi să spună tânăra femeie. Nick și cu mine nu avem secrete unul față de celălalt. Ne cunoaștem de

mult timp, dar cariera mea m-a obligat să trăiesc departe de Chicago, timp de mai mulți ani. Din fericire, această perioadă a luat sfârșit. De acum noi nu ne vom mai despărți, nu-i așa, Nick?

Îl privi cu un aer languros și se lipi de brațul lui.

– Ce drăguț! exclamă Maggie Dillard, un pic emoționată. Și ce meserie aveți, domnișoară Paris?

– Spuneți-mi Lissa. Sunt manechin, fotomodel mai exact, fiindcă după cum puteți vedea nu sunt destul de înaltă pentru paradele de modă.

– Ce meserie frumoasă! rosti Winston cu ochii strălucitori. Întotdeauna am visat să întâlnesc un manechin!

– Ei bine, visele ți s-au îndeplinit, dragul meu! spuse soția lui cu un aer înțelept.

– O meserie frumoasă, așa cum spuneți, dar care pretinde multe deplasări. Iar eu doresc acum să mă așez. Un prieten deschide un butic aici în oraș, într-o lună sau două, și mi-a propus să-l conduc.

– Ești atât de frumoasă, draga mea, încât toate clientele vor înnebuni de gelozie!

– Nick, oprește-te! Îi pui în încurcătură pe doamna și domnul Dillard...

– Deloc, Lissa, am fost și noi tineri și îndrăgostiți la vremea noastră și știm cum e.

Ascensorul ajunse în fine la destinație și o luară pe un culoar care ducea spre sălile de recepție de unde se auzeau măsurile unei melodii îndrăgite de jazz și zumzetul conversațiilor.

– Nick, te poți ocupa tu de aceste doamne? Trebuie să dau un telefon important.

– Oh, Winston, ești incorigibil! Nu poți să uiți de muncă, măcar din când în când?

– Îl cunoști, Maggie, soțul tău nu e fericit decât când lucrează.

– Știu asta, Nick, dar doctorul l-a prevenit că o să se surmeneze. Trebuie să se mai și odihnească.

– Nu-ți face griji, Maggie. O să-i vorbesc despre asta imediat ce voi găsi momentul potrivit.

O tânără le ieși în întâmpinare și îi conduse la masa care le fusese rezervată. Numeroși invitați le adresară salutări vesele și, în mod vizibil, Lissa nu trecu neobservată de sexul bărbătesc.

– Nick, cine e roșcovanul care ți-a făcut semn? îi șopti ea.

– Cel care te dezbracă din priviri? Un consultant care lucrează pentru noi. Se numește Pradley.

– Nu pare să te simpatizeze prea mult.

– E ceva reciproc.

O pereche stătea deja la masa lor și se prezentă imediat: doamna și domnul Dillard junior. Ceva mai înalt decât tatăl lui, al cărui aspect dolofan îl moștenise, Albert Dillard le strânse mâna cu răceală. Soția lui, foarte țeapănă, le adresă un surâs înghețat. Nu păreau prea încântați de venirea lor, dar ăsta nu era un motiv să facă și ea pe îmbufnata. Așa că Lissa le zâmbi cu gura până la urechi. Doar nu venise aici ca să-și facă dușmani, sau să pună paie pe focul vechilor discuții, ci dimpotrivă!

Nick făcu în așa fel încât Maggie să se așeze lângă fiul ei și o plasă pe Lissa la stânga lui.

– Șampanie sau dansăm? îi șopti el la ureche.

– Dansăm. Am două sau trei întrebări de pus.

Se alăturară celor câteva perechi care se aflau deja pe ringul de dans și începură să se miște în ritmul unui slow.

– Degetul meu mic îmi spune că ți-ar plăcea să știi mai multe despre Albert.

– Absolut. În afară de gelozie, ce mai poate motiva ostilitatea din privirea lui?

– Mă opun să devină unul dintre asociații noștri.

– Din cauza tatălui lui?

– Nu, din cauza totalei lui incompetențe în problemele juridice. În plus, tipul nu posedă deloc simțul comunicării, după cum ai putut remarca.

– E evident că nu toată lumea poate avea puterea ta irezistibilă de seducție!

Flatat, Nick o strânse și mai tare în brațe.

– Chiar crezi că am o mare putere de seducție? îi șopti el pe un ton suav.

– Atenție, nu fi prea avid de complimente, nu de asta mă aflu aici!

– Iartă-mă, scumpo, îi șopti el la ureche mângâind-o cu căldura respirației lui.

– Bună, Montgomery, se pare că ești în formă astă-seară!

Lissa își întoarse brusc capul spre bărbatul cu tâmplele grizonate care îi vorbise lui Nick. Acesta dansa cu o tânără blondă, cu un chip ca de păpușă.

– Ah, McGraw! Bună, Maureen. Nu mă așteptam să te văd aici, credeam că nu te duci decât la seratele de binefacere.

– Oh, dar suntem niște oameni de lume, nu-i așa, Lewis? răspunse numita Maureen lipindu-se de cavalerul ei cu un aer tandru.

– Îți amintesc, scumpa mea, că tu ai ținut morțiș să venim aici.

O clipă, figura tinerei se întunecă, dar foarte repede își regăsi surâsul vesel.

– Nu-l asculta, Nick, știi cum e el.

– Draga mea, Lewis și Maureen au o mare agenție imobiliară și nu se pot împiedica să fie foarte generoși față de tinerii artiști americani. E ceva mai puternic decât ei care îi împinge la astfel de acțiuni.

Tonul lui Nick ascundea o ironie pe care Lissa o simți imediat.

– Exact, grație acțiunilor noastre de sponsorizare ne-am și cunoscut, adăugă Maureen fără să-și ascundă mândria.

După care se îndepărtară, ceea ce îi permise Lissei s-o studieze pe tânăra femeie. Aceasta purta o rochie de saten negru foarte decoltată și împodobită cu briliante, una din acele rochii pe care ea n-ar îndrăzni niciodată s-o îmbrace fiindcă sărea în ochi. Deci pe această Maureen trebuia ea s-o înlocuiască în societatea pe care o frecventa Nick! Niciodată nu și-ar fi putut imagina că e atât de frumoasă! Dar, de altfel, se gândise vreodată la asta?

– Ce pereche fascinantă! spuse ea privindu-i cum se îndepărtează.

– El are o influență foarte proastă asupra ei.

– Da? Eu aș fi susținut mai degrabă contrariul.

– Fiindcă n-o cunoști.

Lissa își dădu seama că el încă îi urmărea din priviri, sau mai exact pe Maureen. Nu era acesta semnul unui atașament încă puternic față de cea care fusese amanta lui? Acest gând trezi în ea confuzie, gelozie, durere și decepție totodată.

– Dacă am merge să bem un pahar, Nick?

Întorcându-se la masă, Lissa încercă să-și regăsească motivația profesională: ea se găsea în misiune în această seară și Nick era clientul ei, nu trebuia cu nici un chip să dea asta uitării. Prezența lui Maureen și atenția pe care i-o acorda el nu trebuiau în nici un caz să-i schimbe conduita pe care și-o propusese, sau să modifice planul ei de acțiune.

După câteva minute se ridică înarmată cu micuța ei poșetă cu strasuri, ca să se ducă să-și retușeze machiajul la toaletă. Fred o învățase pe vremuri că acest gen de loc constituia „un teritoriu" ferit și ideal pentru a culege o mulțime de informații prețioase: femeile lasă adeseori să le scape niște date extrem de interesante pentru o ureche avertizată.

Fu rândul lui Maureen acum s-o studieze pe cea care îi fusese prezentată ca noua prietenă a lui Nick.

– Nu știu ce vezi la ea, Lewis! Zici că ar fi manechin? Slăbănoaga asta? Mă miră din partea lui Nick. Nu știam că îi plac toantele înțolite în haine de duminică.

– Să știi, Maureen, interveni vecina ei de masă, că am auzit că locuiește la el.

Drept orice răspuns, Maureen îi aruncă o ultimă privire ucigașă Lissei, care se îndepărta.

Când intră în toaletă, Lissa rămase câteva clipe în ușă, stupefiată: o mulțime de femei frumoase așezate pe o banchetă de saten roz erau preocupate să se aranjeze, părând foarte atente la imaginea lor din oglindă. Încercând să-și înăbușe râsul, Lissa se îndreptă calmă, și în modul cel mai natural posibil, spre un loc liber pe banchetă și, fără să clipească, își scoase rujul de buze și pudriera. Așezată alături de ea, Faya, soția lui Albert, o abordă într-un fel mai degrabă derutant.

– Nu ți se pare că familia Dillard oferă exemplul unei familii perfecte?

Cinismul tonului ei o descumpăni o clipă pe Lissa, care se decise să facă pe proasta...

– Oh, ba da! Formați o splendidă fotografie de familie, deși o serată ca asta nu e ocazia ideală pentru a-ți putea da seama de asta. Drept să-ți spun, fac parte dintre cele care preferă reuniunile în cerc restrâns.

Faya Dillard zâmbi, dar nu răspunse nimic și, cu un aer îmbufnat, se ridică și se examină în oglinda mare.

– Cine naiba m-a pus să îmbrac rochia asta? Parcă aș fi o fecioară la primul ei bal!

– Din cauza culorii, care e prea ștearsă pentru tenul tău.

– Crezi?

Se părea că tânăra femeie nu se așteptase la un răspuns atât de prompt din partea Lissei. Dar tânăra detectivă optase intenționat expre pentru o atitudine foarte deschisă, pentru a provoca și din partea lui Faye Dillard niște confidențe.

– Da, cu părul și ochii tăi, îți trebuie niște nuanțe mai vii și mai calde. Te-aș vedea în siclamen sau roșu. Ia să facem proba...

Luă un șervețel de pe masă și-l apropie de fața tinerei femei.

– Oh, da, nuanța asta îți vine de minune... Permite-mi să adaug că ți-ar sta mult mai bine tunsă scurt. Ar trebui să-i ceri părerea lui Albert. Sunt sigură că ar fi de acord cu mine.

– El are alte gânduri în minte zilele astea, spuse Faye oftând și trântindu-se la loc pe banchetă. Probabil că ți se pare că n-am destul gust. În timp ce tu, ca manechin, cunoști moda.

Auzind asta, Lissei îi veni să râdă. Să știe Faye că săptămâna trecută habar n-avea ce e la modă!

– Și mai cred că nu pari prea fericită. Probabil că ai niște probleme pe care nu le mărturisești nimănui. Poți să vorbești cu mine, dacă vrei.

– Mi-ar trebui toată seara, și doar n-am venit pentru asta aici!

– Ce-ai zice să luăm masa împreună într-o zi din săptămâna asta?

– Bună idee!

Dar Faye părea deja că își regretă vorbele. Se ridică și oftă.

– Să știi, Lissa, îmi pare rău că te-am judecat greșit, dar când te-am văzut sosind la brațul lui Nick, am crezut că n-o să ai ochi decât pentru el și o să privești cu dispreț restul invitaților. Ca să fiu sinceră până la capăt, te-am luat la început drept una dintre acele femei foarte sigure de ele, dar acum îmi dau seama că ești plină de atenție față de ceilalți.

– Drăguț din partea ta să-mi spui asta.

– Am preferat să-ți spun ce am pe inimă, fiindcă nu-mi place să te iau pe ocolite. E un lucru pe care socrul și soțul meu îl fac adesea... Lumea avocaților nu e o lume prea sinceră, să știi asta de la mine.

– Nu mi se pare că îți place prea mult.

– Dacă i-ar da ocazia lui Albert să se afirme, cred că aș binecuvânta-o, dar nu e nici pe departe cazul. Cariera lui e dirijată de voința tatălui său... Winston reprezintă pentru el modelul absolut. „Albert, trebuie să faci asta, Albert, trebuie să faci ailaltă”, și tot așa de șase ani. Poate că n-o să mă crezi, dar când l-am întâlnit pe Albert, el voia să devină psihanalist.

Winston l-a împins să facă dreptul. Nu mai pot să suport această situație... Dar te plictisesc cu problemele mele. Hai să ne întoarcem la masă.

Lissa crezu că descoperă în privirea lui Faye umbra unei bruște neîncrederi.

– Faye, să nu regreți că ți-ai deschis sufletul în fața mea. Știu ce gândești: în fond nu mă cunoști și povestea asta nu privește pe nimeni altcineva în afară de tine și Albert.

– Perspicacitatea ta e de ajuns ca să mă convingă asupra sincerității tale. Iartă-mi acel reflex de neîncredere. Sunt fericită că te-am cunoscut. Deci, când luăm prânzul împreună?

– Hotărăște tu!

– Predau niște ore de lectură la universitate marțea dimineața. Ne putem întâlni în apropierea campusului?

– De acord. Ce-ai zice de restaurantul „La Valy" de pe strada Taylor?

– Perfect, îmi place localul. Deci rămâne pe marți la prânz?

– O.K.! Să nu cumva să mă suni luni seară ca să renunți, fiindcă n-o să accept nici un fel de scuză!

Faye izbucni în râs. Pentru prima oară de la începutul serii, tânăra părea destinsă.

***

Înainte să plece la serata respectivă, Nick și Lissa se înțeleseseră să nu stea prea târziu. Lissa dorea doar să aibă timpul să ia contact cu cercul în care se învârtea Nick și nu avea nici un chef să se întoarcă în zori. La desert îl făcu să înțeleagă pe cavalerul ei că era gata de plecare, dar spre marea ei surpriză, Nick se sculă și o trase spre ringul de dans.

– N-am dansat decât o singură dată în seara asta. Îți reamintesc că avem un rol de jucat împreună.

– Mai degrabă eu ar trebui să-ți reamintesc asta, îi răspunse ea. E... e adevărat, trebuie să fim cinstiți unul față de celălalt. Dacă mai există ceva între tine și Maureen, mi-ar plăcea să știu imediat. Nu obișnuiesc să-mi pierd timpul cu ghicitori.

– Despre ce vorbești? Ce te-a făcut să crezi așa ceva?

– Oh, v-am văzut adineauri! Ai făcut în așa fel încât să vorbești singur cu ea într-un colț al sălii.

El ezită înainte de a-i răspunde, părând că-i vine greu să-și ascundă mânia.

– Te rog să mă scuzi, domnișoară detectiv, dar n-am făcut nimic ca s-o duc într-un colț al sălii, așa cum susții tu! Maureen trece printr-o perioadă dificilă și mi se pare normal să încerc să-i vin în ajutor!

– Toți traversăm perioade dificile în viață...

– Lissa, îți repet că nu mai e nimic între mine și ea! Dar, i-a spune-mi, nu-mi faci cumva o scenă de gelozie?

O privi sincer amuzat, satisfăcut că a găsit mijlocul s-o dezarmeze și să devină stăpân pe situație.

– O scenă de gelozie? De unde ai mai scos și caraghioslâcul ăsta?

– Din frumoșii tăi ochi verzi, îi șopti el la ureche. Și intuiția mea îmi șoptește că ceea ce te enervează mai mult, este faptul de a fi geloasă. Nu te așteptai la asta, nu-i așa? Dar liniștește-te, ador scenele!

– Fă-mi semn când îți vine mintea la cap...

– Mi se pare că domnișoara detectiv e prost dispusă, așa, dintr-o dată!

Tonul lui sarcastic sfârși prin a o descumpăni. Cu ce drept o lua, la urma urmei, peste picior? Și cum să dezamorseze tentativa ei de provocare fără să se trădeze?

– Hai să plecăm, îi răspunse ea sec.

– Da, într-un minut.

Orchestra începu să cânte o melodie languroasă. Cât se poate de natural, Nick o lipi de el și degetele lui îi mângâiară ușor spatele.

– Te gâdili?

– Da, puțin. Te rog să încetezi.

– Dar încerc să mă fac iertat, atâta tot. Blândețea nu constituie cel mai bun mijloc să...

– Nick, suntem împreună doar pentru a lucra. Punct final.

– Te înșeli, scumpo! Ceva s-a schimbat între noi de când ne-am sărutat la clubul de sport.

Lissa era pe punctul să protesteze, când, brusc, un val de senzații o făcu să se înfioare din cap până-n picioare. Neobosit, Nick îi mângâia spatele, făcând să se nască în ea o senzație de bine cum nu mai cunoscuse de mult timp. Nu băuse decât o singură cupă de șampanie și totuși trupul ei căzuse pradă unei dorințe nedeslușite. Așa se făcea că, în mijlocul acestei serate mondene, nu se putea gândi decât la acest bărbat care o ținea în brațe, la corpul viril de care dansa strâns lipită, la răsuflarea caldă care îi mângâia umărul.

Nick fu conștient de abandonul Lissei.

– Lissa, dacă am renunța la război?

– Asta ar putea să ne creeze probleme, îi răspunse ea neconvinsă.

– N-ar fi momentul să spargem gheața?

– N-ar fi trebuit să accept să lucrez pentru tine.

– Care este numele pisicii tale?

– Arabella, dar cel mai des o strig Bella. De ce mă-ntrebi?

– Fiindcă mi-a trecut prin minte că semănați. Sălbatice, dar în fond senzuale...

Vocea rațiunii răsună brusc în mintea Lissei: trebuie cu orice preț să termine cu acest joc periculos și să redevină stăpână pe situație. Dar cum să se lupte cu aceste mâini senzuale? Se simțea ca paralizată, incapabilă să decidă ceva. Și la urma urmei de ce să se simtă vinovată că îi face plăcere atingerea acestui bărbat? De ce ținea morțiș să renunțe la un lucru care îi plăcea?

Pentru prima dată de mulți ani, își permitea o clipă de senzualitate, lăsând frâu liber nevoii ei de tandrețe, dorinței de voluptate. Ce era atât de condamnabil în asta și cine în afară de ea era în măsură s-o condamne? În momentul când simțea că va ceda, orchestra se opri. Cu regret, Nick își slăbi strânsoarea brațelor.

– E târziu, Nick, oftă Lissa și am o zi foarte încărcată mâine. Te rog, hai să plecăm.

Părăsiră ringul de dans și se întoarseră la masă ca și cum nimic nu se întâmplase, dar Nick știa că făcuseră un pas decisiv unul spre altul.

Începea să înțeleagă temperamentul Lissei și intuia faptul că va reuși să se apropie de ea doar dacă se înarma cu o nesfârșită nerăbdare. Cel mai mic pas greșit, cea mai mică mișcare pripită ar putea fi fatale. Când rămaseră singuri în ascensor, Lissa tremură la ideea că Nick va reîncepe discuția pe care o avuseseră pe ringul de dans, dar teama îi fu neîntemeiată.

– După cum mi se pare, n-ai pierdut timpul degeaba în seara asta, nu-i așa?

– Ar fi fost ultimul lucru la care m-aș fi putut gândi!

– Vorbește-mi atunci despre rezultatele obținute.

– Toți oamenii cu care am vorbit cred că ești un avocat excelent, dar mi s-a părut că mulți dintre ei nutresc la adresa ta un fel... de dușmănie. De exemplu, consultantul acela, Predley. Am discutat puțin cu el și...

– Predley! Ai discutat cu Predley? Îmi promiseseși totuși să procedezi cu subtilitate.

– Și cine a spus altfel? Am jucat rolul îndrăgostitei perfecte și m-am dus să-l întreb, imaginează-ți, de ce se uită urât la tine, fiindcă simt că mi se frânge inima. O scenă demnă de telenovele! Am aflat atunci că l-ai făcut să se simtă ridicol la două procese...

– Ce puteam face altceva? Omul ăsta e un adevărat bufon la tribunal. Doar nu m-o fi șantajând din cauza asta?

– Nu, nu cred că face parte dintre suspecți, dar n-am ajuns însă în stadiul când putem elimina pe cineva. Un sfat: fii atent la el data viitoare când va pleda la tribunal.

– Am înțeles, șefa! Altceva, ce-ai mai aflat?

Chipul lui Maureen îi reveni atunci în minte Lissei, dar se abținu să facă vreo aluzie. Povestea lor de dragoste – care poate nu murise încă – n-o privea pe ea, la urma urmei.

– Nu cred că Albert vrea într-adevăr să fie asociat al cabinetului de avocatură.

Nick pufni în râs.

– Aici, Lissa, dă-mi voie să te contrazic! Ești o detectivă de talent și deșteptăciunea ta m-a impresionat întotdeauna, dar permite-mi să-ți spun că te înșeli în privința lui Albert!

– Ai auzit vreodată că el ar fi vrut să fie psihanalist?

– Albert psihanalist!? Cine ți-a spus asta?

– Soția lui, Faye.

Ascensorul ajunsese în parcare. Se îndreptară spre Mercedes-ul gri metalizat.

– De cinci ani de când cunosc familia Dillard, Faye n-a catadicsit să-mi adreseze mai mult de zece cuvinte și ție, pe care nu te-a văzut în viața ei, îți face confidențe? Dă-mi voie să fiu mirat!

Umezeala din subsol o făcu să se înfioare pe Lissa. Fără îndoială că Nick observă asta, fiindcă se grăbi să-și scoată haina și să i-o pună pe umeri.

– Nu, te rog, Nick...

– Decolteul tău e splendid, dar mărturisește că ar fi o prostie să răcești. Totuși continuă, te rog, să-mi vorbești despre familia Dillard.

– Te înțeleg că o consideri pe Faye o femeie rece, dar e o impresie de suprafață. Când stai de vorbă cu ea, îți schimbi imediat părerea. Cred în primul rând că această femeie tânără e nefericită și că asta i se datorează lui Albert. S-ar părea că el e prizonierul ambițiilor tatălui său.

– Poate că așa este, dar nu văd în ce măsură ne interesează asta pe noi.

– Ai dreptate, dar voiam totuși să-ți spun. Și să știi că săptămâna asta iau prânzul cu Faye... Nick! Atenție!

O mașină se îndrepta în viteză spre Nick. Lissa se aruncă și-l împinse, dar rămase ea în calea bolidului ucigaș.

– Lissa!

Strigătul lui Nick răsună în subsol. Tânăra rămăsese însă pe ciment. Se ridică încet, cu greutate, sprijinindu-se în cotul zdrobit.

– Ai... ai putut să citești numărul de inmatriculare? îl întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

– Ce? Numărul?! Nu!

– Ar fi trebuit, fiindcă ne-ar fi fost de mare folos. Geamurile erau fumurii și nu l-am putut vedea pe șofer. Ce ghinion!

Își trecu mâna prin păr, pentru a-și îndepărta șuvițele care îi căzuseră pe față.

– Ar fi trebuit să citim mai cu atenție scrisoarea de șantaj... șantajistul ăla e gata să te omoare!

Tremurând încă de emoție, Nick o luă pe Lissa de umeri și o scutură cu putere.

– Ți-ai pierdut mințile, sau ce e? strigă el. Era gata să te facă praf!

– Asta face parte din munca mea.

– Nu, nu și iar nu! După câte știu eu, nu ești bodyguardul meu.

– Bun, dacă o iei așa, data viitoare când o mașină se va năpusti spre tine, o să mă uit fără să mișc un deget! Și o să-mi spun: „Îmi pare rău, dar asta nu face parte din contractul meu".

Încercă să-și întindă piciorul, dar genunchiul rănit îi smulse un strigăt de durere. Abia atunci își dădu seama că rochia se rupsese și era pătată cu ulei de mașină.

– Doamne! Două sute de dolari aruncați la gunoi!

Exclamația ei îl făcu să zâmbească pe Nick. O privi cum încerca în zadar să se ridice singură, apoi nu mai rezistă și se aplecă, o prinse de talie și o ajută să se scoale.

– Lissa, liniștește-te. Oh, Lissa...

Privi o clipă chipul grav al tinerei femei, urmele de praf care îi murdăreau umerii goi, și o sărută cu patimă. Mânia lui

cedase în fața unei dorințe arzătoare. Își lipi fața de părul ei ciufulit și mâinile lui alunecară pe spatele ei, trăgând-o și mai aproape de el.

Lissa simți că o părăsesc puterile, că i se înmoaie genunchii. Agățându-se de el, se abandonă atunci vârtejului de emoții care o cuprinseseră. Dar după câteva secunde, se crispă și se îndepărtă brusc.

Împrejurările nu erau cumva singurele vinovate de îmbrățișarea lor pătimașă? Imaginea lui Maureen îi veni în minte și, într-o tresărire de orgoliu, Lissa își interzise să joace rolul unei amante de o seară. Trebuia să țină seama de realitate. Nick era încă îndrăgostit de fosta lui iubită, pe când față de ea nu simțea decât o atracție pur fizică.

– Să ne întoarcem acasă, te rog, îi spuse ea cu răceală. Poate că e mai bine așa, gândi Nick. Amândoi erau încă în stare de șoc, nereușind să-și dea seama de sentimentele lor. El ar fi dorit s-o îmbrățișeze, s-o posede, dar se gândi la linia de conduită pe care și-o impusese și își înăbuși această dorință nebunească, de teamă că o va brusca și va pierde pentru totdeauna șansa de a o vedea apropiindu-se spontan de el. Și dacă se gândea mai bine, dorința asta nu era totul deplasată când ea tocmai își riscase viața pentru el?

Intrară în apartament fără să-și mai adreseze cuvântul. Lissa se duse direct în camera ei și închise ușa. Nick rămase nemișcat în vestibul, cu privirea pierdută în gol.

Capitolul 5

– Bine, cred că nu mai am nimic de adăugat, încheie Winston Dillard aranjându-și hârtiile după ce îi întrebase din priviri pe cei șase membri ai conducerii, reuniți în jurul mesei mari de mahon cu un luciu impecabil.

Privirea lui întârzie asupra lui Nick care, contrar obiceiului său, părea la mii de leghe distanță de ședință.

– Tu n-ai nimic de adăugat, Nick? Ceva elemente noi în afacerea Jerome? Ei, Nick!

– Hmm?

Revenind brusc pe pământ, Nick constată că toate privirile erau îndreptate spre el.

– Iertați-mă, dar mă gândeam la altceva...

– Cred totuși că nu mă înșel spunându-ți că weekendul s-a terminat, nu-i așa?

Remarca sarcastică a lui Winston îi făcu pe toți să râdă, cu excepția lui Nick care îi privi cu un aer îngrijorat și iritat toto-

dată. Nu, pentru el, weekendul nu se terminase. Era și acum năucit de tot ce se întâmplase, și începuse să se teamă de ce era mai rău.

– Vorbeai despre afacerea Jerome... spuse Nick gândindu-se la ce le-ar putea spune colegilor lui. Va urma o confruntare în afara tribunalului între cele două părți, miercuri după-amiază.

Winston îl privi uimit o fracțiune de secundă.

– Aha, e un lucru bun. Și cine se află la originea acestei confruntări, noi sau ei?

– Ei. Am impresia că sunt gata să facă unele concesii. Totuși, nu cred că clientul nostru va renunța atât de ușor la proces.

– Nu e nevoie să-ți reamintesc, Nick, că avem de-a face cu un grup puternic, foarte puternic chiar.

Nici nu-ți închipui tu cât de puternic! gândi Nick dând din cap. Atât de puternic încât nu ezita să pună în joc viața persoanelor despre care cred că le pot încurca afacerile. Totuși, Lissa părea convinsă de loialitatea lui De Palma și de completa lui nevinovăție. Imaginea Lissei îl făcu să-și întrerupă șirul gândurilor; pierdut în visare nici nu-și dădu seama că ceilalți părăseau sala, până în momentul când Winston îi puse mâna pe umăr.

– E totul în regulă, Nick?

– Da, da. Poate că sunt puțin cam preocupat, dar...

– Înțeleg, e ceva personal. Și bineînțeles că ai dreptul să-mi spui că asta nu mă privește.

Nick ezită. Rareori erau de aceeași părere, dar, totuși, Winston era asociatul lui de mulți ani și putea avea încredere în el.

– Da, e ceva personal, dar nu ceea ce crezi. Ca să dau repede cărțile pe față, sunt șantajat.

– Doamne! Dar... cine? De ce?

– Ah, dacă aș ști! Nu pot încă să-ți dau detalii, fiindcă asta ar risca să dăuneze anchetei.

– Sper că ai anunțat poliția!

– Nu, am apelat la serviciile unui detectiv particular. Alte persoane sunt compromise și m-am gândit că ar fi mai bine să nu atrag atenția mass-media anunțând poliția. Din nefericire, nu știu dacă aș mai putea mult timp s-o evit, fiindcă lucrurile au luat o nouă întorsătură. Vineri seară, când am plecat de la serată, o mașină a încercat să ne omoare pe Lissa și pe mine.

– Cum?! Dar e îngrozitor!

Winston se dădu puțin înapoi ca să se sprijine de masă. Părea extrem de îngrijorat și de neliniștit.

– Și ce face Lissa?

– Are câteva zgârieturi urâte, dar nu e genul de femeie care se lasă intimidată.

– Bun, cu atât mai bine, dar când mă gândesc că vi s-a întâmplat asta în plină lună de miere! E îngrozitor.

Remarca lui Winston îl făcu să se schimbe la față pe Nick care începuse să regrete că o amestecase pe Lissa în povestea asta. Fu tentat pentru o clipă să-i divulge asociatului său identitatea reală a tinerei și natura exactă a relațiilor lor, dar se răzgândi. Ar fi simțit că o trădează dezvăluind secretul lor.

– Nick, trebuie să telefonezi la poliție, trebuie neapărat!

– Imposibil. Dacă n-ar fi vorba decât de mine, n-aș ezita. Dar au și fotografii... reputația unei femei căsătorite este în joc.

– Lissa?

– Nu, altcineva, dar fotografiile sunt trucate.

– Înțeleg.

– În sfârșit, n-am timp acum să-ți spun mai multe. Scopul șantajistului este să mă vadă părăsind Chicago.

– De ce?

Nick râse nervos.

– Închipuiește-ți că asta e întrebarea pe care mi-o pun și eu, dar îți jur că voi sfârși prin a afla!

– Nick, te pot ajuta în vreun fel?

– Îți mulțumesc, Winston, dar pentru moment, nimeni n-o poate face.

Aruncă o privire spre ceas.

– Acum trebuie să te las, fiindcă probabil că mă așteaptă un client. Ah, un ultim lucru, totul rămâne între noi, da? Nu vorbi nimănui despre asta, nici măcar lui Maggie.

– Nu, nu bineînțeles. Contează pe mine.

Winston îl lăsă să plece și rămase câteva clipe gânditor, aflat încă sub șocul celor spuse de Nick.

***

Ar fi trebuit măcar să-i telefoneze ca să-l anunțe de venirea ei, gândi Lissa în timp ce împingea ușa de sticlă de la Dillard, Collins, Montgomery și Asociații. Trecuse de prânz și fără îndoială că Nick plecase deja la masă. Funcționara de la informații îi indică biroul lui Nick printre două înghițituri dintr-un monumental sandviș cu crudități.

Dacă era plecat, Lissa putea măcar s-o întrebe pe secretară unde îl putea găsi. Vorbise de multe ori cu Anna la telefon și i se păruse foarte amabilă, înzestrată cu simțul umorului, ceea ce o făcea să presupună că se vor înțelege bine.

– Bună ziua! îi spuse secretara ridicând capul în timp ce Lissa se apropia de biroul ei. Cu ce vă pot ajuta?

– Bună ziua, Anna. Spune-mi de exemplu că n-a plecat încă. Eu sunt Lissa.

– Ah, tu ești! Acum îți recunosc vocea. Mă bucur că te pot cunoaște și altfel decât prin telefon. Ai noroc că a fost în întârziere cu toate întâlnirile programate astăzi, așa că mai e încă...

– Anna, mi s-a părut că aud... Lissa! interveni Nick deschizând ușa biroului său.

Se priviră câteva momente fără se se miște, ca hipnotizați.

Fără să scoată nici un cuvânt, Anna îi privi amuzată. Era evident pentru ea că acești doi tineri vor fi prinși într-o poveste de dragoste complicată, dar intensă. Lissa Paris era mai frumoasă decât își închipuise ea. Și îl va face în mod sigur mai fericit pe Nick decât imprevizibila Maureen Johnson.

– Eu... ar fi trebuit să te sun.

– Ești întotdeauna binevenită aici, ți-am mai spus asta.

– Am avut o treabă prin cartier și mi-am spus că...

– Sunt bucuros că ai trecut pe aici.

Nu se mai văzuseră de aseară, fiindcă Nick plecase de acasă cu noaptea în cap. El își puse mâna pe obrazul ei și o privi cu tandrețe. Lissa ezită înainte să-l ia de mână, dar în cele câteva secunde, toată tensiunea, toată nervozitatea acumulate în timpul weekendului, se risipiră, lăsând loc emoției revederii.

Extrem de natural, Nick se aplecă spre ea ca s-o sărute delicat pe buze, sărut la care Lissa îi răspunse la rândul ei, la fel de natural.

Când ușa biroului se închise în urma lor, Anna oftă visătoare, apoi se ridică să plece la masă.

Sprijinit de ușa capitonată, Nick o privea pe Lissa a cărei siluetă se desena pe albastrul cerului din Chicago. Arăta splendid în costumul ei din jerse verde care contrasta cu părul castaniu revărsat în bucle pe umeri. Nu-și pusese fustă, probabil ca să nu i se vadă genunchii juliți, dar picioarele ei erau grozav de bine puse în valoare de pantalonii strâmți.

– Verdele e culoarea ta, spuse el zâmbind.

Încercând să-și ascundă tulburarea care o cuprinsese din momentul în care îl revăzuse, Lissa evită să-l privească în ochi și, cu un aer vesel, începu să-i inspecteze biroul.

– Ce noroc pe tine să lucrezi într-un loc atât de frumos!

Nu fu deloc mirată să constate că încăperea amintea de atmosfera din apartamentul lui. Mobilele erau sobre și rafinate: un birou mare din acaju, original prin forma lui în semilună, și două fotolii de piele aranjate în fața lui. O bibliotecă mare acoperea un perete întreg. Lissa recunoscu gustul lui Nick pentru vechile stampe japoneze, care se aliniau pe ceilalți pereți.

– Cărui fapt îi datorez onoarea vizitei tale, dragă Lissa?

– Am noutăți. M-am gândit că ți-ar plăcea să le afli primul!

„Deci ăsta e adevăratul motiv al vizitei ei! Ce idiot am fost crezând că n-a venit decât să mă vadă”, gândi dezamăgit Nick.

– Foarte bine, spuse el atunci cu o voce indiferentă. Ți-e foame?

– Nu prea.

Nu mâncase decât o tartină de dimineață, dar ideea că ar trebui să ia prânzul în tête-à-tête cu Nick îi tăiase pofta de mâncare.

– Nici mie! În acest caz, dacă am merge să facem un tur cu mașina?

Înainte să plece, Nick scrise repede un bilețel în atenția Annei, prin care îi transmitea că nu e de găsit și că nici nu știe la ce oră va reveni. Apoi traversară holul pustiu de la intrare și ajunseră în parcare fără să întâlnească pe nimeni.

– Cum îți merge piciorul, Lissa?

– Mult mai bine, dar nu arată deloc frumos. Și tu, tu ai avut o dimineață plăcută?

– Nici o scrisoare anonimă, nici un bolid pe urmele mele! Ar trebui să mă consider fericit.

– Înveți repede teoria relativității grijilor, nu-i așa? spuse ea instalându-se în mașină.

– Ei, care sunt noutățile? întrebă Nick, demarând.

– În privința fotografiilor și a lui Karen Jerome. Am vorbit cu ea în dimineața asta și...

– I-ai telefonat lui Karen?

– Nu, m-am dus s-o văd.

Auzind aceste cuvinte, Nick fu gata să treacă pe roșu.

– Ești complet nebună! Fără măcar să-mi spui dinainte?

– De când trebuie să-ți cer ție autorizație despre felul cum înțeleg să-mi fac ancheta?

– Dar Lissa, viața ei particulară n-o privește decât pe ea și noi doi nu avem dreptul să ne amestecăm. Probabil că s-a simțit teribil de jenată.

– Chiar deloc, fiindcă nu ea este femeia din fotografii.

– Evident, îmi închipui că ea ți-a spus asta și că tu ai crezut-o! Ce-ar fi trebuit să-ți zică altceva?

– Eu te-am crezut pe tine! Și pe urmă, ea are un tatuaj roz pe sânul stâng și un șantajist bun n-ar fi ratat în nici un caz ocazia să se servească de acest element. Numai că al tău e cam în criză de informații.

– Și dacă mințea? Ai văzut tu, cu ochii tăi, tatuajul?

– Da, fiindcă în asemenea cazuri, nu mai e loc și de false pudori.

Gânditor, Nick coti în direcția lacului. Aerul era răcoros, dar soarele reușise să treacă prin barajul des de nori care planau deasupra orașului cu câteva ore în urmă. Probabil că suprafața argintie a lacului arăta splendid în bătaia razelor de soare.

– Bun, dar asta tot nu ne face să știm mai multe despre identitatea șantajistului, nu-i așa?

– Nu, dar am aflat altceva. Am primit un mesaj de la De Palma.

– Doar n-o să ne lumineze el!

– Lasă-mă cel puțin să termin! Închipuiește-ți că știe cine a trucat fotografiile...

Lissa se întrerupse o secundă ca să savureze efectul, apoi reluă:

– M-am dus să-l vizitez pe „artist" cu Rocco.

– Cine mai e și Rocco ăsta?

– Bodyguardul lui De Palma. Mario a preferat să mi-l împrumute și, într-adevăr, mi-a fost de mare ajutor. Rocco e atât de impresionant încât tipul nu s-a lăsat rugat să vorbească.

– Concluzia?

– Nimic foarte interesant încă, cu excepția faptului că bărbatul care i-a adus fotografiile era înalt și slab. Părea sărăntoc, dar a plătit cu bani gheață, spunând că clientul lui își poate permite.

Lissa, care se întoarse spre el să-i expună faptele, constată cu uimire că Nick rămâne totuși impasibil.

– Înțelegi ce înseamnă asta, Nick? Șantajistul tău l-a angajat ca să facă o treabă murdară în locul lui! Este vorba deci de cineva pe care îl cunoști bine, o persoană care știe că te ocupi de afacerea Jerome și care și-a bazat planul pe ea. Gândește-te bine, Nick, te rog! Cine ar avea interes ca tu să părăsești Chicago?

– Habar n-am! Trage la sorți și vei afla! Uite, de exemplu bietul Albert! Sau chiar Anna! Oprește-te la cine dorești!

– Calmează-te, Nick... Ei, intri pe stop în intersecție!

Nick frână la mustață, doar la câțiva centimetri de autobuzul oprit. Un vuiet de claxoane se ridică imediat în spatele Mercedes-ului. La capătul nervilor, Nick coti pe prima stradă la dreapta și opri motorul. Acolo încercă să-și recapete calmul respirând regulat, dar ideea că fusese cât pe-aci să moară amândoi din cauza lui îl scotea din minți. Lissa nu spuse nimic ca să nu-l tulbure și mai mult.

– Îmi pare rău, Lissa!

– Nick, cred că afacerea asta îți distruge nervii. Poate că ar trebui să te adresezi unui alt detectiv sau mai bine să te duci la poliție.

– Vrei să renunți la anchetă?

Ea își întoarse capul și privi pe fereastră.

– Nu știu, dar cred că ar fi mai înțelept.

Apoi închise ochii și își sprijini capul de spătarul scaunului.

– Dar asta nu mă va împiedica să te doresc, îi spuse el coborând glasul.

– Nick, trebuie să stăm de vorbă.

Lissa nu coborâse din mașină trântind portiera și făcându-l în toate felurile ci doar oftase, și această reacție neașteptată îl uimi pe Nick. Trebuia oare să interpreteze aceste ultime vorbe ca semnul unui nou angajament din partea Lissei?

– Când? În seara asta?

– Trebuie să fac o investigație în altă afacere și cred că mă voi întoarce foarte târziu.

– Nu-i o problemă, în ultimele zile nu reușesc să adorm decât foarte târziu, așa că o să te aștept.

– Foarte bine, atunci pe diseară, spuse Lissa deschizând portiera.

– Stai, unde te duci? Să te las undeva.

– Nu, nu, e în regulă, am mașina parcată în apropiere.

Coborâse deja. Neputincios, Nick o privi îndepărtându-se.

Lissa își lăsase mantoul în mașină și acum îi era frig. Ridică gulerul taiorului și lungi pasul. De fapt, îl mințise pe Nick. Mașina ei se afla pe cealaltă parte a lacului, aproape de casa ei, dar preferase să se despartă cât mai repede de el. Și reuși să găsească destul de ușor un taxi care o va duce acasă, unde își va prepara la iuțeală o supă.

***

Era aproape două noaptea când Lissa părăsi discoteca plină de fum unde își petrecuse ultimele trei ore. Muzica îndrăcită și mișcările frenetice ale dansatorilor îi dăduseră o durere îngrozitoare de cap. Cum naiba se puteau înnebuni unii după un asemenea loc?

Pantofii cu tocuri înalte îi nenorociseră picioarele și nu mai avea decât o dorință: să-și scoată cât mai repede minijupa din

piele, cerceii grei de argint care îi atârnau de urechi și să se culce fără a mai da ochii cu Nick. Ce bine ar fi fost să-l găsească adormit! Dar ea știa că el o va aștepta în salon.

Când băgă încet cheia în broască, auzi un zgomot în apartament. Își scoase imediat revolverul din poșetă și dădu cu piciorul în ușa întredeschisă.

– Mâinile sus!

Stând în patru labe pe mochetă, Nick se întoarse supus.Tocmai aduna cioburile unei lămpi. În mod clar, nu se mai afla nimeni în apartament în afară de el. Lissa se simți ridicolă.

– Am auzit un zgomot și am crezut că...

Dar nu-și termină fraza. Își băgă arma inutilă în poșetă și se prăbuși pe un fotoliu din apropierea bibliotecii.

Nick o privea cu ochii holbați. Știa că Lissa poartă întotdeauna o armă asupra ei, dar n-o văzuse niciodată în acțiune. Sau poate că ținuta ei îl uimea și mai mult?

– Pur și simplu am răsturnat o lampă. Îmi pare rău că te-am dezamăgit, spuse el fără să înceteze s-o privească din cap până-n picioare și invers.

Era îmbrăcată numai în piele și purta niște ciorapi lucioși care accentuau lungimea și forma perfectă a picioarelor.

– Te întorci dintr-un local de noapte? Sper măcar că te-ai distrat. Muzica a fost bună?

Prea obosită ca să-i răspundă prompt, Lissa își scoase încet pantofii.

– Ascultă, nu ți-am zis că am de făcut o investigație pentru una din anchetele mele?

– Se pare că e vorba de un caz mai pasionant ca al meu!

Ea începu să adune unul câte unul cioburile care se găseau la picioarele ei, dar fiecare din gesturi îi trăda nervozitatea.

– Ce se petrece în fond? Ce ai să-mi reproșezi? Ți s-a întâmplat ceva în absența mea?

– Nu, nu-ți face probleme, am stat aici liniștit așteptând să sparg lampa exact când intrai tu.

Se părea că Nick era hotărât să n-o cruțe în seara asta de sarcasmele lui. Lissa își scoase oftând bluzonul cu franjuri.

– Nu mă aflu aici ca să te supraveghez, dacă asta insinuezi! Meseria mea constă în a-i ajuta pe oamenii aflați în dificultate. Punct final! Permite-mi să te părăsesc chiar acum, fiindcă mă simt epuizată. Am avut o zi foarte dură.

– Sunt convins de asta. Probabil că ai fost foarte solicitată plimbându-te în această ținută pe străzile din Chicago!

– Ia ascultă, drept cine mă iei în fond?

Se ridică brusc și se îndreptă spre culoar. Nick o urmări.

– M-am săturat, Lissa! Ce joc faci? Dacă vrei să mă faci să-mi pierd capul, ei bine, bravo, ai reușit!

Și, pe neașteptate, o sărută cu patimă, strângând-o cu putere în brațe. La început ea se zbătu cu furie, dar strânsoarea lui Nick era atât de puternică, sărutul lui atât de plăcut, încât în curând se dădu bătută.

– Lissa, mi-am petrecut întreaga seară plimbându-mă ca un leu în cușcă prin salon fiindcă îmi făceam griji pentru tine, îi spuse el, în timp ce buzele lui alunecau pe gâtul ei.

– Nu trebuie. N-am avut nevoie de nimeni ani de zile, așa că n-o să mă schimb tocmai acum!

Răsuflarea lui Nick îi încălzea ceafa, luându-i puterea de a-i rezista.

– Lissa, nu cred în imaginea de femeie rece cu care vrei să mă convingi. Mărturisește că faptul de a nu te mai simți stăpână pe tine însăți te sperie. Știu că mă dorești...

– Iar eu nu știu decât un singur lucru: că te detest!

– Destul de încurajator...

Dacă Lissa încercase disperată să se apere contra asalturilor propriei sale dorințe, Nick era hotărât de această dată să precipite cursul lucrurilor și să-i înfrângă rezistența. O ridică în brațe și o culcă pe canapea. Lissa se lăsă în voia lui, incapabilă să se opună mișcărilor lui pline de blândețe. Apoi foarte calm, Nick se întinse alături de ea și începu să-i mângâie decolteul. Timp de o clipă, Lissa închise ochii, ca pentru a se concentra mai bine asupra senzației de plăcere. Nick o acoperea cu mici sărutări, gura lui urmând traseul descris de degete.

– Nick, oprește-te...

– Nu te mai minți singură, îi șopti el.

– Calci regulile jocului.

– Jocul n-a fost duplicitar de la început, dragostea mea?

Învinsă, ea se abandonă îmbrățișării din ce în ce mai pasionate și, foarte repede, vorbele deveniră inutile.

– Spune-mi că mă dorești și tu, îi șopti el între două sărutări.

Dar fără să-i aștepte răspunsul, își strecură mâna în corsaj și îi mângâie sânii. Un val de plăcere o copleși pe Lissa care, dându-și capul pe spate, lăsă imediat să-i scape un mic geamăt. Dar, ca și cum acest geamăt o speriase, Lissa fu cuprinsă de panică: trebuia neapărat să-și revină înainte să fie prea târziu. De ce se lăsase în voia simțurilor?

– Oprește-te, te rog!

Dar Nick n-o auzi și continuă s-o mângâie. Atunci ea îl prinse cu putere de încheietura mâinii.

– Nick, te implor, oprește-te!

El își ridică uimit capul și o privi drept în ochi. I se păru că vede în ei o umbră de teamă.

– Dar eu... Nu vreau... nu, niciodată n-aș fi...

Tulburarea lui o înduioșă. Trecându-și degetele prin păr, începu să-și încheie cu cealaltă mână nasturii costumului.

– Nu e vina ta, Nick, ci a mea.

Îi venea greu să-i susțină privirea. Ce-ar mai fi putut ea să-i spună după ce gustase în brațele lui promisiunea unor asemenea plăceri? Nu avea dreptul să-l mintă.

– Nick, e adevărat că te doresc cu toată ființa mea; nu, nu te-ai înșelat, ai știut să citești în mine, dar nu voi merge mai departe. Nu pot.

El o privea năucit, atât de frumoasă cu părul ciufulit care îi dădea un aer puțin sălbatic, ascultând-o cum îi spunea, ca într-un vis urât, că nu va fi a lui. Era ca și cum spărsese ceva, ceva minunat, un lucru pe care nu va fi niciodată în stare să-l refacă din cioburi.

– Nu mi-au plăcut niciodată aventurile fără viitor...

– Dar cine vorbește de „o aventură”?

– Numește-o cum vrei, în orice caz nu mă simt în stare.

– Ești pe cale de a-mi spune că... nu mai vrei să facem dragoste?

Ce voia ea să-l facă să înțeleagă? Nici ea nu mai știa. Își reaminti de sărutarea din parcare, de tot ceea ce simțise atunci și înțelese că e gata să se piardă într-un labirint de principii și dorințe contradictorii.

– Am hotărât de mult timp că dragostea e un domeniu în care dau greș și că e mai bine pentru mine să mă feresc de decepțiile sentimentale.

Nick se așeză pe canapea și Lissa profită imediat de ocazie ca să restabilească o distanță fizică între ei, dar el îi înconjură talia cu brațul și o invită să se așeze alături de el.

– Vorbește-mi, Lissa..

La atingerea mâinii lui, Lissa ar fi trebuit să se simtă din nou neliniștită, dar, lucru curios, vocea lui Nick o liniștea și apropierea lui o încuraja. În mod firesc, își sprijini capul de umărul lui și îl lăsă să-i mângâie mâna.

– Nu sunt eu prietenul tău, Lissa?

– Prietenii își petrec serile discutând, bând un pahar, dar...

– Principalul este un raport de încredere, asta e tot ce contează. Tu n-ai încredere în mine?

– Ba da, bineînțeles...

– Atunci, deschide-ți inima. Cu adevărat.

Inima ei era o rană deschisă în noaptea asta. Lissa oftă.

– Nick, toate ființele pe care le-am iubit în viața mea au murit sau au plecat. Poți oare să înțelegi ceea ce simt?

– Probabil că ai suferit enorm. Povestește-mi tot.

– Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl, iar mama mea a murit când aveam doar zece ani. După aceea am locuit singură. Poți să-ți închipui ce înseamnă să locuiești singură în Chicago, când ai numai zece ani? Asta înseamnă că strada era casa mea. Mi-am petrecut luni de zile în cele mai îngrozitoare cartiere, unde mă descurcam cum puteam. Ca să mănânc furam sau cerșeam. Dormeam prin ganguri sau prin holurile caselor.

– Și nu ai fost niciodată adoptată?

– Ba da, m-au văzut mai multe asistente sociale, am fost internată și într-un centru de orfani, dar n-am rămas mult timp acolo. Fiindcă era și mai rău decât pe stradă. Preferam să fiu liberă.

– Până când l-ai întâlnit pe unchiul Fred.

Nick nu-l cunoscuse niciodată personal, dar numele de Fred Paris era cunoscut de toți avocații și judecătorii din oraș. Știa că fusese un „suflet mare", după cum se zicea, pasionat de dreptate și altruist și care se confruntase adeseori cu afaceri periculoase, încâlcite neezitând niciodată, cu toată influiența Mafiei, să dejoace planurile traficanților și proxeneților din Chicago. Numele său își lăsase în special amprenta în domeniul moravurilor și Nick auzise pentru prima oară vorbindu-se despre el când trebuise să pledeze într-o afacere de prostituție.

– Da, Fred...

Lissa tăcu o clipă și, fără să-și dea seama, mângâie la rândul ei mâna lui Nick.

– Nu mă cunoștea, fiindcă rupsese orice legătură cu familia mea, și nici eu nu știam cine este. Mult mai târziu am descoperit că între noi există o legătură de rudenie. La început dormeam în mașina lui, fiindcă n-o închidea niciodată cu cheia. Noaptea mă strecuram în ea și mă acopeream cu o cutie ca să nu fiu văzută iar în zori îmi luam tălpășița. Asta a durat vreo șase luni, până când m-a descoperit într-o dimineață când nu mă putusem trezi la timp.

Lissa zâmbi.

– Fred era un om deosebit. S-a purtat foarte dur cu mine la început și trebuie să-ți mărturisesc că nu-i ușuram deloc sarcina. Aveam pe atunci doisprezece ani și credeam că știu totul. Am reușit de câteva ori chiar să-l duc de nas. Dar avea o inimă de aur. De la el am învățat totul, mă țineam peste tot după el ca să văd cum procedează și

câteodată îi puneam și întrebări. Dacă ai ști câte cărți de drept penal și romane polițiste am „înghițit" în acea perioadă.

– Câți ani aveai când a murit?

– Douăzeci și unu. Am crezut că n-o să-mi mai revin niciodată. El reprezenta totul pentru mine: un tată, un frate, un prieten. Îmi închipui că de aceea, când a intrat Alen în viața mea, i-am dăruit totul. Aveam nevoie de cineva de încredere pe care să mă pot bizui.

Un val de gelozie îl cuprinse pe Nick, auzind-o vorbind despre acea dragoste exclusivistă a Lissei.

– Și cu ce se ocupa acest Alen? întrebă el pe un ton bănuitor.

– Cu nimic, niciodată n-a făcut nimic. Era frumos ca un zeu și asta îi era de ajuns ca să se descurce. Eu eram cea care câștiga bani, de pe urma agenției pe care mi-o lăsase Fred. Lucram din greu pentru Alen, dar ce importanță avea?

Nick îi mângâia acum brațul și Lissa se gândi pe neașteptate că nu cunoscuse niciodată asemenea momente de tandrețe alături de fostul ei soț.

– Și pe urmă ce s-a întâmplat?

– Alen a întâlnit o altă femeie, o artistă boemă și pasionată ca el, după cum susținea. Mi-a luat toate economiile și au plecat amândoi pe Coasta de Vest. Ne-am revăzut doar în ziua divorțului și, de atunci, nici o veste. A trebuit s-o iau din nou de la zero și atunci mi-am jurat că n-o să mă mai atașez de nimeni, fiindcă am avut numai necazuri din cauza asta.

– Dar...

Nick ar fi vrut să-și exprime compasiunea, dar nu știa ce să spună.

– Câteodată, declară Lissa cu umor, îmi spun că ar trebui să-mi scriu memoriile și să le trimit unui producător de la Hollywood! S-ar putea face o melodramă de succes, nu crezi?

– Îți datorez scuze, Lissa. Dacă aș fi știut, nu te-aș fi...

– Nu, nu-mi datorezi nimic, Nick. Prietenia ta contează foarte mult pentru mine și nu vreau s-o pierd. Iată de ce prefer să rămânem în punctul ăsta. Poveștile de dragoste m-au costat prea mult.

Nick nu încercă s-o rețină când Lissa se ridică. Ardea de dorința de a o îmbrățișa, de a-i spune că tot ce-i povestise era de domeniul istoriei, dar acum nu mai voia să riște.

– Lissa, se hazardă el totuși, câteodată n-ai de ales, dragostea te ia prin surprindere și degeaba reacționezi, e mai puternică decât orice.

– Să lăsăm asta în seama poeților și tragedienilor! Ce-ai zice acum de o noapte bună de somn? Avem mare nevoie de odihnă amândoi, spuse ea luându-și pantofii și geanta.

– De acord, dar cu o condiție...

Se ridică la rândul lui și o luă în brațe.

– Care? întrebă ea încordată.

– Să mă săruți și să-mi urezi noapte bună.

– Nick, ai uitat deja tot ce ți-am povestit?

În chip de răspuns, Nick își lipi buzele de ale ei. Lissa simți că îi fuge pământul de sub picioare și nu încercă să se ferească. Când strânsoarea brațelor lui slăbi, ea clătină din cap, supărată dar și tulburată.

– Nick, ce mă fac eu cu tine?

– Noaptea e un sfetnic bun, scumpa mea. Du-te repede la culcare.

Capitolul 6

A doua zi de dimineață când intră în bucătărie, Lissa fu extrem de surprinsă să-l găsească acolo pe Nick, care tocmai se pregătea să pună cafetiera în priză.

– Sunt oare victima imaginației mele? Tu, aici?

Nick se întoarse spre ea și îi zâmbi. Cât de frumoasă era, deși taiorul ei verde avea o croială puțin cam severă după gustul lui, iar cearcănele mari îi scoteau și mai mult în evidență paloarea chipului. Dacă ar fi fost după el, s-ar fi repezit la ea și ar fi luat-o în brațe, dar nu făcu absolut nimic. Se părea că Lissa dorea să restabilească o oarecare distanță între ei și era mai bine să n-o sperie dis-de-dimineață.

– Degetul meu mic îmi spune că n-ai dormit prea mult azinoapte.

– Stai jos! Cafeaua este gata și cornurile la fel.

– Dar trebuia să fii de mult la birou! exclamă Lissa care nu se simțea în stare să facă față farmecului degajat de Nick.

– Nu-ți face griji, am anunțat-o pe Anna. Știam că o să ai nevoie de mine!

– Mai degrabă de cafea am nevoie!

Fără să clipească, Nick o servi cu o ceașcă.

– O să-mi arunci cafeaua în față dacă o să-ți spun că ești deosebit de frumoasă în dimineața asta?

– Chiar că ești incorigibil!

– Te asigur că nu e ceea ce crezi, ci pur și simplu o remarcă... E greșeala mea dacă te găsesc frumoasă? adăugă el scoțând cornurile din cuptor.

– Frumoasă? Cu părul ăsta ciufulit? Și nici măcar nu m-am fardat!

– Așa e, ai dreptate, dădu Nick din cap, făcând câțiva pași înapoi ca s-o poată privi mai bine. Arăți îngrozitor! Îți mulțumesc că mi-ai atras atenția.

– Zăpăcitule!

Dar Lissa surâse între două înghițituri de cafea.

– Ia și un corn, sunt grozave.

Lissa îl privi mușcând cu poftă dintr-al lui.

– Nu, mulțumesc, nu mănânc niciodată dimineața.

– Dar nu e un mic dejun în adevăratul sens al cuvântului! Doar ceva de pus în gură înainte să înfrunți blocajele de circulație! O să vezi tu, duminică, ce consider eu un mic dejun! În sfârșit, nu vrei, asta e dar greșești!

Nick renunță s-o mai convingă și se concentră asupra cești lui de cafea. Azi-noapte, stând în pat, în loc să numere oile până la zece mii ca să adoarmă, se amuzase stabilind o listă de motive pentru care trebuia să renunțe la Lissa. Pe de o parte, ea nu voia să se angajeze într-o nouă poveste de dragoste, asta

îi era limpede. Pe de altă parte, ea avea nevoie de multă tandrețe care să-i cicatrizeze rănile adânci ale sufletului. Desigur că el era gata să investească și să-i dăruiască întreaga lui dragoste, dar ce garanție ar fi avut în schimb? Și iată că acum voia să mai treacă un motiv pe lista lui. Lissa nu părea prea bine dispusă în dimineața asta.

Pe coloana alăturată, ar fi putut în schimb să scrie o groază de motive pentru a persevera în dragostea lui: îi făcea o nespusă plăcere s-o privească, s-o atingă și s-o surprindă cântând în gura mare, sau pur și simplu s-o știe în casa lui. Dar o iubea mai ales pentru toate motivele enumerate în prima coloană. Lissa nu voia o poveste de dragoste, dar totul în ea dovedea că și-o dorește nespus. Cu el. Avea nevoie de tandrețe, de dragoste și el se simțea gata să i le dăruiască. În sfârșit, chiar dacă ea nu făcea parte din genul „matinal", zărise parcă în ochii ei o luminiță amuzată.

– Ei, și ce program ai pe ziua de azi? o întrebă Nick.

Și brusc, Lissa își dădu seama că uitase complet să-i telefoneze unuia dintre clienții ei. Se întunecă la față.

– Am zis ceva ce nu trebuia?

– Nu, nu, deloc. Tocmai mă întrebam cum să-i explic unui bunic îngrijorat că nepoata lui, o puștoaică de șaptesprezece ani nu mai vrea să se întoarcă acasă?

– Acum pricep! Ăsta era motivul ținutei de vampă de azi-noapte și al prezenței tale prin localuri! Din cauza acestei fete!

– Bineînțeles. Văd că a început să-ți meargă mintea!

– Iar eu îmi cer scuze pentru atitudinea mea batjocoritoare de aseară.

– Nu-i nimic, n-aveai de unde să știi, spuse ea încurcată, ridicându-se să-și pună ceașca în chiuvetă.

Nick se ridică la rândul lui și îi cuprinse talia.

– Nick, credeam că am căzut de acord?

– Hmm... vreau doar să te sărut onorabil pe obraz!

Lissa nu se putu împiedica să zâmbească și, bineînțeles, simți nevoia să-și încolăcească mâinile în jurul gâtului lui Nick. Oftând ușor, închise ochii, lăsându-se în voia emoțiilor.

– Oh, Nick, te detest, fiindcă ești atât de dulce, șopti ea.

– Mulțumesc de compliment! Iar mie mi se pare de-a dreptul insuportabil farmecul tău devastator! Apropo, dacă am lua împreună prânzul?

– Imposibil, mă văd cu Faye Dillard.

– La ce te aștepți în fond de la ea?

– Nu știu încă, dar o să-ți aduc totul la cunoștință la momentul potrivit, spuse ea pregătindu-se să iasă din bucătărie.

– Unde te duci?

Soneria telefonului nu-i lăsă timp să răspundă. Nick se duse să răspundă.

– Este Lady Macbeth, îi spuse el Lissei zâmbind.

– Allo, Faye, bună! Ce s-a întâmplat?

– Scumpă Lissa, îmi pare rău că te-am sunat tocmai acum dar trebuie să anulez întâlnirea noastră. O să crezi că o fac intenționat, dar e ceva independent de voința mea. Winston mi-a telefonat ca să mă roage s-o înlocuiesc pe Maggie la dejunul de la club, fiindcă ea nu se simte prea bine. Nu puteam să zic nu, mă înțelegi?

– Da, da, bineînțeles. În acest caz, să ne întâlnim joi.

– Mi-e teamă că nici atunci nu pot. Albert mi-a propus să petrecem un weekend la țară. Cred că va fi o ocazie bună să mai fim și noi între patru ochi.

– Sunt foarte fericită să aud asta, Faye. Ei bine, sună-mă săptămâna viitoare și o să fixăm o altă întâlnire. Transmite-i cele cuvenite din partea mea lui Maggie. Pa!

Închise telefonul cu o mutră uluită.

– Ce s-a întâmplat, Lissa?

– Știai că Albert avea intenția să-și ofere un weekend mai lung?

– Nu, dar mă gândesc că... Winston voia să trimită un reprezentant al firmei la congresul de la Saint Louis, dar nu știam că e vorba de Albert. Ar fi putut măcar să-mi spună! O să vorbesc imediat cu el.

– Se pare că despre Albert e vorba, iar Faye îl va însoți. Mi-a telefonat ca să anuleze întâlnirea noastră.

Telefonul lui Faye îi oferea lui Nick o ocazie pe care nu avea de gând s-o scape.

– În acest caz, ești liberă să iei prânzul cu mine?

– Nu, fiindcă o să profit ca să mai avansez cu investigațiile.

După douăzeci de minute, se îndrepta fiecare spre mașina lui. Văzând vechiul Chevrolet al Lissei parcat lângă luxosul lui Mercedes, Nick nu se putu împiedica să zâmbească. Lissa se miră că nu-l vede grăbit să ajungă la birou. În loc să se urce în mașina lui, el o așteptă să-și scoată cheile din poșetă.

– Lissa, ai putea măcar să mă suni în timpul zilei ca să-mi dai un semn de viață, să-mi zici pe unde ești și dacă ai descoperit ceva?

– Știi că nu-mi place să-ți spun așa ceva la telefon, Nick.

– Da, știu, dar să punem la punct un cod: dacă o să-mi spui „Scumpule, îmi lipsești", asta va însemna că totul e în regulă, și dacă o să-mi spui „Sunt foarte obosită, aș dori să mă întorc acasă", o să înțeleg că urmărești o pistă. De acord?

Ea se auzea deja pronunțând cuvântul „scumpule" și i se păru caraghios. Atâta timp cât farsa nu era decât o strategie de anchetă, acest gen de cuvânt nu era greu de spus, dar imediat ce jocul nu mai era de fapt un joc, cuvintele toate căpătau o greutate de neînchipuit. Așa că Lissa încercă să schimbe cuvintele codului:

– Dacă aș zice „Ai putea să cumperi niște ouă?", asta ar însemna că...

Nick nu-i lăsă timp să-și termine fraza, incapabil să-și mai înfrângă dorința de a o lua în brațe. Era ceva mai puternic decât el, totul îl atrăgea la ea. Cum să se decidă s-o lase să plece ca să dea piept cu riscurile cotidiene pe care le înfrunta continuându-și ancheta, fără să-i mai arate o dată cât de mult ținea la ea?

– Nick! Privește!

Lissa îi arătă un pachet pus pe locul pasagerului, în Mercedes. Chipul lui Nick se întunecă: avea o senzație penibilă de deja vu. Își amintea foarte bine, la fel ca și data trecută, că închisese portiera cu cheia. Se pregătea s-o descuie, când Lissa îl opri brusc.

– N-o atinge!

– De ce? Vrei să zici că ar putea fi o... bombă?

Păli la acest gând. Șantajistul nu se dădea în lături de la nimic! Acum nu mai era vorba de un plic ci de un pachet.

Nick se dădu un pas înapoi, trăgând-o și pe Lissa după el. Înțelegea acum cât de mult însemna prezența ei, că ea devenise unicul lui suport psihologic în ultimul timp și cât de mult ținea la ea.

Fără să spună nimic, o trase spre holul imobilului.

– Nick, unde mergem?

– Urcăm să dăm telefon la poliție.

Ea îl urmă fără să mai scoată nici un cuvânt. Situația luase o asemenea întorsătură încât devenise inevitabil să facă apel la serviciile poliției. Nick se găsea într-o primejdie de moarte și un dispozitiv de securitate, cum numai poliția îl putea pune la dispoziție, se impunea de urgență.

Totuși, urcând în ascensor, Lissa nu se putu împiedica să se gândească la faptul că intervenția poliției va schimba relația dintre Nick și ea. „Complicitatea" lor tactică va lua sfârșit fără nici o îndoială. Nu va mai fi singura care îl putea ajuta pe Nick. Poliției nu-i va trebui mult timp să afle că legătura lor nu era decât un simulacru și marele lor secret va fi divulgat.

***

Locotenentul Killian își băgă mâinile în buzunarele impermeabilului și se îndepărtă de mica echipă de polițiști preocupați care se învârteau în jurul Mercedes-ului. Se apropie de Lissa și Nick care așteptau îngrijorați rezultatul, stând în apropiere de ușa imobilului.

– Ați greșit că nu ne-ați anunțat de la început, spuse el privind-o pe Lissa.

– Mie trebuie să-mi reproșezi asta, locotenente. Domnișoara Paris nu a făcut decât să se supună deciziei mele.

– Spune-mi, locotenente, interveni Lissa, ce ați fi putut face altceva, în afară de supravegherea parcării și a punerii telefonului sub urmărire, ceea ce n-ar fi folosit prea mult având în vedere că șantajistul n-a telefonat niciodată?

Jim Killian nu-i răspunse, dar se scotoci prin buzunare și scoase un pachet cu gumă de mestecat cu care îi servi, înainte de a-și lua și el una.

– L-am cunoscut pe Fred Paris, era un tip admirabil, dar nici el nu ne chema niciodată.

În acel moment, unul dintre geniști îi făcu semn.

– Acum vor deschide pachetul, spuse Killian oftând. Sunteți siguri că nu vreți să așteptați sus?

Nick era plin de admirație pentru acești necunoscuți care erau gata să-și riște viața pentru propria lui siguranță. Clătină din cap și se întoarse spre Lissa.

– Nici gând, spuse tânăra cu hotărâre. E un lucru care ne privește și vom rămâne de față.

Killian îi făcu un mic semn cu capul bărbatului care aștepta ordin și, o clipă mai târziu, avu loc o explozie. Speriat, Nick o luă pe Lissa în brațe, lucru care o mișcă pe tânăra femeie.

– Killian, faci cinste diseară, n-a fost decât o glumă! exclamă unul dintre geniști spre care se îndrepta în fugă Killian.

Imediat, locotenentul reveni spre Lissa și Nick cu un plic în mână.

– Ți-a scris și o scrisoare de dragoste, Montgomery.

Nick citi scrisoarea redactată tot cu cuvinte decupate din ziare, dar nu făcu nici un comentariu. Lissa, care încercase să citească peste umărul lui, aproape că i-o smulse din mâini și o citi cu voce tare.

– „A fost ultimul avertisment, te previn".

Nick profită că Lissa se afla în apropierea lui ca să-i înconjoare talia cu brațul. Locotenentul păru surprins să vadă acest gest destul de intim, dar avu delicatețea să nu spună nimic.

– În orice caz, vă sfătuiesc să instalați un sistem de alarmă.

– Asta l-ar împiedica să deschidă mașina? îl întrebă Lissa.

– Nu, dar zgomotul ar atrage atenția oamenilor și am obține cel puțin o descriere, mai mult sau mai puțin fidelă.

– Pot să ți-l descriu eu: are cam un metru șaptezeci înălțime, cântărește circa șaptezeci de kilograme și are părul negru.

Lissa îi făcuse cunoscute informațiile obținute de la fotograful la care se dusese însoțită de Rocco.

– Și nu mi le-ai putut spune de la început? Se cunoaște a cui nepoată ești!

– Mulțumesc de compliment, răspunse ea malițioasă.

– N-a fost un compliment, dar n-are importanță, spune-mi mai degrabă cum ai pus mâna pe această informație. Nu vreți însă să urcăm?

După un sfert de oră, stăteau toți trei în salon bând cafea. După ce vorbi la telefon cu secretara lui, Nick reveni cu un chip îngrijorat.

– Vreo problemă, Nick? îl întrebă Lissa.

Anna îi telefonase, dându-i veşti proaste despre un proces în curs, dar Nick nu voia să-i spună Lissei, considerând că a plictisit-o destul cu problemele lui. Şi în plus, îi plăcea să-şi rezolve singur chestiunile profesionale, aşa cum o făcuse şi până acum. Îi făcu un semn din cap ca s-o liniştească, îi răspunse cu un surâs afectuos şi se întoarse spre Killian.

– Bun, acum că ştii la fel de multe, sau la fel de puţine ca şi noi, ce părere aveţi?

– Un adevărat scenariu de film povestea voastră şi mă întreb dacă astfel se rezolvă adevăratele probleme. În sfârşit, amândoi îmi păreţi destul de fantezişti, ca să nu zic inconştienţi.

– Ascultă, Killian, tu nu vezi lucrurile aşa cum sunt ele de fapt!

Lissa deslusi în reacţia lui Nick o nervozitate abia reţinută, gata să explodeze. Ea, care cunoştea bine poliţiştii, învăţase, graţie ofiţerilor unchiului ei şi din proprie experienţă, să-i trateze cu diplomaţie.

– Nick, nu te enerva!

– Da, calm, tinere! o susţinu locotenentul. Ştii doar că sunt de partea voastră. Lissa Paris a făcut o treabă bună, deşi nu ştiu niciodată cum face să obţină unele informaţii, dar începând de acum trebuie să deschideţi bine ochii: vieţile voastre sunt în primejdie. Montgomery, eşti gata să pui în pericol viaţa acestei tinere? Şantajistul pare hotărât să meargă până la capăt şi cred că ar fi momentul să vă asigurăm paza.

– Cum? exclamă Lissa sărind din fotoliul ei. Îţi repet că e vorba despre cineva care, într-un fel sau altul, face parte din

anturajul lui Nick. Și atunci imaginează-ți cum ar putea apărea doi oameni de-ai tăi așa hodoronc-tronc, fără să fie luați la ochi! Șantajistului nu i-ar plăcea deloc asta și nici nouă te asigur! Bineînțeles că ne asumăm niște riscuri lucrând singuri, dar este singurul mijloc de a reuși.

– Lissa, Killian are poate dreptate, interveni Nick cu o voce calmă.

– Cum? Și tu? Cum să îndrăznești să spui așa ceva? Nu vezi că urmărește un singur lucru: să mă scoată din joc, așa cum procedează toți polițiștii?

Era rândul Lissei să nu-și mai stăpânească furia. Dar regreta imediat că a avut o asemenea ieșire, mai ales după ce-l sfătuise pe Nick să se calmeze, abia cu câteva secunde înainte.

– Cred că aș face mai bine să vă las singuri când rezolvați această chestiune, spuse Killian ridicându-se după o scurtă tăcere. Dar țineți-mă la curent.

Când ușa se închise după el, atmosfera din încăpere deveni apăsătoare. Nick o privea pe Lissa fără o îndrăzni să-i vorbească. Tânăra părea mânioasă, dar în primul rând ofensată.

Acceptând să-i fie luată ancheta, Nick, fără să-și dea seama, o umilise îngrozitor, ca și cum ea, Lissa, o detectivă fără pereche, ar fi putut fi înlocuită! Cum să-i explice că, pentru el, cel mai important lucru era ca ea să nu se mai afle în primejdie?

Prăbușită în fotoliul ei, cu privirea pierdută în gol, Lissa se închisese în sine. Mânia dispărea încetul cu încetul, lăsând în loc un sentiment crunt de disperare. Deci Nick nu avea încredere în ea și o abandona.

Se ridică obosită și se îndreptă spre geam. Soarele strălucea, reflectându-se pe suprafața netedă a lacului imens. Tot acest calm îi făcu bine.

– În curând vor fi sărbătorile de iarnă și oamenii se schimbă complet în această perioadă a anului, spuse ea pe un ton vesel încercând să-și mascheze amărăciunea. Sunt mai veseli, mai lipsiți de griji, mai nepăsători chiar, nu ți se pare?

Nick își puse mâinile pe umerii ei. Ea nu-l auzise venind și tresări ușor.

– Lissa, va trebui să ne resemnăm.

Lissa râse încurcată și se degajă.

– Nu cred că dracul e chiar așa de negru, dar ce să facem? Te duc la birou și pe urmă trec pe la garaj ca să instaleze o alarmă pe mașina ta.

Spusese asta cu un aer plin de dezinvoltură, prefăcându-se că n-a priceput unde „bătea" Nick.

– Lissa, trebuie să privim lucrurile în față, renunță la afacerea asta, fiindcă a devenit prea periculoasă!

Brusc, fără să-i răspundă, ea luă tava și o duse la bucătărie. Nu era pentru prima dată când încerca acest sentiment de disperare, profundă și copleșitoare, când orice devenea inutil și avea acea senzație că tot trupul ei e numai o rană. Da, asta simțise când aflase de moartea lui Fred sau atunci seara când întorcându-se acasă cu brațele încărcate de cadouri pentru Alen, găsise apartamentul pustiu și dulapurile goale.

Încercă să-și revină și se întoarse curând în salon.

– De ce, Nick? întrebă ea cu răceală.

– Știi prea bine de ce. Killian are dreptate.

– Polițiștilor nu le place să le-o iei înainte, Nick. E singurul motiv care-l împinge să spună asta. Îmi iubesc meseria și o respect prea mult ca să mă las intimidată de pericol. Te rog, lasă-mă să-mi duc ancheta până la capăt.

– Nu, Lissa, e imposibil.

Chipul lui era blând dar hotărât.

– Nick, spuse Lissa tulburată, n-ai dreptul să-mi iei această anchetă. Am investit în ea mult timp, multă energie și mi-am pus tot sufletul în ea. Nu-mi poți face așa ceva!

– Dar totul nu înseamnă nimic pe lângă viața ta, Lissa! Relația noastră a mers destul de departe și mi-ești prea dragă ca să te las să riști atât.

– Oprește-te! Suntem doar prieteni. Bagă-ți bine asta în cap, o dată pentru totdeauna!

– Bineînțeles, suntem prieteni, Lissa, dar în curând vom fi mai mult decât atât! Așa ne e scris!

– Îți mulțumesc pentru atâta solicitudine, dar asta nu mă interesează. Nu mă aflu aici pentru a te face să-ți petreci timpul în mod plăcut, așteptând să se aranjeze lucrurile cu Maureen. Poate că nu ți-a trecut prin minte asta, nu-i așa?

El o privi fără să spună nimic, uluit de ceea ce îi aruncase în față abia acum.

– Despre... despre ce vorbești? Ți-am mai zis că e de domeniul trecutului.

– Aha, și de asta ai profitat de prima ocazie ca să te retragi cu ea într-un colț, atunci la petrecere?

– Ți-am spus că are mari probleme...

– Toți avem.

– Poate, dar în mod sigur noi nu ne drogăm cu cocaină!

Fu rândul Lissei să nu poată răspunde nimic. Îl privi cu un aer năucit. Se așteptase la orice, numai la asta nu. Maureen avea totul: frumusețe, bogații, distracție. De ce să încerce să se distrugă astfel?

– Îmi pare rău, Nick. Probabil că a fost îngrozitor pentru tine când ai descoperit asta.

– E adevărat, dar la data respectivă aveam deja alte probleme...

Se apropie de ea.

– Oricum, nu are nimic de-a face cu ceea ce se petrece între noi, Lissa.

Ea închise ochii.

– Nick, te rog, tot ceea ce vreau e să-mi fac meseria și să duc ancheta până la capăt. Pe urmă o să vezi, totul va fi ca înainte și fiecare își va relua viața lui.

– Nici nu mă gândesc.

Îi cuprinse chipul în mâini și o privi lung.

– Cum de poți fi atât de sigură? Chiar crezi că vei putea pleca de aici, dând uitării tot ceea ce s-a întâmplat?

O sărută întâi cu delicatețe, apoi cu patimă.

– Trebuie, Nick, e mai bine așa. Pentru mine... ca și pentru tine.

– Nu te cred.

Ca pentru a o convinge de eroarea ei, el o sărută și mai pătimaș încă. Sărutarea lui nu mai era tandră, nu, se făcuse parcă poruncitoare, victorioasă. Nick știa că era singurul mijloc de a o dezarma pe Lissa și de a o determina poate să recunoască faptul că și ea era arsă de același foc ca și el.

Trebuia să reușească. Nick era prea seducător, și exercita asupra Lissei un farmec prea puternic pentru ca ea să poată să se degajeze, lucru pe care de fapt nici nu-l dorea. Brusc, tânăra se încordă, sub puterea unui imbold nedeslușit care îi poruncea să nu se abandoneze.

Nick se simți rănit. Va reuși oare s-o facă vreodată să înțeleagă că ceea ce simțea pentru ea era mai mult decât o simplă atracție fizică?

Inima îi bătea să se spargă și Lissa avea impresia că puterile o părăsesc, că picioarele abia o mai țineau. Fu cuprinsă de amețeală. I se părea că nu se mai poate controla. Ar fi vrut să fugă departe de el, dar îi era imposibil, trupul îi era atras ca un magnet de Nick! Închise atunci ochii.

Suspinele ei îl făcură să se retragă cu un pas. Îi privi frumosul chip, acum palid și scăldat în lacrimi. Nu se putu împiedica să-i mângâie obrazul.

– Lissa...

– Du-te naibii! șopti ea ridicându-și spre el ochii încețoșați de lacrimi. De ce trebuie să strici totul? De ce?

Fugi până la ușă și ieși, incapabilă să se mai stăpânească mult timp. Nu îl auzi strigându-i să se întoarcă, nu vru să-l audă. Toată ființa ei era devastată de o suferință reînviată brusc, reamintindu-i de trecutul ei nefericit și de promisiunile pe care și le făcuse singură odinioară: nimeni n-o va mai face să sufere, nici măcar un bărbat pe care îl iubea, mai ales un bărbat pe care îl iubea.

Capitolul 7

– Pot s-o plimb eu, doamnă Lissa?

Tânăra ezită o clipă înainte să-i răspundă afirmativ micuței Jessica, o fetiță din blocul ei, căreia îi lipseau doi dinți din față. Copilul fugise spre ea zărind pisica și o privea cu niște ochi mari și albaștri în care se putea citi plăcerea de a-și petrece câteva minute cu micul animal.

– Fă un tur cu ea în jurul clădirii, Jessica, dar întoarce-te repede fiindcă trebuie să intru în casă.

Lissa îi întinse lesa albastră și se așeză pe o bancă așteptând întoarcerea Bellei și a „guvernantei" ei. De ce îi spusese fetiței că trebuie să intre în casă? Ce avea atât de urgent de făcut acolo?

În ciuda timpului splendid, îi trebuise mult curaj Lissei să-și scoată nasul pe-afară în acea zi. Dacă n-ar fi fost vorba decât de ea, ar fi rămas în casă, într-o stare de apatie, copleșită de durerea ei. Dar foarte repede, miorlăiturile pisicii, pline de reproșuri, o exasperaseră. Aerul era răcoros și o făcu să se

înfioare. Abia aștepta să urce în cuibușorul ei ca să bea un ceai fierbinte, cum făcuse imediat după ce se întorsese de la Nick.

Ce zi de coșmar! După ce îl părăsise, se forțase să nu se mai gândească la el și să se ocupe de o altă afacere. Dar cum să-i spună unui bunic, care aștepta întoarcerea nepoatei iubite, că aceasta nu avea nevoie de dragostea lui? Lissei îi era necaz că ascunsese prea mult adevărul față de clientul ei, temându-se că durerea l-ar putea doborî. Situația ajunsese însă într-un stadiu în care Lissa nu mai avea dreptul să tacă; totuși, fiindcă propria ei dezamăgire îi alungase tot curajul, amânase întâlnirea cu bătrânul. Și acum îi era rușine, rușine de ea, de liniștea ei, și nu se mai considera bună de nimic.

O trecu din nou un fior și imaginea lui Nick se impuse. Ce-o fi făcând el? Se afla acum în biroul lui? Își dusese mașina la garaj ca să i se instaleze un sistem de alarmă. Ea uitase în mod sigur să scoată cafetiera din priză la plecare, dar el o fi observat asta? Se gândea oare la ea? Închise ochii îndurerată și își mușcă buzele ca să nu izbucnească în plâns. Buzele ei mai păstrau încă gustul sărutării lui Nick, acestui sărut care fără îndoială fusese și ultimul...

Câteva zile fuseseră de ajuns ca să-i dea viața peste cap. Încercase întotdeauna să vadă simplist lucrurile și să nu-și piardă stăpânirea de sine, dar apariția lui Nick spulberase frumoasele ei hotărâri. Poate că avea totuși nevoie de un concediu? Ea, care nu-și lua niciodată câteva zile libere, ar trebui să se ducă la munte cu Arabella înainte să treacă din nou la atac? Un moment își imagină că schiază în Munții Stâncoși, sau că stă goală la soare în Hawaii. Dar nu, nu va putea pleca atâta timp cât o amenințare îngrozitoare plana deasupra capului lui Nick.

Brusc, o mână grea se așeză pe umărul ei, făcând-o să tresară. Lissa își luă imediat geanta, ca să se servească de ea ca de o armă, aproape mulțumită că e nevoită să înfrunte un pericol real. Se întoarse brusc. Dar nu era decât Rocco.

– Vrea să vă vadă, mormăi el fără nici o plăcere.

– Brută ce ești, m-ai speriat!

– Vrea să vă vadă.

Îl cunoștea pe Rocco, așa că nu mai insistă. Aruncă o privire în jurul ei și recunoscu limuzina neagră parcată în fața imobilului ei.

Micuța Jessica rămâsese la câțiva metri distanță, strângând-o pe Arabella la piept, îngrozită de înfățișarea impunătoare a bodyguardului.

– Vino, Jessica. Dă-mi-o pe Bella, fiindcă trebuie să plecăm imediat.

– Mămica îmi spune mereu că nu trebuie să vorbesc cu domnii care au o asemenea înfățișare... ca el.

Rocco îi aruncă o privire urâtă.

– Șterge-o, puștoaico!

Jessica nu așteptă să i se spună de două ori și, luându-și picioarele la spinare, intră în holul imobilului. Lissa o mângâiase pe Bella ca pentru a o liniști și îl fulgeră pe Rocco din priviri.

– Bravo, câtă delicatețe!

Îl urmă totuși până la limuzină unde Mario De Palma o așteptase. O primi cu afecțiune.

– Ești cam greu de găsit, Lissa. Urcă, te duc puțin la plimbare.

Ea intră în mașină fără să spună nimic, iar Rocco demară imediat.

– Sper că Arabella nu te deranjează, Mario? întrebă ea mângâind-o. Parcă îmi amintesc că ești alergic la pisici.

– Știi bine că nimic nu mă deranjează dacă vine de la tine.

Și, cu o mână, îi cuprinse bărbia.

– Nu prea pari în formă. Probabil că ai avut o zi grea astăzi. Să știi că sunt la curent.

– La curent cu ce? se interesă ea pe un ton detașat.

– Cu regretabilul incident de azi-dimineață.

– Care?

– Acela care mă interesează...

O mângâie cu tandrețe pe obraz și o privi compătimitor.

– Știi prea bine, continuă el cu blândețe, că nu sunt genul care se amestecă în ceea ce nu-l privește.

Lissa își sprijini capul de spătarul banchetei și oftă îndelung, continuând să mângâie blana mătăsoasă a Bellei.

– Poate că sunt nebună, dar eu țin la tine, Mario...

– Nu riști mare lucru iubind un biet bătrân ca mine care ține extrem de mult la tine, știi asta. Dar spune-mi, așa s-a întâmplat, a intrat poliția pe fir? Ce au descoperit?

– Habar n-am. Mi s-a retras în mod oficial cazul.

Mario tresări auzind vestea și lansă o serie de înjurături în italiană, care îl făcură să zâmbească pe Rocco, după cum remarcă Lissa prin oglinda retrovizoare.

– Te-ai dat peste cap să-l ajuți și el îndrăznește să te pună pe liber, fără scrupule?

– Nu i-am fost de mare ajutor până în prezent. Singurul lucru pe care l-am descoperit a fost grație ție. Se poate lipsi foarte bine de mine.

– Nu mai spune prostii, Lissa, flerul tău te-a condus acolo! Eu n-am făcut decât să-ți pun la dispoziție informațiile pe care le posedam.

De Palma își aranjă meticulos gulerul cămășii, deschise minibarul instalat în spate și își turnă un pahar cu whisky, după ce îi propusese și Lissei unul.

– Lissa, Montgomery al tău a procedat ca un laș, și tare îmi vine să le spun avocaților mei să-i dea o lecție bună...

– Categoric nu, Mario. Are și așa destule probleme, nu mai are nevoie și de alte complicații în cazul Jerome... Te rog. Și de altfel, permite-mi să-ți precizez că nu e Montgomery „al meu".

– Îi mai iei încă apărarea după figura urâtă pe care ți-a făcut-o! exclamă el fără să țină cont de ultimele ei cuvinte.

Lissa se aplecă spre Bella pentru a-i inspecta o ureche.

– M-a concediat ca să nu mă mai expună pericolelor.

– Ah...

– Știu ce crezi, Mario, dar te asigur că nu e nimic între mine și el.

– Dacă spui tu așa...

– Tot ceea voiam era să-mi îndeplinesc cât mai bine misiunea pe care mi-a încredințat-o, adăugă ea ca pentru a se convinge singură.

– Bineînțeles...

– Și dacă aș avea puțină minte, ar trebui să mă bucur că poliția a preluat cazul și să dau totul uitării.

– Asta te-ai decis să faci?

– Cum aș putea face așa ceva?! exclamă ea. Nu știu cum să-ți explic, dar instinctul meu îmi spune că Nick se află în primejdie de moarte.

De Palma clătină gânditor din cap.

– Exact despre asta voiam să-ți vorbesc. Numele de Tilman îți spune ceva?

– Tilman?... Nu.

– E un tip lipsit de interes, dar cred că este omul pe care-l cauți.

Cum Lissa se pregătea să-l asalteze cu întrebările, Mario îi acoperi gura cu mâna, rugând-o să-l lase să termine.

– Nu, n-am nici o dovadă, nici un indiciu, dacă asta vrei să știi... N-o să te schimbi niciodată, ai rămas și acum gata să te repezi la cea mai mică informație! Nu fac decât să-ți repet ce am auzit. Se vorbește că e pe cale să-și umple buzunarele, dar nimeni nu știe cum. Din punct de vedere fizic corespunde perfect descrierii făcute de fotograf.

Lissa întoarse capul spre geam și privi fără să vadă peisajul care defila prin fața ochilor ei, atât era de concentrată asupra acestei noi informații. Se gândi îngrijorată la Nick și se întrebă cum ar putea să-l ajute acum când el nu mai voia ca ea să fie amestecată în anchetă. Ce să facă? Să paseze informația poliției? Poate chiar să-i telefoneze lui Nick ca să-l prevină? ...Dar ar fi într-adevăr util și eficace?

– Și unde îl pot găsi peTilman ăsta?

De Palma își drese vocea, necăjit că nu-i poate oferi Lissei mai multe precizări.

– De fapt, habar n-am. Se pare că a dispărut din circulație de trei zile.

„E ceva tipic. Calmul de dinaintea furtunii", gândi Lissa. Evident, ar putea să se posteze în fața casei lui Nick și să supravegheze persoanele care intră și ies, fără ca poliția s-o repereze. Dar cum să rămână alături de Nick și să-l protejeze când se va îndepărta de casă?

– Dar mă gândesc... că e balul primăriei mâine seară și trebuie să mergem împreună. Crezi că, având în vedere situația, Montgomery va evita să se ducă?

– Mira-m-aș! Nu cunosc un loc unde se semnează mai multe contracte sau unde se fac mai multe relații ca la acest bal! D.C.M. are tot interesul să fie prezent.

– În fond, la ce îmi folosește să știu asta dacă tot nu mă pot duce fără el?

– Și de ce n-ai merge cu mine, Lissa?

Tânăra păru stupefiată, ceea ce îl făcu să râdă pe bătrân.

– Te miri, nu-i așa? Nu-ți imaginezi că aș putea avea vreo legătură cu „lumea bună”?

– Hmm... ba da, ba da, bineînțeles. Dar sunt sigură că acum două minute, nici n-aveai intenția să te duci acolo!

– Te înșeli, micuța mea. Am niște afaceri de rezolvat... Bun, deci s-a făcut.

Așadar îl va întâlni acolo pe Nick, dar cum să dea ochii cu el? O nerăbdare amestecată cu o bucurie neașteptată o cuprinse, în ciuda temerilor ei.

– Aș fi fericită să te însoțesc, Mario. Îți mulțumesc.

– Ah! Sunt sigur că, îndată ce te va vedea Montgomery „al tău”, va regreta că a procedat prostește și îți va cere ajutorul. Și o să vezi că eu nu mă înșel niciodată!

Lissa nu se putu împiedica să surâdă. Din contră, ea își imagina ce mutră va face Nick, furios când va descoperi că s-a dus la el acasă ca o hoață ca să ia o toaletă de seară...

***

Ca în fiecare an, balul se ținea în saloanele lambrisate ale primăriei. Un bufet somptuos era instalat de-a lungul peretelui, față în față cu geamurile mari care dădeau spre frumoasa grădină în stil franțuzesc, luminată pentru această ocazie. Numeroși chelneri în veste albe valsau printre invitați, purtând platouri încărcate cu cupe de șampanie și aperitive apetisante.

Sala alăturată amenajată ca sală de dans, era încă goală. Muzicanții din orchestră erau ocupați să-și aranjeze instrumentele așteptând ca balul să fie deschis, ca de obicei, de primar și soția sa.

Nu departe de bufet, ținând o cupă de șampanie în mână, Nick îi asculta cu o ureche distrată pe Winston și Maggie care discutau cu primarul. Ar fi fost incapabil să-și dea părerea asupra noului program cultural al orașului Chicago și cu atât mai puțin despre construirea unor noi locuințe sociale. De fapt, aceste probleme care în vremuri normale îl făceau să ia poziție, i se păreau în acest moment complet lipsite de interes. Se întreba chiar din ce motiv prostesc venise la acest bal. Evident, absența lui ar fi ridicat numeroase întrebări și se hotărâse să vină numai pentru a salva aparențele.

Trecuse o oră de când sosise și se mulțumea să facă act de prezență în smochingul lui ridicol, cu papionul care îl sugruma. Va mai rămâne maximum o jumătate de oră, după care va invoca o migrenă bruscă pentru a se putea retrage decent.

Lissa îi lipsea îngrozitor. Petrecuse două zile infernale fiindcă nu știa ce face, nici dacă se gândise la el. De mai multe ori încercase să vorbească la telefon cu ea, dar nu

reușise fiindcă nu răspundea nimeni iar mesajele lăsate pe robot nu avuseseră nici un rezultat: ea nu îl sunase.

Putea să-i înțeleagă reacția. Fără îndoială că el mersese prea departe cerându-i să accepte un lucru pentru care nu era pregătită. Sigur că, la fel ca întotdeauna, răbdarea îi lipsise; fără îndoială că ar fi trebuit să-i lase ceva mai mult timp înainte să înceapă să-i vorbească serios. Fusese impulsiv ca de obicei, se comportase cu ea ca un copil răsfățat, dar cine ar fi procedat altfel în locul lui? Revăzu ochii Lissei, acei ochi imenși în care citise toată nevoia de dragoste pe care o simțea, dar își interzicea s-o exprime, pe care fiecare din gesturile ei o trăda. „De ce a trebuit să strici totul"? îi spusese ea plângând, înainte să fugă din apartament. Pierduse dragostea ei, care părea că ascunde comori de tandrețe și înțelegere. Ce crudă era uneori viața!

Pe de altă parte, un gând îl liniștea: Lissa nu se mai afla acum în primejdie, nu mai risca nimic acum, departe de el. Locotenentul Killian părea să fi luat bine lucrurile în mână; instalase imediat dispozitive de supraveghere în apropierea imobilului lui Nick, lângă clădirea firmei și în locurile pe care obișnuia să le frecventeze. Mașinile patrulau toată noaptea în parcare și telefonul era ascultat. În principiu nu mai fusese niciodată în atâta siguranță!

– Nick, ce părere ai despre șansele lui Brend din anul acesta? Nu crezi că proiectul lui va fi în mod sigur aprobat?

Vocea lui Winston îl smulse din gândurile lui.

– Poftim? Scuză-mă, eram cu mintea aiurea.

De ce naiba nu-l lăsa Winston în pace?

– O să fac un tur, adăugă el ca să scape de compania asociatului său.

Se îndreptă spre bar și ceru un whisky dublu. Sala de recepție nu era încă plină ochi, dar asta nu va întârzia să se întâmple Și atunci nu-i va fi deloc greu s-o șteargă englezește, fără să anunțe pe nimeni, nici măcar pe Dillard. Se părea că femeile se puseseră la patru ace, rivalizând între ele cu perlele, diamantele și celelalte podoabe. Se întreceau care mai de care să aibă rochia cea mai costisitoare și cea mai frumoasă! Înghiți scârbit o gură de whisky.

În timp ce stătea așa, căzut pe gânduri, o mână se așeză pe umărul lui. Se întoarse și se trezi față în față cu o tânără brunetă îmbrăcată într-o rochie de un roșu ca focul, extrem de decoltată. Era o veche prietenă a lui Maureen, soția unui eminent doctor din Chicago. Își amintea foarte bine de ea, deși n-o mai revăzuse de la ruptura lui cu Maureen. Helen Blake era cunoscută pentru vorbăria ei neîncetată și curiozitatea nestăvilită. Conform obiceiului, începu să-l asalteze cu întrebările, fără să-și dea seama nici o clipă de iritarea bine mascată a interlocutorului ei.

– Pari în plină formă, Nick! Am auzit că ești în culmea fericirii! Vezi, nu mi se poate ascunde nimic! Aș putea afla și eu cauza?

Descumpănit de întrebarea ei, Nick îi răspunse în cel mai banal mod.

– Ei bine, să zicem că afacerile prosperă.

– Oh, nu asta mi s-a spus!

– Helen, nu știu ce ți s-a spus, dar cu siguranță au fost prostii. Și acum, iartă-mă, trebuie să mă duc să întâlnesc niște persoane care mă așteaptă de ceva timp. Mi-a făcut plăcere!

Îi întoarse spatele, perfect conștient de nepolitețea lui. Helen Blake rămase pironită locului, vizibil vexată de această

atitudine grosolană. Totuși, pentru a face față în mijlocul acestei adunări prestigioase, ea arboră cel mai fermecător surâs din arsenalul ei și, cu capul sus, se duse să discute cu alți invitați.

„Ce pui de lele mai e și Helen!" gândi Nick, încântat că a scăpat de moara asta stricată.

Se îndepărtă de bar, cu paharul în mână, bând înghițituri mari de whisky în timp ce mergea, când fu gata să se înece. Lissa era acolo, la câțiva metri de el, în compania escrocului de Mario De Palma, cel mai mare mafiot din Chicago.

Nick își puse nervos paharul pe o tavă și își croi drum prin masa compactă a invitaților, cu ochii scânteind de furie.

Dar în ciuda mâniei, nu se putu împiedica s-o admire pe Lissa, minunată în rochia ei negru cu alb, de o rară eleganță. Dar nu văzuse el această rochie atârnată în dulap? Cum făcuse Lissa s-o ia de la el de acasă fără să dea nas în nas cu el? După cum o cunoștea, probabil că ea pândise un moment în care era sigură că nu-l va întâlni...

Văzându-l că se apropie, Lissei nu-i fu greu să-i ghicească proasta dispoziție. Timp de o clipă, avu chef să-i întoarcă spatele și să plece imediat, dar se stăpâni. „În fond nu venise la bal ca să-i vorbească? Amintirea pudrierei pe care o găsise pe masa din salon când străbătuse în grabă apartamentul, îi dădu curaj. Deci, o înlocuise repede!

Îi promisese că vor trăi împreună cea mai frumoasă poveste de dragoste, dar primul lui reflex după plecarea ei fusese să-i telefoneze lui Maureen și să-și petreacă noaptea cu ea! La acest gând, Lissa își ridică mândră capul. Se simțea gata să-l înfrunte pe Nick, fără să se

teamă că va da dovadă de slăbiciune în fața vorbelor lui dulci în care ea nu mai credea. O să-i arate de ce era ea în stare.

Mario De Palma îl zări pe avocat și, într-o manieră mai degrabă provocatoare, o luă pe Lissa de umeri.

– Lasă-mă pe mine, Lissa, nu-ți face probleme, îi șopti el la ureche.

Nick nu spuse nimic la început. Se mulțumi să-i adreseze o privire rece lui De Palma, dar nu se putu împiedica s-o soarbă din ochi pe Lissa.

Ca prin farmec, Mario De Palma se întoarse spre altcineva, lăsându-i singuri față în față.

– De ce nu mi-ai telefonat? îi șopti Nick apropiindu-se de ea. Era de ajuns să-mi spui: „Sunt eu, dragul meu".

Lissa se forță să-i răspundă printr-o privire rece, aproape inexpresivă. Dar împotriva oricărei așteptări, Nick o împinse spre sala unde se dansa.

– Ești nebună! îi șopti el.

– Ai fi putut măcar să-i spui „bună seara", în loc să te porți ca un sălbatic! N-ai priceput că încearcă să te ajute?

– Făcând ce? Nu poate decât să-mi strice reputația. De Palma, unul din marii șefi ai Mafiei din Chicago! Cum te poți afișa cu el, tu care te bați în numele justiției și al legii? E o nebunie.

– Mă privește personal.

Mai multe perechi dansau în jurul lor, așa că își întrerupseră conversația. Prietenii cărora Nick le spusese că Lissa nu putuse veni, se uitau la ei cu curiozitate și câteodată cu ironie. Unii o salutară pe Lissa care invocă o întâlnire amânată

în ultimul moment. Puțin câte puțin, furia lui Nick se stinse și fu surprins să constate că doar prin prezența ei, tânăra reușise să-l liniștească și chiar să-i readucă surâsul pe buze.

– Ai trecut pe la mine, să-ți iei rochia, nu-i așa?

– Da, azi-dimineață foarte devreme, exact după plecarea ta.

El nu remarcase nimic când se întorsese acasă spre seară. Dar probabil că era prea preocupat... De când se instalase Lissa la el, apartamentul se schimbase în ochii lui. Înainte când se întorcea seara acasă, nu gusta decât confortul și vederea spre lac, dar tăcerea lui înghețată îl copleșea câteodată. Locuise întotdeauna singur, chiar în timpul legăturii lui cu Maureen.

Trecerea Lissei luminase parcă tot apartamentul. Obiectele pe care ea nu le punea niciodată la locul lor din neglijență, discurile de jazz care urlau toată ziua, toate acestea fuseseră de ajuns să trezească în el o senzație de căldură care dădea apartamentului său de celibatar alura unui adevărat cămin.

– Asta te deranjează, Nick?

Brusc smuls din visare, el o privi fără să înțeleagă.

– Ce vrei să spui?

– N-are rost să mai joci teatru, Nick. Am dat peste pudriera lui Maureen în salon...

– Lissa, ce surpriză plăcută! Nick ne spusese că nu poți veni.

Vocile cunoscute ale familiei Dillard o făcură să se întoarcă: Winston și Maggie stăteau în fața lor, numai zâmbete. Maggie purta un colier de safire asortat la o elegantă rochie galbenă.

– Întâlnirea mea a durat mai puțin decât prevăzusem, le explică Lissa căznindu-se să le surâdă. Mă bucur că te simți mai bine, Maggie! Rochia îți vine de minune!

– N-a fost decât o mică răceală, se grăbi Winston să-i explice, luând-o pe Lissa de braț ca s-o invite la dans. Îți răpesc pentru o clipă ființa asta de vis, Nick!

– Nu te agita prea mult, Winston, amintește-ți ce ți-a zis doctorul! îi spuse îngrijorată soția lui.

– Dacă l-aș asculta pe tiranul ăla, aș sta lungit în pat toată ziua! La naiba cu sfaturile lui!

Lissa îi era recunoscătoare că o luase de lângă Nick, permițându-i astfel să-și revină în timpul dansului. Totuși, după câțiva pași, observă tenul roșu al cavalerului ei. Maggie nu greșise îndemnându-l la prudență. Câteva mișcări fuseseră de ajuns să-l epuizeze.

– Dacă am merge să bem o cupă de șampanie, Winston? Mor de sete!

– Ce idee bună! Hai! Știi, voiam să-ți spun că sunt foarte fericit pentru Nick și pentru tine. Formați o pereche foarte frumoasă. Nick și cu mine ne cunoaștem de mult timp. Sigur că nu suntem de acord în toate, dar ne înțelegem bine. Da, într-adevăr, formați o pereche frumoasă!

Lissa se prefăcu, bineînțeles, că dă crezase cuvintelor lui Winston și îl gratifică imediat cu un surâs încântător, dar în realitate aceste cuvinte o îndurerau.

Nick veni lângă ei după ce o condusese pe Maggie la masă și, curând, Winston se duse să se așeze lângă soția lui. Când rămaseră singuri, se îndreptară din nou spre sala de dans. Curios, dar se simțeau amândoi mult mai liniștiți.

Orchestra începu să cânte un vechi blues: The man I love, o melodie minunată pe care Lissa nu se putu împiedica s-o fredoneze.

Nick se gândi la tot ce trebuiau să vorbească, dar nu avu curajul să înceapă. N-avea chef să strice acest moment rar de pace care se instalase între ei.

– Lissa,voiam să-ți spun că arăți splendid în seara asta. Se pare că îți prieste faptul că nu mă mai vezi, nu se putu el abține să nu adauge.

– Nu eu am vrut să plec.

Lissa își întoarse capul ca să nu fie nevoită să-i înfrunte privirea.

– Nu ți-am luat ancheta, am vrut doar să te feresc de primejdii!

Lissa ezită înainte să-i răspundă, apoi se hotărî „să ridice mănușa" provocării pe care i-o lansase. Îi aruncă o privire plină de aroganță.

– Și unde e Maureen? Mă așteptam s-o văd la brațul tău în seara asta.

Nick își trecu mâna prin părul ei mătăsos și ondulat pe care îl lăsase în seara asta liber, revărsat pe umeri. Avea chef să-i sărute fruntea bombată, vârful nasului, dar se abținu...

– Ei bine, te-ai înșelat! spuse el cu o voce veselă. Maureen s-a internat în această după-amiază într-o clinică de dezintoxicare. Eu am însoțit-o

Nimic n-ar fi putut-o surprinde mai mult.

– Nu înțeleg, Nick. Credeam că respinge ideea că e bolnavă.

– Așa stăteau lucrurile, dar în cele din urmă am reușit s-o conving. Crede-mă că nu mi-a fost ușor.

– Sunt mândră de tine. Este cel mai bun lucru pe care îl puteai face pentru ea.

– Nu mai este nimic între ea și mine, Lissa.

Ea îl privi de data asta cu tandrețe, fără să reușească totuși să-și exprime toată afecțiunea pe care i-o purta.

– Oricum, nu mă privește pe mine, Nick.

– Doamne, iar aduci vorba despre asta! Nu putem face pace o dată pentru totdeauna? Ascultă! O să-ți povestesc cum s-au petrecut lucrurile. Ea a venit la mine aseară, e adevărat, dar în ce hal era! Și-a petrecut noaptea pe canapea și, azi-dimineață, în zori, am stat mult timp de vorbă. A plâns până i s-au umflat ochii, dar în cele din urmă a recunoscut că am dreptate și că îi vreau binele. Pe urmă am dus-o la clinică și uite că, în seara asta, sunt cu tine.

Rușinată, Lissa privea fix nodul papionului lui Nick.

– Îmi pare rău că m-am purtat prostește. Norocul lui Maureen că erai acasă și sper că, după ce își va rezolva problemele, se va întoarce la tine și veți fi fericiți împreună.

– Dar, Lissa, ea n-o să se mai întoarcă la mine! E o poveste terminată, mă auzi? Ter-mi-na-tă! Și de mult timp chiar! Tot ceea ce contează în prezent pentru mine ești tu. Tu și cu mine. N-am dreptul să te privesc ca pe o femeie... o femeie pe care o iubesc?... Îmi interzici asta?

Lissa nu spuse nimic, sfâșiată între emoție și neîncredere.

– Scumpa mea, mă sufoc aici. Vino. Nu mai pot să joc teatru în mijlocul tuturor acestor oameni.

O trase de mână spre terasa care domina grădinile primăriei. Pe peluzele imense erau plasate sculpturi moderne, în marea lor majoritate frumoase. Ambițiile de mecena ale primarului figurau printre principalele cuvinte de ordine ale

programului său politic. Primăria achiziționa deci cu regularitate operele tinerilor artiști de la Academia de Arte Frumoase din oraș.

Nick și Lissa coborâră scara mare de piatră care ducea în grădină și se aventurară pe micile alei delimitate de gard viu. Extrem de firesc, Nick o luase de mână. În curând se opri și se întoarse spre ea.

– E cam răcoare, ia haina mea. N-am putea găsi un loc mai liniștit ca să stăm puțin de vorbă ce zici?

Lissa ezită înainte să-i răspundă, brusc intimidată. Își plimbă privirea pe formele statuilor, știind prea bine că nu-i stătea mintea la ele, și se lăsă antrenată de Nick care nu-i așteptase răspunsul. Ajunseră în sfârșit la o băncuță aflată la adăpost de privirile indiscrete, în spatele unui adevărat zid de iederă.

Vântul se potolise și doar o briză ușoară le mângâia fețele îndreptate spre cerul plin de stele.

– Sper că nu ți-e prea frig. Nu vreau să te îmbolnăvești din cauza mea. Nu vrei să-ți iei haina înapoi?

Nick se mulțumi să zâmbească, cu ochii pe jumătate închiși.

– Doar brațele tale m-ar putea încălzi.

Ea se ridică de pe bancă, o înconjură și, oprindu-se în spatele lui Nick, își încolăci brațele în jurul gâtului lui, se aplecă și își lipi obrazul fierbinte de fața lui nemișcată. Știa că e pe cale să facă ceva interzis, un lucru pe care și-l va reproșa mai târziu, când va reveni cu brutalitate cu picioarele pe pământ, dar un val de dorință o împiedica să mai judece la rece. La urma urmei poate că venise momentul și pentru ea să

recunoască faptul că îl iubește pe Nick, poate că era timpul să uite rănile trecutului? Pielea lui era atât de catifelată, proaspătă și parfumată în aerul rece al serii!

Își îndreptă brusc spatele. Nick deschise încet ochii.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, numai că mi-a trecut o idee ciudată prin cap.

– Care?

– O să râzi, dar tocmai îmi spuneam că pielea ta miroase a busuioc! Recunosc că nu sunt prea romantică.

– Oh, dar de ce? Ador busuiocul! Spaghetele cu busuioc sunt un adevărat regal! Hai, vino să te așezi.

Lissa izbucni în râs. Nu se așteptase la o asemenea reacție din partea lui. După ce ea se așează, Nick îi înconjură umerii cu brațul și o strânse lângă el. Rămaseră așa câteva clipe, obraz lângă obraz.

– Dacă ai ști ce idee mi-a trecut mie prin minte! E și mai romantică decât a ta. Tocmai mi-am dat seama că mi-au înghețat de tot degetele de la picioare!

Nick izbucni în râs și o sărută. Cu un deget urmă delicat conturul sprâncenelor, pleoapelor, nasului și apoi buzelor ei.

– Nick, de fapt eu m-am gândit întotdeauna că degetele sunt senzuale! spuse ea înainte să-l sărute ușor pe buze. Când eram copil, îmi petreceam ore întregi desenând tălpile picioarelor pe pereții caselor!

Lui Nick nu-i venea să-și creadă urechilor. Pentru prima oară ea pronunțase cuvântul „senzual", cuvânt pe care Lissa își interzisese să-l pronunțe ani de zile până în seara asta.

Brusc, un semnal strident se făcu auzit în liniștea nopții. Imediat, Lissa scotoci prin poșetă în căutarea pager-ului.

– Trebuie să telefonez imediat.

– Să ne întoarcem acasă și telefonezi de-acolo.

– Nu, mai bine sun imediat, nu se știe niciodată despre ce e vorba, spuse Lissa înapoindu-i haina.

– În acest caz, dacă nu te deranjează, te aștept aici, aerul curat îmi va face bine.

– Ne-am înțeles. În cinci minute mă întorc.

O privi îndepărtându-se în fugă, ridicându-și poalele rochiei cu mâna și urcând scările cu un pas rapid, dezvelindu-și astfel picioarele frumoase. Apoi dispăru în mulțimea invitaților.

Nick se gândi la scena care avusese loc între ei. Trase aer în piept ca să-și învingă tulburarea care pusese stăpânire pe el. Niciodată nu mai fusese atât de fericit.

Lissa plecase doar de cinci minute și deja îi lipsea. Dorea ca ea să fie acolo, lângă el, să-i atingă obrazul cu respirația ei caldă. Voia să simtă din nou dulceața buzelor ei cu gust de fructe.

Foșnetul frunzelor de lângă el, nu, din spatele lui, îi atrase brusc atenția.

Se întoarse, din păcate prea târziu însă! Primi o lovitură violentă în ceafă. Un vârtej de scântei albe și verzi... apoi, ceva explodă în capul lui.

Capitolul 8

Șocul îi tăie răsuflarea. Totuși o serie de imagini de o claritate uimitoare îi treceau prin cap, conferindu-i o ciudată luciditate, luciditatea muribunzilor, gândi el. Ele reprezentau ultimele lui șanse de supraviețuire, singurul lui mijloc de a reacționa împotriva paraliziei care punea cu rapiditate stăpânire pe corpul lui.

Cu o mână încercă să apuce coarda care îl strângea de gât, dar degetele lui nu avură nici măcar puterea s-o atingă. Nu mai era nimeni în spatele lui, nimeni în jurul lui. Departe, vai, atât de departe, un zgomot vag parvenea din saloanele luminate, inaccesibile lui...

Ajutor, ajutor! Cuvintele i se blocaseră însă în gât. Începu să se târască până la scară. Era singura lui șansă. Câțiva metri... nu erau de străbătut decât câțiva metri, dar nu va reuși niciodată să ajungă... Coarda îl sugruma, îl înăbușea încetul cu încetul. Ajunse în sfârșit în capul scărilor, dar va reuși să ajungă până în sală?

În spatele ușilor, oamenii erau într-un continuu du-te-vino printre tăvile cu șampanie și pișcoturi, neavând habar că un om agoniza la doi pași de ei, singur în întuneric. Nick încercă de mai multe ori să se ridice, dar nu avea putere. În timp ce zăcea pe jos, încercând să-și tragă răsuflarea, o pereche ieși pe terasă. Nu mai spera să se întâmple asta. Femeia scoase un strigăt în momentul în care se împiedică de corpul nemișcat. Strigătul ei, muzica, totul se amesteca în capul lui, totul amplificat la maximum. Ce lucruri ciudate se întâmplau cu el! Simțind că e salvat, Nick vru să se ridice, dar picioarele nu-l susțineau și căzu la loc, copleșit de greutatea propriului său corp care nu-l mai asculta.

O mână îi atinse ceafa. Epuizat, el închise ochii și căzu într-un somn fără vise.

– Asta e!

În acea clipă avu impresia că poate din nou să respire, dar fu brusc scuturat de un acces de tuse. Ce se întâmplase? Nu murise? Încercă să deschidă ochii. Lumina era orbitoare. Lissa... De ce Lisa nu se afla lângă el? Poate era și ea în primejdie? O să se ridice?

– Liniștiți-vă, domnule, liniștiți-vă și respirați. Uitați...

Nick zări niște mâneci albe în fața ochilor lui, niște mâneci albe care i se părură cunoscute și, cuprins de panică, începu să se zbată.

– Calm, calm! Sunt aici pentru a vă ajuta.

Lui Nick îi trebui ceva timp ca să realizeze că un chelner îngenunchease lângă el și îi scosese coarda. Apoi văzu mai multe fețe aplecate spre el, fixându-l pline de curiozitate și îngrijorare. O pereche de picioare lungi se apropie. Cui

aparținea? Nick schiță un surâs slab, dându-și seama că era în stare să se gândească la frumusețea gleznelor situate la numai câțiva centimetri de ochii lui.

– Nick! Oh, Doamne, Nick!

Lissa se aplecă și îi masă cu blândețe gâtul, zărind urma roșie lăsată de coardă. Extrem de tulburată îi vorbea fără șir. Nick nu-și putea desprinde privirea din ochii ei îngrijorați, atât de serioși, care îl priveau, îl studiau, ca pentru a se asigura că totul era în regulă.

– Lissa, șopti el, luând-o de mână.

– Da, dragul meu, eu sunt.

Tânăra se întoarse spre chelner și îi ceru să telefoneze la poliție.

– Vă rog acum pe toți să vă îndepărtați puțin, fiindcă are nevoie de aer! Oh, Nick, scumpul meu, n-ar fi trebuit să te las singur.

– Nu... totul e în regulă...

Ea era lângă el și asta era tot ceea ce conta. O simțea lângă el, plină de grijă și protectoare, atentă și iubitoare. Puțin îi păsa de lumea din jurul lor. De acum înainte erau legați, uniți în aceeași bătălie, purtați de aceeași dragoste.

– Să nu mă mai lași niciodată singur, Lissa.

– Nu, îți promit. Poți să te așezi?

Îl ajută să se ridice în fund sprijinindu-l de spate; un acces violent de tuse îl scutură din nou.

– Lăsați-ne să trecem! Dați-vă la o parte!

Winston și Maggie se strecurară printre curioși. Văzându-l pe Nick, Winston fu atât de zguduit încât trebui să se agațe de brațul soției sale ca să nu se prăbușească.

Nick își ținea acum ochii larg deschiși și, puțin câte puțin, formele nedeslușite care se agitau în jurul lui își regăsiră contururile precise. Își recunoscu asociatul care se clătina și fu frapat de extraordinara lui paloare.

– Maggie, ar trebui să plecați acasă. Arată mai rău decât mine, îi sugeră Nick care vorbea cu greutate.

– Dacă te-ai putea vedea... pufni Winston, ștergându-și fruntea cu o batistă.

– Dar ce s-a întâmplat, Nick? îl întrebă Lissa.

– Și mie mi-ar plăcea să știu, adăugă locotenentul Killian care tocmai sosise la fața locului. Dar hai să mergem într-un loc unde să putem sta liniștiți de vorbă.

Imediat li se puse un birou la dispoziție. Killian și Lissa îl ajutară pe Nick să ajungă până acolo. Intrară într-o încăpere și îl instalară pe o canapea de piele. Ținându-l de mână, Lissa se așeză lângă el. Winston și Maggie vrură să intre la rândul lor, dar locotenentul Killian îi refuză categoric.

Unul din organizatorii recepției îi anunță că o ambulanță va sosi imediat și îi întrebă dacă aveau nevoie de ceva.

– Da, răspunse Nick, de apă, de multă apă.

Bău cu lăcomie paharul pe care i-l întinse Lissa.

– Încet, încet, că iar te apucă tusea.

Lissa începu să descheie nasturii de la cămașa lui Nick. Neliniștită, examină urma roșie care îi brăzda gâtul. Cu degetele ei lungi, îl masă cu îndemânare.

– Ce a folosit? S-ar zice că o sârmă...

– Un fir electric. Asta lasă asemenea urme.

– Oribil! Nick, n-ai reușit deloc să-ți vezi agresorul?

– Nu, era prea întuneric... și totul s-a petrecut atât de repede! Tot ce am văzut a fost o mânecă albă, la fel ca a chelnerului.

– Chelnerul? Era îmbrăcat în chelner? întrebă Lissa, privindu-l pe polițist.

– Da, poate, nu știu...

Killian deschise ușa pentru a se adresa martorilor care așteptau pe culoar.

– Chelnerii să nu plece! ordonă el. Duceți-vă să vedeți dacă nu au rămas indicii la fața locului, se adresă el unuia dintre ofițerii lui.

Nick o privi pe Lissa cum își mușca nervoasă buza de sus. Îi cuprinse mâinile și le sărută cu delicatețe.

– Nu-ți mai face griji, mă simt deja mult mai bine, după cum vezi.

– Nu înțelegi că el se afla printre noi, fără ca noi să știm asta?!

– Poate, nu știu. Cred că a venit când te-ai dus să telefonezi.

Lissa privea fix în fața ei, cu un aer profund îngrijorat.

– Regulile jocului s-au schimbat, Nick. El nu mai vrea să pleci din Chicago, acum vrea să te omoare.

– Lissa are dreptate, interveni Killian. De fapt, cred că omul folosit de șantajist lucrează pe cont propriu acum.

– Ce te face să spui asta? se miră Nick.

– Fiindcă nu cred că și-ar fi dat osteneala să te intimideze prin scrisori de amenințare dacă ar fi vrut să te omoare de la început. Aparent, în momentul de față nu mai ascultă de ordinele primite. Mi-aș pune mâna în foc pentru asta.

– Dar cine mi-ar putea dori moartea?

– Un tip numit Tilman, poate?

Lissa văzu după privirea lui Nick că numele ăsta îi spunea ceva.

– Îl cunoști deci?

– Da, dar tu de unde știi de el?

– N-am auzit niciodată vorbindu-se de el până în această după-amiază.

– Prieteni comuni, presupun? spuse Nick ironic.

– Da. Se pare că pregătește o lovitură care îl va umple de bani.

Avocatul își sprijini capul de brațul canapelei și scoase un oftat, privind țintă în tavan.

– S-ar putea să fie el... Len Tilman e un tip pe care l-am trimis la închisoare acum câțiva ani. Am reușit s-o conving să depună mărturie împotriva lui pe fosta lui iubită și asta l-a înfuriat la culme. Parcă era nebun... m-a insultat, m-a amenințat, dar cum nu e ceva neobișnuit în meseria mea, nu l-am luat în serios.

Killian își scoase carnețelul ca să noteze noile date apărute. Cineva bătu la ușă. Erau asistenții medicali. Se apropiară de Nick ca să-l examineze.

– Să știți că ați avut noroc. Gâtul se prezintă bine, dar trebuie să vă petreceți o noapte sub observație în spital, în caz că ar exista leziuni. E mai bine așa.

– Nu. Ne întoarcem acasă, declară Nick privind-o pe Lissa. Are cine să se ocupe foarte bine de mine.

Lissa se ridică, îl ajută să-și pună haina, și îl întrebă pe Killian dacă vedea vreun inconvenient în faptul că plecau.

– Cred că oricum sunteți hotărâți s-o faceți, așa că... dar o să pun pe cineva să vă urmărească, iar imobilul va fi sub o supraveghere specială în noaptea asta.

După câteva minute, Lissa se instala la volanul Mercedes-ului, în timp ce Nick ocupa locul pasagerului.

Lămpile de neon aruncau o lumină lividă pe chipul concentrat al Lissei. Deși era extrem de palidă, niciodată nu i se păruse atât de frumoasă lui Nick. Era trasă la față, crispată, dar seriozitatea îi stătea bine.

– Ce a zis De Palma când te-a văzut cu mine?

– M-a sfătuit să am grijă de tine și să nu ezit să-i telefonez în caz de nevoie.

– Draguț din partea lui. Presupun că ar trebui să-i mulțumesc că te-a adus, fiindcă altfel n-ai fi venit, nu-i așa?

– Da, Nick, De Palma m-a ajutat mult în cazul tău și fără el n-aș ști nici a zecea parte din ceea ce știu.

Simțea că Nick e încă foarte bănuitor în privința vechiului ei prieten.

– Acum îmi dau seama că nu te-am întrebat cum a decurs întrevederea cu avocații care se ocupă de afacerea turnurilor Morgan.

– Am hotărât să facem un aranajament favorabil ambelor părți.

– Da, cred că ar fi cel mai bine. Trebuie să știi să oprești din când în când îngrozitoarea mașinărie a justiției. Jerome și De Palma vor ajunge în cele din urmă la o înțelegere.

– Poate, dar întotdeauna e riscant să concediezi niște avocați. Jerome va rămâne în mod sigur pe bară.

– Avocații se cred întotdeauna indispensabili, nu-i așa?

Se întoarse spre Nick, adresându-i un zâmbet ironic.

– Nick, nu știu dacă ești de acord cu mine, dar mi se pare că Winston este mult mai bolnav decât Maggie.

– Da, mi s-a părut că arată destul de rău astă-seară, și îl cunosc îndeajuns de bine ca să ghicesc că nu ține cont de recomandările medicului.

– Killian a greșit interzicându-i să intre în birou. Winston crede că are dreptul să știe ce ți s-a întâmplat.

– Bineînțeles! Își face griji pentru cel mai bun asociat! Mi se pare normal, fiindcă fără mine cabinetul de avocați s-ar închide! rosti Nick cu un aer infatuat dar și amuzat. Dar hai mai bine să vorbim despre altceva, Lissa.

Se întoarse spre ea și începu să se joace cu una din buclele castanii care îi acopereau umerii. Lissa simți că o trece un fior.

– După părerea mea, cel mai înțelept ar fi să te odihnești și să nu mai vorbești în seara asta.

– Dar îmi face și mai rău să tac!

Lissa se prefăcu însă că n-a auzit nimic și conduse în tăcere până acasă la Nick. După ce parcă Mercedes-ul, opri motorul și se întoarse spre avocat.

– Și eu, Nick, am o mulțime de lucruri să-ți spun... În seara asta, când te-am văzut prăbușit la pământ și m-am gândit la ce s-ar fi putut întâmpla, am înțeles cât de lașă am fost față de tine.

El îi puse un deget pe buze, ca pentru a o face să tacă.

– Ascultă, Lissa Paris, ai o groază de defecte, dar cu siguranță nu ești lașă. Nu, nu, nu spune nimic... Acum am face mai bine să urcăm.

Se luară de mână și se îndreptară spre ascensor. Ajungând sus, Lissa fu încercată de ciudatul sentiment că se întorcea acasă. Se hotărâse să nu se mai mintă singură, încercând să-și înăbușe dorințele.

– Ești atât de calmă, Lissa. Cum faci?

– Oh, e doar o aparență! Sunt încă întoarsă pe dos de tot ce s-a întâmplat... de ceea ce se întâmplă. Ți-am mai spus-o: nu mai sunt de mult obișnuită cu poveștile de dragoste! Am impresia că am redevenit o adolescentă care se duce la prima ei întâlnire.

El îi înconjură talia cu brațul.

– Nu te duci la o întâlnire, scumpa mea Lissa. Este povestea noastră care abia începe. Dar cel mai mult doresc să te simți cu adevărat pregătită.

Când intrară în apartamentul tăcut, atmosfera liniștită a salonului o calmă complet: era acasă, cu adevărat acasă la ea.

– O să ți se pară că sunt capricioasă, spuse ea brusc, dar singurul lucru care lipsește apartamentului tău e un șemineu.

– Îți promit că o să mă ocup de asta chiar mâine dimineață.

Se apropie de ea și o îmbrățișă. Se priviră îndelung fără să spună nimic, apoi Nick o sărută pe gură cu o infinită delicatețe. Lissa recunoscu în ochii lui umbra unei neliniști, așa că îl sărută pe pleoape.

– Lissa, știi că sunt în stare de orice ca să te fac fericită?

– De ce, Nick? N-am nimic din femeia ideală! Fără educație, sălbatică și în plus, nici măcar frumoasă!

Venind de la o alta, aceste cuvinte n-ar fi putut exprima decât o falsă modestie și cochetărie, dar pronunțate de Lissa păreau sincere.

Nick o cunoștea îndeajuns acum ca să înțeleagă că Lissa nu avea deloc încredere în ea, fiindcă își trăise tinerețea în umbra unor ființe puternice, pentru care avusese o admirație fără margini. După o experiență nefericită în dragoste, crezuse că

întreaga ei viață sentimentală e condamnată la eșec. Nick simțea că e de datoria lui s-o liniștească și s-o pună față în față cu ea pentru ca să-și dea în sfârșit seama de adevărata ei valoare și să-și regăsească demnitatea de femeie.

– Da? Vino puțin cu mine, rățușcă urâtă.

O trase în fața oglinzii mari, venețiene, aflată în antreu.

– Privește-te. Ce chip frumos... Ce ten de piersică... Ce păr... ce trup minunat, perfect chiar! Aș putea petrece ore întregi privindu-te, fără să mă plictisesc.

– Oh, Nick, ești cel mai mare romantic al tuturor timpurilor. O să reușești să mă faci să cred în basmele cu zâne! Ascultându-te, am impresia că sunt Venus din Milo!

El o strânse la piept și îi șopti la ureche.

– Dar, scumpa mea Venus, ăsta nu e un basm cu zâne. Tu și cu mine vom trăi o poveste, dar ea va fi adevărată, fiindcă așa vreau eu, fiindcă așa vrei tu, scumpa mea.

Îi atinse ușor gura cu buzele, apoi obrajii fierbinți, în timp ce mâinile lui îi mângâiau cu înfrigurare spatele.

Lissa nu mai simțea nevoia să închidă ochii, prea dornică să-l mai privească o dată și încă o dată, fiindcă acum nu se mai simțea speriată.

– Îmi place atât de mult să te privesc, Nick. Chipul tău își poate schimba expresia de la o clipă la alta: grav, neliniștit, îngrijorat, uimit, atent, blând, atât de blând! îi spuse ea plimbându-și ușor degetele pe sprâncenele lui, apoi pe nasul acvilin.

– Blândețea am împrumutat-o de la tine, numai de la tine. Sărută-mă, Lissa! Cred că n-o să mă satur niciodată de sărutările tale!

Tremurul dorinței o cuprinse și fără îndoială că Nick își dădu seama de asta... Dar ce importanță avea? Nu se hotărâse ea să nu-i mai ascundă nimic? Își întredeschise buzele și primi sărutul pătimaș al lui Nick, făcându-l să se înflăcăreze și mai mult. Ar fi putut s-o sărute ore în șir, dar, după câteva clipe, ea îl respinse cu blândețe.

– Nu respiri niciodată? îl întrebă ea zâmbind.

– Tu mă faci să respir, Lissa! Lissa, ești toată viața mea. Mă crezi dacă îți spun că n-am iubit niciodată pe nimeni așa cum te iubesc pe tine? Pune-ți mâna pe inima mea și îți va dovedi asta.

Ea își lipi mâna de pieptul lui și simți ritmul grăbit al inimii. Tulburată, începu să-l sărute repede pe față, pe gât, pe păr.

– Strânge-mă mai tare în brațe, Nick.

– Vrăjitoare mică... Dar, spune-mi, îți dai seama că suntem în antreu?

Lissa înțelese că sosise momentul. Dar de data asta, Nick aștepta ca ea să decidă... Și ea îl dorea din toată inima, din toată ființa ei.

– Cine e de vină? se mulțumi ea să șoptească.

El o privi drept în ochi, ca pentru a se asigura că înțelesese bine, apoi o trase încetișor spre canapeaua din salon. Lissa se lungi și îi încolăci gâtul cu brațele, ca și cum îi era teamă că o să plece de lângă ea. Nick îi zâmbi și se întinse alături.

– Îmi place să te simt lângă mine, Nick, ești atât de cald și de puternic.

El nu îi răspunse însă, preferând limbajul mângâierilor. Îl mai durea încă gâtul, dar știa că o să trăiască acum momentul cel mai intens din viața lui. Știa că era pe cale să-și lege viața de a Lissei...

Își trecu degetele prin șuvițele castanii răspândite pe pernuțe, iar cu cealaltă îi mângâie șoldurile.

Dorința Lissei nu înceta să crească. Inima îi bătea nebunește și se simțea pregătită să accepte orice de la el! De data asta va merge până la capăt!

Când Nick își strecură o mână sub rochia ei, înțelese că el era de acum singurul bărbat căreia îi va oferi fără teamă goliciunea ei. El îi descheie rochia cu încetinitorul. Apoi o privi, mut de uimire.

Lissa era și mai frumoasă decât își imaginase. Ea îi aștepta mângâierile, zâmbindu-i.

– Lissa, Lissa mea dragă, sunt cel mai fericit bărbat din lume. Pot să și mor acum.

– Oh, nu, nu muri, ce m-aș face fără tine?

El izbucni în râs și o îmbrățișă.

– Pielea ta e atât de albă și miroase atât de frumos.

– Soțul meu o compara adesea cu laptele de cocos.

– Lapte de cocos? Da, dar de ce? Eu o să găsesc altceva. Acordă-mi doar câteva zile. Tipul ăla n-a priceput că ești făcută dintr-o substanță mai perfectă decât materia și că nici un fruct de pe pământ...

Dar ea îi ceru s-o sărute și să uite cuvintele unui bărbat pe care-l va alunga pentru totdeauna din mintea ei. Fiindcă amintirea lui era s-o facă să comită cea mai mare greșeală din viața ei.

Nick începu să-i sărute pătimaș sânii. Transportată într-un univers necunoscut și minunat, Lissa închise ochii. Începu să respire precipitat și sfârcurile sâinilor i se întăriră când Nick începu să-i muște ușor.

– Fă dragoste cu mine, Nick, șopti ea. Vreau să fiu a ta, să ne contopim într-o singură făptură.

– Ești deja a mea, Lissa... Dar mai putem aștepta, dacă asta vrei.

– Credeam că mă dorești...

El o strânse și mai puternic în brațe, pentru a o face să înțeleagă că nu era vorba de dorința lui ci de a ei.

– Ard de dorință, Lissa, dar nu vreau să te bruschez. Dacă facem dragoste va fi un jurământ pentru totdeauna. Ești gata să riști?

– Nu e un risc, Nick, ci o minunată promisiune de fericire. Fă dragoste cu mine.

În acel moment, se făcu auzită soneria telefonului. Nick se ridică brusc, buimăcit de această lovitură a sorții.

– N-o să răspund, îi șopti el. Cu atât mai rău pentru ei, n-au decât să sune.

Dar, în aceași clipă, auziră soneria de la intrare.

– E de necrezut! Un adevărat complot!

– Trebuie să te duci să vezi cine e, îi spuse Lissa punându-și repede rochia.

Nick o privi, nefiind parcă în stare să se hotărască să reintre în contact cu realitatea.

Lissa îl bătu ușor pe umăr, încurajându-l să acționeze. Un zâmbet lumina chipul ei când se îndrepta spre ușă, dar când privi prin vizor încremeni. Albert, Faye... la o asemenea oră! Ce se întâmplase? Le deschise speriată ușa.

Capitolul 9

Cei doi tineri Dillard rămaseră câteva clipe nemișcați în pragul ușii. Lissa fu frapată de gravitatea și paloarea fețelor lor, incapabilă să pronunțe vreun cuvât.

Faye fu cea care intră prima în apartament. Albert o urmă cu un mers șovăitor. Își drese glasul încruntat și își aranjă cu nervozitate gulerul cămășii.

– Aș vrea să vorbesc cu Nick. Te rog!

– Știu că nu e o oră potrivită pentru vizite, mai ales după ce s-a întâmplat la bal. Știm totul fiindcă Winston și Maggie ne-au pus la curent. Dar trebuie neapărat, Lissa!

Uluită și îngrijorată totodată, Lissa încercă totuși să-i facă să se simtă în largul lor și se căzni să zâmbească. Îi lăsă să treacă în fața ei, profitând de câteva clipe să-și inspecteze și să-și treacă mâna prin păr ca să-l aranjeze cât de cât.

– Sunt uimită să vă văd aici, spuse ea în sfârșit, vă credeam plecați în weekend la Saint Louis.

– Așa trebuia, dar ceea ce se întâmplă aici ni s-a părut mult mai important și am preferat să rămânem. Bună, Nick, cum te simți? întrebă Faye văzându-l pe Nick care își făcea apariția în acel moment.

– Merge, mulțumesc de întrebare. Tocmai vorbeam la telefon cu polițiștii însărcinați cu supravegherea. Îmi anunțau vizita voastră. Se pare că aveți să-mi spuneți ceva extrem de important?

– Cum?! exclamă Lissa aruncându-i o privire neliniștită. Dar vă rog, așezați-vă.

– Prefer să rămân în picioare, dacă nu vă deranjează.

Faye, în mod vizibil la capătul puterilor, se așeză. Dar nici ea nici soțul ei nu își scoseseră mantourile.

– Aș bea ceva, un whisky sau un coniac, ce aveți la îndemână, adăugă Albert fără să aștepte să i se ofere.

Nick fu extrem de surprins. Albert nu obișnuia să bea alcool! Totuși, își păstră remarca pentru el și se duse să caute o sticlă. O auzi pe Faye complimentând-o pe Lissa pentru rochia ei și înțelese că tânăra femeie încerca prin asta să-și disimuleze nervozitatea care i se putea citi pe chip. După ce îl servi pe Albert, Nick se așeză pe brațul canapelei, alături de Lissa. Și ea părea la fel de tulburată de această vizită neașteptată.

– Bine, acum vă ascultăm. Ați venit să ne dezvăluiți ceva, să ne preveniți asupra unui nou pericol?

Albert era îngrozitor de palid. Bineînțeles că nu fusese prea rezistent, dar Nick nu-l văzuse niciodată atât de încordat, atât de marcat. Părea că îmbătrânise cu zece ani numai în câteva zile. Niște cearcăne mari îi scoteau în evidență ochii obosiți,

riduri adânci îi brăzdau fruntea. Umerii păreau încovoiați sub povara grijilor, iar degetele se jucau cu nervozitate cu reverele hainei.

– Nick, n-o să fie nici o noutate pentru tine dacă îți spun că noi doi nu ne prea avem la inimă, dar vrem să știi că te-am apreciat întotdeauna. Tatăl meu te admiră mult, iar eu personal mi-am putut da seama de talentul tău profesional. N-aș face niciodată nimic care ți-ar putea dăuna pe plan personal sau profesional.

– Ascultându-te, presupun că știi pe cineva capabil s-o facă?

– Da...

Privirea pe care o aruncă soției lui semăna cu o chemare în ajutor. Înghiți o gură mare de whisky și încercă să-și revină, dar îți făcea rău să-l vezi în ce hal arăta.

– Faye, n-o să reușesc...

– Trebuie, Albert. Știi că, acum, nu mai poți da înapoi. Sunt aici, alături de tine.

Se apropie de el și, cu un gest binevoitor, îi cuprinse mâna, încurajându-l să-și continue dureroasa mărturisire.

– Am impresia că te trădez, Nick.

Neliniștiți, Lissa și Nick își întoarseră deodată capetele unul spre celălalt.

– Nick, Albert este pe cale să-ți spună că tatăl lui te șantajează.

Mâna Lissei o căută imediat pe cea a lui Nick, ca pentru a-l ajuta să suporte șocul acestei îngrozitoare revelații.

– Continuă, spuse acesta cu răceală.

– Te rog, încearcă să înțelegi: este un om bolnav. Suferă de inimă și doctorii vor să-l opereze, dar nu sunt siguri de rezultat. El se crede condamnat și asta a devenit o adevărată obsesie pentru el.

– De acord, dar de ce să mă șantajeze pe mine?

Albert puse paharul pe măsuța joasă și căută curajul de a continua, în privirea neliniștită a soției sale.

– Tot nu înțelegi? Convins că va muri, vrea să-și pună ordine în afaceri înainte de a dispărea și să lase cabinetul așa cum l-a găsit, sau mai degrabă așa cum l-a dezvoltat. Toți pionii sunt la locul lor, în afară de mine. Sunt singurul lui fiu și nici nu-i trece prin minte o singură clipă că nu eu îi voi lua locul, urmând lecțiile pe care mi le-a dat ani de zile.

Nick izbucni în râs, dar Lissa ghici în acest râs toată amărăciunea lui, toată decepția, ca și refuzul de a crede ce i s-a înșelat astfel încrederea.

– E complet ridicol! Doar nu vrei să mă faci să cred că din cauza acestei chestii cu succesiunea, Winston îmi dorește răul. Cu mijloacele pe care le aveți, ați putea foarte bine să vă creați propria voastră firmă!

– Nu, pentru tata contează cel mai mult cabinetul pe care l-a creat el. Numele de Dillard i se pare indisolubil legat de el.

Nick oftă exasperat. Lissa îi strânse mâna, încercând să-i transmită din răbdarea ei, pentru a-l asculta până la capăt pe Albert.

– Nu înțeleg. De ce n-a venit pur și simplu să mă vadă? De ce nu mi-a vorbit despre asta? Nu, nu pricep.

– Ai fi acceptat să fac parte din conducere?

– Poate, oricum am fi discutat despre asta. După părerea mea nu ești un avocat bun, dar spiritul tău de analiză ar fi putut face din tine un excelent consilier juridic. Numai că asta ar fi contrazis puțin ambițiile tatălui tău.

– Nu m-am simțit niciodată în stare de așa ceva. A exercitat întotdeauna o influență considerabilă asupra mea, dar în prezent s-au schimbat lucrurile. Mă retrag complet de la D.C.M. și sunt foarte hotărât să-mi duc viața așa cum cred eu, fără să fiu obligat să exercit o meserie care nu-mi convine și nu mi-a plăcut niciodată.

– O să fie extrem de supărat.

– Știu. De altfel, tata e acum internat în spital. A avut un atac când s-a întors acasă.

– Oh, Doamne, nu știam. Îmi pare foarte rău.

Albert lăsă mâna lui Faye și se ridică, aparent ușurat că i-a mărturisit secretul lui.

– Erai în drept să afli totul. Să știi că nici eu n-am priceput decât de puțin timp ce se întâmplă. Recunoscusem eu că tata nu mai era împăcat cu sine în ultimul timp. Devenise extrem de irascibil, frizând chiar paranoia.

– Albert, spune-le cum ai descoperit...

– La începutul serii, ne aflam amândoi acasă la părinții mei. A sunat telefonul și am răspuns eu. Interlocutorul m-a confundat cu tatăl meu și a început să-mi spună niște chestii din care nu înțelegeam nimic, dar v-am spus deja că începusem să bănuiesc ceva încă de acum câteva zile. Puțin câte puțin, totul a început să prindă contur în mintea mea. I-am spus tatălui meu, dar el a făcut pe nevinovatul și n-a recunoscut nimic. Pe urmă, ei au plecat la bal.

– Albert a fost complet dat peste cap de telefonul ăla și a început să scotocească prin hârtiile lui Winston... A dat peste niște cotoare de cecuri personale suspecte și peste niște ciorne ale unor scrisori de amenințare. Am așteptat atunci ca Winston și Maggie să se întoarcă de la bal.

– Da, și când s-au întors, din nou l-am luat la întrebări pe tata și, de data asta, n-a mai putut rezista. De altfel se simțea rău și nu se mai putea ascunde la nesfârșit. Așa că a mărturisit totul. Ceea ce trebuie să știi și trebuie să mă credeți că așa stau lucrurile, este că în afacerea asta tatăl meu a pierdut foarte repede controlul situației.

Soneria de la intrare întrerupse povestirea lui Albert. Nick se ridică extrem de calm și deschise ușa.

– Chiar nu dormi niciodată, locotenente Killian?

– Îmi pare rău, dar ofițerii mei m-au anunțat de sosirea acestei încântătoare perechi și atunci nu s-a mai prins somnul de mine. Am preferat să vin ca să văd cu propriii mei ochi ce se petrece aici.

– Faye și Albert, dați-mi voie să vi-l prezint pe locotenentul Killian care se ocupă de cazul acesta. Killian, Albert este fiul lui Winston Dillard și Faye, soția lui Albert. Au venit să ne aducă la cunoștință că Winston e șantajistul.

Killian le aruncă o privire destul de rece, fără să-și scoată impermeabilul, se trânti pe canapea, privindu-i atent, în ciuda ochilor umflați de somn.

Sosirea lui nu avu totuși nici un efect asupra lui Albert care își reluă povestirea exact din locul în care se întrerupsese.

– Dar, să fii sigur, Nick, că tatăl meu n-a avut niciodată intenția să-ți facă rău. Tipul de care s-a folosit s-a hotărât pe

neașteptate să te amenințe cu moartea. Tatăl meu nu e cu numic amestecat în asta. Imediat ce a aflat că era cât pe-aci să fii omorât, a vrut să oprească totul, dar era prea târziu.

– Exact asta vă spusesem și eu. Dar o clipă, dați puțin filmul înapoi fiindcă nu pricep totul! spuse Killian înăbușindu-și un căscat.

Lissa îi sări în ajutor.

– Da, să recapitulăm, Albert: tatăl tău este grav bolnav și vrea să se asigure că vei prelua conducerea cabinetului dacă i s-ar întâmpla ceva. Dar Nick nu dorește să te vadă la conducerea D.C.M. Atunci el face apel la o terță persoană pentru a exercita presiuni asupra lui Nick.

– Și Len Tilman a primit sarcina să falsifice fotografiile pe care le-a primit Nick?

– Îl... îl cunoașteți pe Tilman? întrebă uluit Albert.

– Nu, doar am auzit vorbindu-se despre el, dar piesele din puzzle erau amestecate înainte de sosirea voastră. Deci, ceea ce aș vrea să aflu acum este cum a dat tatăl tău de Tilman ăsta?

– Mai degrabă Tilman a dat de tata. La început, l-a contactat tata l-a întâmplare, fără să știe cine e tipul. Nu-i cunoaște antecedentele. Tilman și-a oferit serviciile și au căzut de acord asupra prețului. Dar, mai pe urmă, tatăl meu a aflat că Tilman îl urăște pe Nick și că este gata să-l omoare. A încercat să se descotorosească de el, dar Tilman era decis să meargă până la capăt. A început să-l șantajeze și pe tatăl meu, amenințându-l că o să spună totul la poliție dacă încearcă să-l scoată din joc. Deci tata s-a găsit la rândul lui prins într-un angrenaj din care nu putea să scape fără să-și compromită întreaga carieră.

– Ce iad! exclamă Lissa.

– Da, dar când îți bagi un picior în noroi, trebuie să te aștepți că va urma și al doilea adăugă cinic locotenentul.

Nick îl fulgeră din priviri, apoi își întoarse ochii și remarcă fața lividă a lui Faye. Își schimbase părerea despre ea, fiindcă datorită ei venise Albert să-l vadă. Femeia aceasta pe care o ignorase ani de zile și poate chiar o disprețuise, îi trezea acum întreaga admirație.

– Killian, n-ai putea să ne dai un sfat în loc să faci o filozofie foarte ieftină?

Vexat, Killian privi fix o monedă cu care se juca.

– Să vă sfătuiesc eu? Sfatul meu e simplu: nu ne mai rămâne decât să punem mâna pe respectivul Tilman, înainte să-și ducă până la capăt răzbunarea. Dar eu îl cunosc, e un escroc uns cu toate alifiile, greu de încolțit. Nu aveți idee unde s-ar putea ascunde, domnule Dillard?

– Tatăl meu mi-a vorbit de un bar unde își fixau întâlnirile. Cred că se află undeva în sudul orașului. Nu-mi amintesc prea bine unde, mi se pare că există și cuvântul Peppers, da, asta era... Peppers...

– Hot Peppers?! exclamă Lissa. Știu unde e, în apropiere de zona industrială. Cred că Winston nu se simțea deloc în largul lui acolo!

– Nu, nu-i plăcea deloc să se ducă și murea de frica tipilor care mișunau pe acolo. Niște indivizi de cea mai joasă speță!

– Ei bine, a avut noroc că n-a intrat în colimatorul lor! adăugă Lissa care își regăsise întreaga energie. Dar știi cumva dacă Tilman e acolo în acest moment?

– Așa cred, fiindcă aveau întâlnire după bal. Tatăl meu trebuia să-i dea douăzeci de mii de dolari și Tilman l-a amenințat că vine după el acasă dacă lipsește de la întâlnire.

Incapabilă să mai stea locului, Lissa se ridică și începu să umble prin cameră în căutarea unei idei care i-ar putea face să avanseze în rezolvarea cazului.. Își mușca buzele, ca de fiecare dată când se concentra, și analiza mai multe soluții înainte să-și facă planul de acțiune.

– După părerea mea, nu trebuie să-l dezamăgim pe scumpul nostru Tilman în seara asta, rosti ea în cele din urmă. Hai să mergem!

Vorbise privindu-l pe Killian; știa că fără ajutorul lui planul nu va merge. Avea nevoie de o escortă, fiindcă ar fi riscat enorm ducându-se singură.

Albert reacționă primul.

– Ești nebună! În plus, tata ar trebui să fie acolo!

– Și de ce nu te duci tu în locul lui? O să-i spui adevărul lui Tilman: că tatăl tău este bolnav și te-a trimis pe tine cu banii. Dar evident, există o hibă... presupun că nu dispui de o asemenea sumă.

– Nu este o problemă! Dar nici nu-mi trece prin minte să-l întâlnesc pe tip, mai ales dacă sunt singur.

– Dar n-o să fii singur, fiindcă o să te însoțesc.

– Va trebui mai întâi să treci peste cadavrul meu, Lissa! exclamă Nick.

– Așteaptă... Mi se pare o idee bună, interveni Killian. Dar ce ai exact în minte, Lissa? Nici tu nu ești mai obișnuită decât Winston Dillard cu un astfel de loc.

– Nu, dar cunosc genul de indivizi de teapa lui Tilman. E adevărat, nu sunt o obișnuită a localului Hot Peppers, dar mă pot preface că sunt. Dă-mi zece minute și o să rămâi cu gura căscată. Pot foarte bine să joc rolul unei pipițe cam ametită de băutură, care vine să mai bea un păhărel înainte să se întoarcă acasă... Când Albert îi va da vestea proastă lui Tilman, acesta va vrea în mod sigur să se distreze puțin și în acel moment intervin eu: îl invit la mine și, când ieșim din bar, oamenii tăi îl înhață.

Trecutul Lissei defilă prin mintea lui Nick. Nu crescuse ea în lumea interlopă a Chicago-ului? Toată viața ei rămăsese marcată de asta. Știa că ea se va achita perfect de rolul pe care își propusese să-l joace în fața lui Tilman, dar riscurile erau prea mari și nu avea dreptul s-o expună astfel.

– Dă uitării acest plan, Lissa, e prea riscant!

– Da, dar este mai puțin riscant decât să-l prindem într-un bar, fiindcă s-ar putea lăsa cu vărsare de sânge, interveni Killian, vizibil încântat de propunerea tinerei femei.

– În acest caz, Killian, trimite-ți oamenii! exclamă vehement Nick.

– Nu, asta ar lua prea mult timp și noi n-avem nici un minut de pierdut. În plus, e mai bine să-l arestăm pe Tilman având în mână un plic cu antetul firmei D.C.M. pe el.

Hotărâtă să-și pună planul în aplicare, Lissa se îndreptă spre camera ei ca să se schimbe. Nick se repezi după ea pe culoar și o opri.

– Lissa, te implor, nu te duce!

După o clipă, Faye interveni la rândul ei.

– Lissa, Nick are dreptate. Riscurile sunt prea mari pentru Albert, dar pentru tine...

Nu-și termină fraza.

Fără să-l privească pe Nick. Lissa se întoarse spre tânăra femeie.

– Ascultă-mă, Faye, eu sunt detectiv particular și acest gen de sarcini nu mă sperie. Este singura noastră șansă să ieșim din acest angrenaj care ar putea deveni, curând, mortal. Este de datoria mea să mă duc.

– Tu ești detectivă?! exclamă Faye stupefiată.

– Oh, iartă-mă, dar pentru mai multă siguranță am fost nevoită să-ți ascund adevărul. Nick a apelat la serviciile mele de la începutul acestei afaceri.

– Dar atunci, voi doi... jucați teatru?... În sfârșit, asta nu mă privește, vă cer iertare.

Lissa întâlni privirea lui Nick și retrăi în gând ceea ce se petrecuse exact înainte de sosirea familiei Dillard. Se gândi cu regret la ceea ce s-ar fi putut întâmpla... Oftă. Trebuia cu orice preț să pună capăt unui pericol care nu făcea decât să învenineze relația lor, chiar dacă Nick era furios pe ea.

– Nu, Faye, nu jucam teatru. Nick și cu mine suntem foarte legați, dar iartă-mă... acum trebuie să mă schimb.

Înțelegându-i hotărârea și încăpățânarea, Nick n-o mai reținu. Ea își puse fusta de piele și un bolero alb. Era ținuta ei cea mai provocatoare, care convenea cel mai bine rolului pe care îl avea de jucat în acea noapte.

Când reveni în salon, toate privirile se îndreptară spre ea. Văzu că Nick își turnase un whisky dublu. Tăcea, dar sprâncenele încruntate și buzele strânse spuneau multe despre îngrijorarea lui.

O privea din cap până-n picioare. Ținuta ei era mai degrabă vulgară, dar figura ei avea o asemenea strălucire încât, în ciuda rujului de pe buze țipător și a fardului de pleoape gros de un deget, îi venea s-o ia în brațe ca s-o împiedice să plece și să-i reamintească promisiunea de a nu-l mai părăsi niciodată, promisiune pe care i-o făcuse doar cu câteva ore înainte. Se gândi la mâinile acelui infam care poate că o vor atinge și brusc fu cuprins de o furie pe care o înăbuși cu o gură de whisky. Dacă va îndrăzni să-i facă cel mai mic rău, o să-l omoare cu mâinile lui.

Killian își anunțase prin telefon câțiva dintre ofițerii lui.

– Ei o să vă dea un plic plin cu bancnote când veți coborî. Ești gata?

– Da, haideți.

– Vă însoțesc, spuse Faye luându-l de braț pe soțul ei.

– Și eu, adăugă Nick.

– Nu, nu, e imposibil! exclamă Killian, doar nu e o plimbare de plăcere! Misiunea noastră e și așa destul de dificilă, prezența voastră n-ar face decât să complice lucrurile.

– Poate, dar noi venim, replică Nick punându-și haina.

Cele două perechi ieșiră trecând prin fața locotenentului, care renunță să mai dea dovadă de autoritate. Când ajunseră în holul imobilului, Nick o trase pe Lissa deoparte.

– Ești femeia cea mai încăpățânată pe care o cunosc, Lissa Paris!

– Te rog, Nick, să nu începem iar să ne războim.

– Oh, scumpa mea, am chef să fac o mulțime de lucruri cu tine, dar în mod sigur nu să mă războiesc! Bagă-ți bine asta în

cap, ostilitățile s-au terminat!... Dragostea mea, adăugă el cu o voce îmblânzită și convingătoare, de ce vrei neapărat să-ți riști viața în această capcană?

Ea îl privi drept în ochi și, din nou, retrăi imagini tulburătoare...

– Nick, știi de ce...

– Dar vreau să te aud spunând-o.

– Oh, Nick...

Vocea groasă a lui Killian îi readuse la realitate.

– Ei, ce faceți acolo? Grăbiți-vă puțin!

– Are dreptate. Hai, vino! Killian, sosim!

Îl trase pe Nick de mână, după ce îl sărută tandru pe obraz.

***

Străzile din cartier erau pustii la acea oră înaintată din noapte. Spectacolul oferit de zăbrelele de fier trase în fața vitrinelor nu erau de natură să înveselească decorul lugubru care defila prin fața ochilor lor. Nimeni nu s-ar fi aventurat de bunăvoie în acest labirint întunecat unde moartea dădea târcoale.

Observând străzile sordide, Nick se gândi la numeroasele filme de „serie neagră" pe care le văzuse și îi plăcuseră la nebunie. Era același gen de decor, sinistru, umed, murdar. Nu mai lipsea decât zgomotul făcut de o cutie de conserve goală și ruginită, aruncată pe șosea și rostogolită de rafalele puternice de vânt, pentru ca tabloul să fie complet.

Dar, din păcate, nu un film urma să se deruleze peste câteva clipe ci însăși existența lui, iar femeia pe care o iubea nebunește urma să joace rolul principal.

La vreo trei sute de metri de bar, Killian dădu ordine ofițerilor săi, care îi escortau în două mașini de patrule. Nick și Lissa coborâră. Era frig și umed.

– Ar fi trebuit să-ți pui o haină mai groasă, îi spuse Lissa, încrucișându-și brațele pe piept ca să se mai încălzească.

Nick simțea că e teribil de nervoasă, în ciuda eforturilor pe care le făcea ca să se gândească la altceva. Vocea îi tremura la fel ca și mâinile, și fără nici o îndoială, frigul nu avea nici o legătură cu asta. Nu putu rezista dorinței s-o mai strângă încă o dată în brațe.

– Nu spune nimic! Îmbrățișează-mă!

Ea se ghemui la pieptul lui ca pentru a se înarma cu curajul de care avea nevoie pentru finalizarea acestei acțiuni care intrase în linie dreaptă. În curând uitară de frig și de teamă, reușind să creeze în noaptea înghețată o lume de blândețe și căldură.

Jenat, Killian tuși cu discreție.

– Îmi pare rău, șopti el, dar trebuie să intrăm în scenă.

Se despărțiră imediat, dar Lissa întoarse capul cu regret spre Nick.

– Killian, așteaptă puțin înainte să-l trimiți pe Albert...

Un aer greu și o lumină chioară o primiră la intrarea în local. Bilele de biliard se ciocneau cu zgomot. Un fum gros îi tăia răsuflarea, dar se abținu să tușească. Trebuia să se prefacă acum că e familiarizată cu atmosfera nesănătoasă a acestui gen de localuri. Nu era ca o „fetiță" venită să-și înece dezamăgirea în aburii alcoolului?

Se gândi la unchiul Fred care, cu mulți ani în urmă, o luase cu el într-un loc asemănător. O poveste sordidă cu niște proxeneți. Simți că îi revine curajul. Trebuia să reușească în această misiune, în numele lui Fred și al lui Nick, singurii bărbați demni de dragostea ei.

Câteva capete se întoarseră s-o privească, dar după o uitătură glacială, conversațiile se reluară cu cea mai mare indiferență. Unii se uitau distrat la un meci de fotbal transmis la un televizor vechi instalat în fundul sălii, alții jucau ultima partidă de poker din această noapte fără sfârșit.

Lissa studie distrat câțiva bărbați sprijiniți de tejgheaua barului. Unul dintre ei îi atrase în mod special atenția așa că se duse să se așeze pe un scaun de lângă el.

– Cam răcoare afară, nu-i așa, puișor? îi spuse cu familiaritate barmanul împingând o farfurioară spre ea.

– Cam așa! Aș lua o vodcă dublă, răspunse ea cu o voce îngroșată.

– Nu ești de prin cartier, nu?

– Nu, și nu-mi place frigul! Vin de la soare, unde sunt cocotieri, nisip și tot dichisul! spus ea ridicând tonul ca să se facă remarcată de vecin.

Nu-l văzuse niciodată, dar era sigură că e Tilman. Înfățișarea lui nu avea nimic atrăgător. Era exact așa cum și-l imaginase: înalt, slab, palid, cu niște obraji scobiți și ochi vicleni. El îi aruncă o privire urâtă apoi își întoarse capul spre ușă.

Probabil că aștepta cam de mult, fiindcă i se putea ghici enervarea pe chip. Când îl va vedea pe Albert intrând în locul lui Winston, mânia lui va ajunge la paroxism.

În timp ce barmanul o servea și băga în buzunarul șorțului bancnota pe care ea o scosese din poșetă, Lissa îi aruncă o privire „parșivă" lui Tilman.

– Nu faci niciodată cinste doamnelor?

– Nu când au deja un pahar, răspunse el sec.

– Un al doilea nu mi-ar face deloc rău! Dar am toată noaptea în fața mea, la urma urmei nu sunt deloc grăbită!

– Eu, da!

Lissa își mușca buzele, gândindu-se ce i-ar mai putea spune pentru ca el să catadicsească s-o privească în față.

– Pari destins, nu grăbit.

– Aștept pe cineva.

Lissa înghiți o gură de vodcă, încercând să nu se strâmbe. „E groaznică, gândi ea, și tipul ăsta la fel". Își scoase geaca pentru ca să expună privirilor lui Tilman decolteul ei provocator și brațele goale.

– Parcă am o presimțire că ea nu va veni. Ei bine, există femei care nu știu ce ratează!

Tilman își îndreptă în sfârșit privirea sticloasă spre ea.

– Nu e o femeie, e vorba de afaceri, dar la naiba cu ele, am așteptat destul. Locuiești pe-aproape?

– Nu prea departe, dar mai întâi plătește-mi încă un pahar și pe urmă o să te duc să-mi vezi colecția de ursuleți din pluș!

Tilman schiță un zâmbet și se apropie de ea, dar în acel moment atenția îi fu atrasă de zgomotul ușii care tocmai se închisese. Lissa știa că intrase Albert.

– Ce s-a întâmplat? Nu-ți mai plac? întrebă ea bosumflată.

– Un minut, păpușo, cred că mi-a venit clientul.

Albert veni să se așeze la bar pe scaunul gol dintre Lissa și Tilman. Ea îl privi languros, jucându-și în continuare rolul, dar îi remarcă imediat nervozitatea. Era palid și crispat.

— Tu ești... Tilman? întrebă el pe un ton șovăitor, în timp ce barmanul îi băga sub nas nelipsita farfurie.

– Poate că da... Comandă ceva.

– Nu vreau nimic, mulțumesc.

– Etete! exclamă barmanul. Ai ocupat un loc, așa că trebuie să bei!

– O să bea un coniac, interveni Lissa. Are mutra unuia care bea coniac.

– Da, da, un coniac mi-ar prinde foarte bine. Mulțumesc, doamnă, pardon, domnișoară.

– Mă numesc Lissa.

– Încântat să...

Tilman își pierdu răbdarea văzându-l că răspunde la avansurile tinerei femei, și bătu cu pumnul în tejghea.

– Ei, o clipă! Aș putea să știu cine ești tu?

– Albert... Albert Dillard. Cred că... îl cunoști pe tatăl meu. Știu că pe el îl așteptai, dar a avut o criză de inimă în seara asta. M-a rugat să vin în locul lui, și să-ți spun că se va ține de cuvânt.

– Bun, în acest caz ai banii?

– Nu, m-a anunțat prea târziu, dar ți-am adus totuși ceva. Mâine vei primi restul.

Scoase plicul din buzunarul mantoului și îl puse pe tejghea. Tilman îl înhăță imediat și îl deschise.

– Subțire! Doar trei sute de dolari! Îți bați joc de mine cu cei trei sute de dolari ai tăi!

– Îmi pare rău, dar e tot ce am avut. Îți jur că vei primi mâine restul.

Tilman privi o clipă bancnotele, apoi lansă cu o voce amenințătoare:

– E interesul tău să fii mâine la prânz aici.

– Ne-am înțeles.

– Cu douăzeci de mii de dolari, de data asta! Ăștia trei sute sunt în plus.

– Dar...

Albert coborî de pe taburet, fiind gata să cadă, atât de tare îi tremurau picioarele.

– Dar ce?

– Nu, nimic, o să fiu aici.

– Ar fi mai bine așa. Acum plătește-ți paharul și nu te zgârci la bacșiș, fiindcă Winnie e amicul meu!

– Ți-am dat tot ce aveam la mine.

– Atunci, șterge-o!

Când Albert se îndepărtă, Tilman se întoarse spre barman.

– Ce amărât!

Puse o bancnotă pe bar, înghiți coniacul lui Albert și se șterse la gură cu dosul palmei.

– Să plecăm de aici!

– Dar nu mi-am terminat paharul! exclamă Lissa terorizată.

– N-ai nevoie de el! O să te încălzesc eu!

Îi vorbea așa cum se vorbește cu fetele care își fac veacul prin baruri, acele suflete rătăcitoare în căutarea unui pic de căldură sufletească, dar cărora nu li se arată nici un pic de respect. Lissa se simți brusc rănită de atitudinea lui Tilman, uitând aproape că nu juca decât un rol și punând la inimă destinul pipiței pe care trebuia s-o întruchipeze.

– Hai, vino! îi spuse ea luându-l de braț ca să-l ducă spre ieșire.

În timp ce își luase poșeta, verificase pe pipăite dacă revolverul se afla la locul lui înăuntru, ceea ce o mai liniști puțin.

Totuși, imediat, o mie de alte probleme o asaltară. Albert avusese timp să dispară? Killian și oamenii lui erau gata să intervină? Ideea că toată punerea în scenă putea să eșueze îi trecu pe neașteptate prin cap. Păli. În acest caz, va fi obligată să joace o cu totul altă scenă, dezgustătoare...

Se opriră sub un felinar.

– În ce direcție e cotineața ta?

Lissa făcu un gest extrem de vag cu mâna, pentru a-i indica o direcție oarecare, apoi își reluară mersul. Nu parcurseseră decât câțiva metri când apăru din colțul străzii o mașină de poliție, cu toate farurile aprinse. Nu așa fusese prevăzut.

Lissa încercă să pună mâna pe pistol, dar nu reuși. Ofițerii săriseră deja din mașina lor. Tilman făcu dovada de o extraordinară rapiditate, își scoase arma, dădu cu piciorul în poșeta Lissei care își luă zborul și ateriză într-un canal. Apoi o înșfăcă de gât, neutralizând-o complet.

– Ești copoi! îi spuse el furios printre dinți.

– Da, și tu ești arestat.

– Tilman! Cartierul este înțesat de polițiști! Dă-i drumul, ești încolțit! strigă Killiman.

– Mai degrabă crăp decât să mă mai întorc la pușcărie! Mă auziți? Niciodată! Lăsați-mă să plec sau o omor!

– Nu fi tâmpit, Tilman! Cazierul tău este și așa destul de încărcat.

– Nu mai am nimic de pierdut! rânji bărbatul.

– Așteaptă!

Nick îl împinse pe locotenent care îl împiedica să înainteze, și se apropie încet de Tilman, cu mâinile ridicate deasupra capului pentru a-i arăta că nu este înarmat.

– Montgomery?

– Nick, nu, nu face asta! strigă Lissa. Pleacă!

– Las-o! Ea nu are nimic de-a face cu toată povestea asta. Dă-i drumul! spuse el cu o voce aproape rugătoare, continuând să se apropie. Tilman, ia-mă pe mine ostatic!

– Categoric nu! Ah, Montgomery! Acum că te-am prins, pur și simplu o să te elimin! spuse el cu un râs dement îndreptându-și revolverul în direcția lui Nick.

– Nu! strigă Lissa.

Și, asemenea unei furii, se aruncă asupra brațului răufăcătorului și îl răsuci pentru a-l face să dea drumul la armă. Deși luat prin surprindere, Tilman îi rezistă câteva clipe și încercă să se apere dar, în fața acestei adversare a cărei disperare îi înzecise forțele, sfârși prin a cădea. Își pierdu echilibrul, antrenând-o și pe Lissa în cădere. Se rostogoliră pe caldarâm și, brusc, în noapte, răsună un foc de armă.

Capitolul 10

Totul se petrecuse atât de repede încât Lissa nici nu fu în stare să priceapă ce s-a întâmplat. O dureau rău, foarte rău mâinile. Tilman căzuse peste ea și niște brațe se mișcau deasupra lor, într-un zgomot de cătușe.

Un polițist ridică de pe jos revolverul. Lissa se sculă încet și îl privi năucită, neștiind prea bine cine trăsese. Dar cineva o luă în brațe și acest gest fu de ajuns s-o liniștească.

– Lissa... Lissa, eu sunt.

– N-ai fost prea descurcăreț, domnule avocat, spuse ea pentru a-și masca tulburarea.

– Nu prea ești în măsură să mi-o spui, drăguțo!

Nick se afla acolo, lângă ea, și o strângea la piept. Pentru prima oară se gândi că de acum nimic nu va mai putea interveni între ei, ca să bareze drumul pe care erau destinați să-l parcurgă împreună.

– Ascultați, voi doi de acolo, sper că e ultima dată când lucrez împreună cu voi, fiindcă sunteți niște adevărate pericole publice! le strigă Killian cu vocea lui groasă și morocănoasă.

Vorbele lui îi făcură să zâmbească. Locotenentul vru să-i înapoieze Lissei poșeta și revolverul. Ea îi întinse cu greu mâinile rănite.

– Te doare? se interesă imediat Killian.

– Unde te doare? se alarmă Nick, care nu remarcase încă rănile Lissei.

– N-am nimic, spuse ea repede pentru a nu-i atrage atenția asupra mâinilor ei.

– Eu te sfătuiesc să arunci o privire, spuse Killian uitându-se la Nick. Când a ieșit glonțul, mâinile ei se aflau lângă țeavă.

– Arată-mi mâinile, îi ordonă Nick Lissei, care se execută fără tragere de inimă. Seamănă cu niște arsuri. Probabil că din cauza pulberii. Ce crezi, locotenente?

– Da, sunt niște răni obișnuite, dar te prezinți mai bine decât Tilman, dragă Lissa, fiindcă realmente i-ai rupt degetul când te-ai aruncat asupra lui! Ne-a venit destul de greu să-i punem cătușele!

– Precis că va dori să mă omoare când o să iasă din închisoare, adăugă Lissa cu un aer amuzat.

– Nu-ți face probleme, n-o să iasă mâine în zori!

Fără să-i lase mâinile, Nick o privea pe tânără cu un aer neliniștit dar și ușurat totodată. Scena care tocmai se desfășurase în fața ochilor lui îl făcuse să se teamă de ce era mai rău. Într-o secundă își văzuse viața amenințată, toate speranțele în dragoste spulberate din cauza violenței unui

criminal. Dar acum Lissa era lângă el, în viață, și fu chiar tentat să-i mulțumească Cerului că nu căpătase decât niște arsuri la mâini.

– Nick, hai să vedem ce se întâmplă cu Tilman.

– Nu, mergem direct la spital.

– Dar n-am nimic, mă pot îngriji foarte bine și singură.

– Nici nu-mi trece prin minte, arsurile sunt serioase. De altfel, Killian m-a anunțat că în curând aici va fi plin de ziariști. Crede-mă, e mai bine s-o ștergem. Dacă nu cumva vrei să apari așa în ziarele de mâine? Unii cititori ar fi încântați să te vadă în ținuta asta! Parcă văd de pe acum titlurile: Lissa Paris, o detectivă șic! În fustița ei de piele ea a dat piept cu moartea!

Ea îi răspunse cu un zâmbet și îl urmă.

– Iertați-mă, dar n-am putea merge la spital împreună cu voi? întrebă Faye cu o voce emoționată.

Albert și cu ea se ținuseră la distanță, paralizați de teamă. Palizi și înfricoșați, nu îndrăzniseră să scoată nici un cuvânt până acum. Lissa i-o luă înainte lui Nick, presimțind că el îi va refuza.

– Da, bineînțeles. Vreți să vorbiți cu Maggie, vă înțeleg. Probabil că își face mult sânge rău. Nick, ia tu geanta mea, te rog.

Urcară în mașină. Spitalul se găsea în apropiere, dar drumul decurse într-o tăcere apăsătoare.

Când ajunseră, Nick vru s-o conducă pe Lissa la serviciul de urgență, dar ea făcu un pas înapoi și îi șopti că vrea să vorbească mai întâi cu Faye.

– Faye, sper că totul se va aranja pentru Albert și tine. Vreau să-ți spun încă o dată cât îmi pare de rău că am fost nevoită să te mint... dar trebuia.

– Nu-ți face probleme pentru asta, Lissa.

Se întoarse spre soțul ei și îl privi cu duioșie.

– Să știți că sunt mândră de el. Știu că Nick nu-l stimează prea mult, dar a dovedit curaj venind să-și denunțe tatăl.

– Da, și dacă l-ai fi văzut în bar, ai fi fost și mai mândră de el. A fost la înălțime!

Chipul lui Faye se lumină. Se reaprinsese scânteia unei iubiri care trecuse printr-o mare încercare în ultimul timp din cauza slăbiciunii lui Albert. Seara aceasta fusese de o importanță capitală pentru cei doi soți.

– Totuși, Lissa, tu ai riscat cel mai mult.

– Poate, dar, la nevoie, n-aș ezita s-o mai fac o dată.

– Ești o femeie admirabilă și îți doresc să fii fericită cu Nick, fiindcă te merită așa cum îl meriți și tu pe el!

Faye și Albert se îndreptară spre serviciul de cardiologie. Când Nick și Lissa ajunseră la urgență, un intern se repezi spre ea, înainte ca ei să fi avut timp să-i explice ce s-a întâmplat. Cu un gest de neputință, Lissa se întoarse spre Nick și îi aruncă o privire derutată.

Avocatul rămase singur în sala de așteptare. Alte persoane, cu ochii încercănați și priviri rătăcite, stând incomod pe scaune de plastic, așteptau fără îndoială de ore întregi să afle vești despre răniți. Mirosul îmbâcsit de tutun și cafea se răspândise peste tot, mirosul îngrijorării și neputinței, gândi Nick. Unii plecau singuri, copleșiți de povara unor vești îngrozitoare.

Doar el se putea considera fericit în această seară fiindcă aștepta întoarcerea Lissei, care nu avea nimic grav, ci doar niște simple răni la mâinile ei frumoase.

Fusese necesar un oarecare timp ca lucrurile să intre pe făgașul dorit de el, iar el dăduse deseori dovadă de nerăbdare,

dar acum era în culmea fericirii. Femeia pe care o iubea nu era decât ușor rănită și, ceea ce era mai important, sfârșise prin a-i mărturisi dragostea pe care i-o purta la rândul ei.

***

– O să se vindece repede, spuse tânărul medic când termină să-i bandajeze mâinile. Numai că trebuie să fiți atentă să nu le udați.

– Parcă sunt o mumie egipteană! spuse Lissa ridicându-se.

– Îmi pare rău, dar ies din gardă peste o oră și nu vă pot însoți. Caut eu pe cineva, fiindcă nu puteți conduce singură.

– Drăguț din partea dumneavoastră, dar mă așteaptă cineva.

Da, cineva o aștepta. În spatele ușii, un bărbat își făcea griji pentru ea, un bărbat care o iubea și care era în stare de orice ca s-o facă fericită. La gândul acesta surâse, ceea ce internul remarcă imediat.

– Ah, acela care seamănă cu Clark Gable? A trebuit să vă smulg de lângă el!

– Da... Clark Gable? Ia te uită, nu mă gândisem la asta! Dar Nick e și mai frumos!

– Îi spun să vină.

Nick intră în încăpere. Ea îl privi cu dragoste și duioșie. Nimic nu mai exista în jurul lor și Lissa nici măcar nu remarcă zâmbetul internului și nici când acesta dispăru discret pentru a-i lăsa singuri. Ea se repezi la Nick și se agăță de gâtul lui.

– Iată-mă scăpată de vase câteva zile!

– Te doare?

– Nu... puțin... dar nu mă deranjează.

O strânse la piept și începu s-o sărute.

– Lissa, eu...

– Nick...

Izbucniră în râs.

– Oh, Nick strânge-mă tare, tare de tot.

– Lissa, trebuie să ți-o spun și, de data asta, n-o să mă mai întrerupi: te iubesc, te iubesc atât de mult!

– Și eu te iubesc.

El îi cuprinse fața între mâini și o privi fără să-i vorbească. Ochii ei verzi își regăsiseră strălucirea care îl dăduse gata prima oară.

– Lissa, te iubesc și niciodată n-o să te împiedic să-ți duci viața așa cum îți dorești. Detest blestemata ta de meserie, dar trebuie s-o faci și în continuare dacă asta te face fericită.

– Tocmai când îmi spusesem că aș avea chef să fac o pauză, ca să am timp să te iubesc!

– Cum? Mai poți să repeți o dată?

– Deci nu mă ascultai? Vreau să te iubesc tot timpul, de dimineață până seara și de seara până dimineața.

El îi acoperi fața cu o ploaie de sărutări.

– Lissa, vrei să te măriți cu mine?

– Da.

– Lissa, vrei să fii mama copiilor mei?

– Oh, da!

Rămaseră mult timp îmbrățișați, până la venirea unei infirmiere.

– Locotenentul vă așteaptă afară.

Atunci, docili, ieșiră și se îndreptară spre mașina de patrulă care era parcată în fața intrării. Killian le ieși în întâmpinare.

– Vreți să depuneți o plângere împotriva lui Winston Dillard?

– Nu, asta i-ar face să sufere pe Maggie, Faye și Albert, care n-au nici o vină. Cred că și așa au destule griji pe cap.

– Bun, atunci unde să vă duc?

– Mulțumim, locotenente, dar am putea face un mic ocol? Lissa trebuie să-și ia ceva de acasă.

Lissa izbucni în râs, înțelegând că Nick face aluzie la Arabella. Era sigură de asta.

– Scumpule, ești cam imprudent. Vom fi două împotriva ta!

– Sunt gata să-mi asum toate riscurile. Urcă în mașină, mumia mea adorată!

***

În apropierea spitalului, într-un loc discret, o limuzină neagră aștepta. Mario De Palma se găsea în interiorul ei, însoțit de fidelul său bodyguard. Ținuse să asiste personal la deznodământul dramei, dar nu considerase că e bine să intervină când poliția era de față.

– Rocco, reamintește-mi să-i telefonez fratelui meu la Palermo mâine dimineață, spuse el când mașina poliției trecu pe lângă ei. Vreau să-i comand câteva casete cu vin de pe la noi pentru nunta micuței mele Lissa!

– O.K., patroane!

O clipă mai târziu, limuzina puternică demara și se pierdea în noapte.

Sfârșit